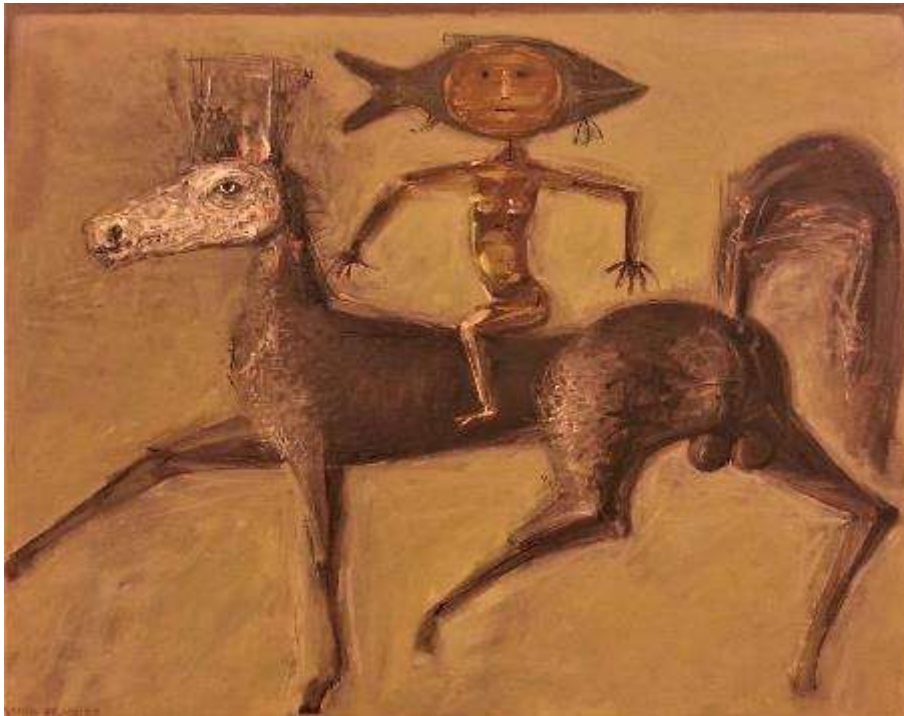

Les Cahiers «Psychanodia»
Périodique d'histoire des religions

N° 5 / Août 2023

(Seria *Jurnal de idei* n° 1)

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2023

Couverture:
Victor Brauner, *Cavalier du rien* (1951)
([Musée de l'Abbaye Sainte-Croix](#), Sables d'Olonne,
photo prise par Dana Shishmanian, juillet 2015)

ISBN: 9782952504270

Ara Alexandre Shishmanian

Carnete de idei

(I-V).

În chip de jurnal

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2023

Un jurnal de idei sau „și dacă timpul nu e decât o scriitură”...

Surprinzătoare prin paradox, inversiuni și asocieri vertiginoase, fascinante prin diversitatea tematică, liberatoare prin explozarea fără complezență a tuturor sistemelor de referință, deconcertante prin abolirea încărcăturilor semantic-axiologice consacrate de gândirea comună și investirea conceptelor curente cu sensuri și valori nemaiîntâlnite, sfidând, cu simplitate neostentatorie dar fermă, obedițele de tot soiul (religios, politic, etnic, filosofic), și demascând polimorfia, pe cât de sinuoasă pe atât de insinuantă, a „politic-corectului” de rigoare, ce se lasă adoptat ca o modă pentru a se transforma în tiranie dogmatică, aceste „carnete de idei” ce țin loc de jurnal – dacă nu, mai degrabă, de laborator de creație – fixează în cuvinte jerbele unui spirit în continuă efervescență cognitivă, euristică, poetică. Ele ne evocă mari experiențe ale spiritului, precum cele de care mărturisesc *Fragmentele* lui Novalis, aforismele din *Zorile* lui Nietzsche, sau postulatele *Tractatus*-ului wittgensteinian.

După o primă reacție în care seducția e parcă subminată de angoasa dificultății cumulative ce-l întâmpină la absorpția mentală a fiecărui nou paragraf – deosebit cu totul de precedentul și totuși intim congener cu el, dând astfel impresia unui salt concomitent spre plus și spre minus infinit, în simultaneitatea imposibilă a unui punct zero virtual – cititorul atent distinge, ascunse în pliurile imaginare ale discursului, câteva chei. Ceea ce nu înseamnă deloc că ele l-ar dispensa de susnumita dificultate a lecturii și i-ar facilita cumva salturile asimptotice spre vid, ci doar că acele chei, odată descifrate, exercițiul intelectual extrem la care autorul își invită lectorul avizat îi apare cumva acestuia, dacă nu mai familiar, ceva mai posibil în ordinea ființei, când el nu e cu adevărat probabil și cu desăvârșire real decât și numai în ordinea neantului pur – evocat, visat, „*avisat*”. Simți astfel, discret, o mână frățească ținându-te cu bunăvoință de braț, ghidându-ți parcursul labirintic printre paginile jurnalului cu voința de a te asocia în timp real la propriul tău drum spre centru-afară: căci cititorul e un dublu dedalic genuin și necesar al autorului, fără de care parcursul spre dincolo nu poate avea loc în timp și spațiu. Dar odată efectuat ca experiență reală, tot rămasul-în-urmă dispăre în fața scopului atins, precum săgeata cu traiectoria ei se resoarbe în întregime în țintă.

Dana Șișmanian

Iată deci câteva chei-pași-trepte reperate de-a lungul unui parcurs posibil al acestui prim grupaj din „carnetele de idei” ce compun jurnalul spiritual al lui Ara Alexandru Șișmanian.

Selecția – din primul și din ultimul carnet ale acestui volum – e în același timp semnificativă și aleatorie, căci altele la fel de intens semnificative se vor putea prezenta, la o nouă lectură – a aceluiași cititor, sau a altuia... (căci în absolut “*eu am un singur cititor veritabil: neantul*”). Textul întreg stă oricum de față ca o mărturie a ceea ce, putând fi gândit și spus, poate fi parcurs în mii de chipuri, dacă autenticitatea abordării la care sântem invitați (“*păstrează-ți ignoranța proaspătă !*”) răspunde celei ce l-a generat (“*sânt ca un submarin parcurgînd oceanul ideilor*”) și oferit nouă – ca un prinos al geniului.

O cititoare
(Dana Șișmanian)
30 iulie 2023

*

Din *Carnet de idei I* sau *Carnetul vișiniu*

infinitul e neantul comunicant.

intensificarea coșmarului obligă spiritul să se trezească și lumea să se destrame.

natura tentacular labirintică a femininului (labirintul viu!) e cea mai fidelă expresie a haosului.

haos › subiacență › singurătate › neant › neant dezbrăcat de senzația neantului › neantul pur: săgeata › eliberarea. haosul = “cosmosul”

libertate și inconștient, putere și conștiință, lume și om sînt termeni absolut incompatibili. iată de ce funcțional și structural lumea constă într-o permanentă subminare a omului.

transferul e mecanismul psihic al lumii ca patologie.

o religie se constituie prin substituirea figurii centrale (sinele etc.) prin proiecții arhetipizate (zeii, în genere). Isus, Muhammad, Buddha sunt, pur și simplu, o țesătură de proiecții psihice exact ca Moise ori

În chip de prefață

Zarathustra. în fond, religiile exploatează în plan colectiv ceea ce psihanaliza definește, în plan individual, ca transfer!

evoluția mea în orice caz, evoluția intelectual-spirituală probabil, se realizează printr-o serie de inversiuni axiologice complexe, pozitivând negativul și negativizând pozitivul, similară, în esență, procesului gnostic.

neantizăm conținuturile pe măsură ce le înțelegem. cunoașterea absolută e neantul.

identitate și finitudine – iată conflictul profund. identitatea presupune o limită și totuși căutăm o identitate eliberată de limite – ceea ce într-un sens reprezintă o contradicție.

depășirea e un concept gnoseologic, nu moral; din acest punct de vedere, “răul” indică depășirea în beneficiul eului, “binele”, în cel al intelectului.

*prin unealtă – expresie presupusă a evoluției noastre – se manifestă, de fapt, nu conștientul ci inconștientul.
ordinatoarele sînt ochii din ce în ce mai atenți ai inconștientului care ne pîndește.*

progresul tehnologic corespunde cu un progres al inconștientului nu invers; cu cît mai multe realizări, cu atît mai mult inconștient...!

din nou, cheia constă în slaba individuare a inconștientului. căci pare evident că “divinul” și “demonicul” aparțin exclusiv acestei sfere, esențialmente mimetice, a inconștientului; dimpotrivă, conștiința, atît cît putem aprecia, aparține exclusiv sferei umanului – sau, mai degrabă, sfera umanului îi aparține ei, deși imperfect!

*subiacența se vădește, prin urmare, ca o cheie a deconstrucției în raport cu orice structură afirmativă, ca schemă critică a afirmativului, chiar atunci cînd acesta e compus din negație – deși, în chip strict, nu putem spune că neantul ar fi negativ decît relațional și a posteriori; a priori neantul e o structură de o absolută pozitivitate, **fînța** e negativul!!!*

Dana Şişmanian

motorul incompatibilităţii bipolare nu explică doar dinamica psihică ci şi devenirea (saṃsāra).

complicitatea intereselor distruge istoria după cum, desigur, tehnologia va distruge complicitatea intereselor: eul capitalist va fi nimicit de intelectul mecanic zis “inteligenţă artificială”.

*totalitarismul pare să se fi impus în sec. XX pe fondul de indeterminare al individului indefinit liber. în mod curios, setea de libertate şi setea de sens au zămislit sau, în orice caz, au favorizat totalitarismul. sensul a fost înlocuit prin poruncă, necesitatea – prin arbitrar! **demisia individului pregăteşte totalitarismul!***

ne găsim în faţa unei tipice situaţii de război mondial gravid de o revoluţie cvasi-mondială de tip 1914-1921!

nu ne izbutim individuarea decît sacrificîndu-ne în cele din urmă arhetipul individual, adică tocmai ceea ce ne apare ca rodul individuării înseşi!!!

cînd alegem o cheie, la funcţie egală e de preferat materialul cel mai umil. cînd tu însuşi eşti propria ta cheie – eşti liber!

energia e paradox! întrebarea e dacă ambii termeni fiind structural identici, au şi aceeaşi dimensiune; altfel spus, dacă nu cumva paradoxul e mai mare ca energia! energia e un caz al paradoxului!

*

Din Carnet de idei V sau Carnetul roşu

frunzele ectoplasmice se preschimbă în brumă şi pălesc irespirabile. destrămată, iluzia se presară în insule solitare

îmbrăţişată de cerul echivoc, scoarţa arborelul se revarsă ca o cascadă

bipedia nu e poate decît un căţărat fără copaci – un instinct absurd! de unde, ciudata analogie a bipediei cu levitaţia – strania aspiraţie de a zbura a omului – în toate sensurile!

În chip de prefață

păsări de-aur palid din netezimile obscurului

nitescențele se ghicesc abia prin luciul negru

și dacă am vedea timpul ca pe un fel de pandemie virală, o pandemie cosmică

neantul conține și transcende bogăția posibilului și puritatea imposibilului

în vis sufletul și trupul se dizolvă

cad în fulgi de zăpadă – pașii lui nimeni șterg lumea ca o gumă

distanța comportă cunoașterea – poate că-n fond cunoașterea nu e decât distanță

spiritul e neantul încetinit

teoria cuantică e de fapt o fenomenologie a spiritului

*descoperirea e o solitudine aprofundată.
structura finitudinii e solitudinea*

orizontul ca o săgeată fugind înspre vid, descuind vidul cu vârful ei infinit

suferința e în fond memorie – un element de continuitate al personalității

îngerii sînt idei gravate în evanescența cuvintelor

umbrele de argint tremurător ale evanescențelor

deschideri claustrate – luminișurile heideggeriene

ne temem de singurătate ca de un secret ce ne-ar dezvălui definitiv nouă înșine

Dana Şişmanian

unghiul cerului schimbă sensul lucrurilor apropiindu-ne privirile de semn

orice labirint e o scară care-şi distruge treptele, un centru ce-şi nimiceşte culoarele circumferente

trebuie să accelerezi valoarea de ruptură a cunoaşterii

realitatea cedează pentru a pregăti triumful memoriei

efemerul reflectă eternitatea neantului subiacent

iarna s-ar zice că luna s-a etalat pe pământ

*privirile negre şi verzi ale pământului ocultate de pleoape selenare;
razele solidificate de frig pe labirintul ocult al zăpezii*

să renunţi la speranţă!!!

eu sunt drumul drumului meu, sau drumeţul?

scriitura e un alt timp, mai profund, după cum, bine citit, timpul nu e decât o scriitură

cu fiecare pas inventăm noi praguri!

je pense donc je rêve – je sais donc je suis – je suis ce que je sais

într-adevăr, prezentul pur e în afara timpului

prezentul e zero, trecutul – axa negativă, viitorul, axa pozitivă – sau invers! într-un sens, prezentul-zero traversează o axă negativă infinită, pozitivitatea fiind doar o nitescenţă temporală ce înconjură neantul mereu actual

plin de eternitate şi înconjurat de vid

*înţeleptul veritabil îşi dezvoltă veşnic “vîrsta înţelegerii”!
păstrează-ţi ignoranţa proaspătă!*

Cuvînt înainte

Aceste carnete, ca și cele ce probabil vor mai urma, reprezintă concretizarea unei duble tendințe ori, mai degrabă, a unei duble nevoi psihologice. În primul rînd, aceea, foarte veche, mereu eșuată, de a ține un jurnal. Într-adevăr, ori de cîte ori, încă din adolescență, m-am lansat în această stranie întreprindere, s-a întîmplat un lucru extrem de simplu: mă plictiseam! Altfel spus, în ciuda nevoii persistente de a mă scrie, îmi era imposibil să găsesc vreun interes în notarea evenimentelor sau a gîndurilor zilnice, în această invazie a cenușiului și a banalului ce mă strivea ca un cer de plumb. În fond, nu mă puteam suporta ca personaj. Ce-i drept, n-am fost niciodată un mare amator de jurnale literare și viața scriitorilor sau a artiștilor de orice gen îmi apărea sistematic ca o sursă de decepții și, din nou, de invincibilă plictiseală. Cînd nu-mi apărea ca o țesătură, adeseori destul de stîngace, de insuportabile clișee. La urma urmelor, dacă nu mă puteam suporta ca personaj asta se datora poate unui factor mai general: lumea mă plictisea, mă dezgusta chiar!

Cealaltă necesitate sau aspirație era de un gen diferit. Lector impenitent ce-și înnegrea paginile cu sublinieri de parcă vidul sau neantul însuși s-ar fi oglindit în abisuri de verb, aveam în plus foarte prostul obicei de a acoperi marginile cărților cu cele mai bizare notații și incapabil să-mi scriu evenimentele vieții, îmi transferam astfel existența în limbaj. Poate pentru că nu existam realmente decît în acest spațiu interactiv dintre creier și text. Cît despre spațiu-timpul lumii pretins reale, îl pubelam voluptuos!

Era deci, în aceste condiții, firesc să-mi vină ideea de a transforma toată această risipă interactivă din marginile cărților în... carte. Sau mai exact, într-un substitut al cărții: tocmai aceste carnete.

S-a întîmplat însă și aici ce mi se întîmplase cu avortul spontan al jurnalelor – căci spre deosebire de extraterestrele femeii n-aș fi putut suporta nici măcar imaginar, acest imposibil viol: un avort provocat! – transcrierea de pe un suport pe altul al ideilor mele *mă plictisea*. Nu tot atît de repede ca transcrierea vieții totuși.

Intervenea, de altminteri, un element suplimentar: continuam să citesc, deci să am mereu *alte* idei. Într-un sens, îmi făceam concurență. Mi s-a părut prin urmare mult mai comod să-mi umplu carnetele cu idei noi pe care, nemainotîndu-le pe cărțile înseși, pot spune că acestea din urmă, baremi, cîștigau.

A. A. Şişmanian

Pe de altă parte, asemeni marilor firme capitaliste, mă diversificam. Frecventînd, vreme de mai mulţi ani, festivalul de muzică contemporană *Présences* – a cărui denumire cam optimistă mi-a inspirat ciclul *Absențelor* – mi-a venit în chipul cel mai natural ideea de a nota idei şi mai ales versuri sugerate de note, texte întregi, uneori, ca de pildă ferocele “nunţi” pe care le-am scris sub influenţa mediumnică a lui Stravinski. Interacţiunea cu filosofia sau cu fantasmemele fizicienilor, s-a amplificat astfel printr-o interacţiune cu muzica, dar şi cu pictura sau cinematograful – căci în fond totul e verb. Vomitînd lumea, zîmbeam tot ce prin miraje, idei sau ficţiune, o anula.

Eliberat de timpul evenimentelor, regăseam, în chipul cel mai capricios şi mîntuit de constrîngeri, ideea jurnalului la care iniţial aspirasem, un jurnal al ideilor, mai ales, dar şi al stărilor, al umorilor de tot soiul, al emergenţelor celor mai paradoxale ale inconştientului profund, proces în care rolul meu se limita – într-un chip ce-i putea aminti pînă la un punct pe suprarealişti, deşi mai spontan, mai puţin grevat de tehnologia destructurării literare – doar la atît: să nu resping nimic, oricît mi s-ar fi părut, chiar şi mie, de absurd. Să nu resping, dezvoltîndu-mi astfel sensibilitatea pentru paradox şi, implicit, pentru forma lui extremă, adevărul, iar, într-o fază vectorializată a aceluiaşi fenomen de *receptivitate fără scrupul*, să caut a descoperi forme noi. Forme pe care pentru a le putea formula, gîndul însuşi se vedea cumva constrîns să-şi schimbe “dimensiunea”, trecînd de la “tridimensionalitatea stilului” la “cvadridimensionalitatea” lui, adoptînd, cu alte cuvinte, o metodă “thaumatică” de expresie pe care, în spaţiul românesc cel puţin, aveam impresia, poate eronată, de a-i fi unicul descoperitor. Din simplă notare a trecutului inert, jurnalul se preschimba astfel în explorare a unui imposibil meta-viitor!

Simpla publicare, fie şi numai pe fantasmaticul internet, a acestui jurnal al para-memoriei se înscrie, deci, în tensiunea acestei tentaţii euristice, pentru că doar consumînd în manifestare rezultatele, oricît de interesante sau oricît de absurde, ale explorărilor, exploratorul intern îşi poate continua nestingherit calea avisală. Prin poezie sau prin tot mai eliberata, mai temerara, mai intuitiv anamnezica idee.

Autorul
(Ara Alexandru Şişmanian)
30 iunie 2023

Motto: *“Ideea variantelor cunoașterii se impune la cel mai simplist examen și atunci cade și teoria că lucrul în sine poate fi cunoscut. De fapt ideea de lucru în sine este o ipoteză născută din nevoia logică de a numi o cauză, un izvor presupus, constantă a unor variante de cunoaștere. Nimic nu există în sine. Dar în afară de existent (adică de cunoscut) meditam la Neant care e o prezență pozitivă, o inepuizabilă sursă de surprize. Lucrul în sine este Neantul, capabil să se revele parțial în câteva lumi posibile”.*

George Călinescu [*Lucrul în sine*] (text inedit)

Carnet de idei I

sau

Carnetul vișiniu

lucrul în sine (*ding an sich*), această enigmă a sfinxului incompatibilă cu veritabilul concept, poartă o contradicție internă sensibilă din chiar formularea sintagmei, contradicție ce face din ea o pură aberație filosofică

o enigmă constă în încuierea unei informații într-o unitate de atenție frustrată, ceea ce revine la a închide un vid într-un vid. mai exact, obnubilarea enigmatică presupune captivarea informației în zona profundă de așteptare a atenției, adică într-un sector la care atenția comună nu are acces sau are doar un acces suspendat.

dacă oedip “rezolvă” enigma sfinxului – el însuși o fantasmă simbolică a atenției profunde – asta se datorează faptului că are pur și simplu revelația de a-i căuta răspunsul în diateza reflexivă a atenției, nu în cea activă sau în cea pasivă (ca toți cei ce rataseră în prealabil “proba inițiativă”). “are revelația” e un fel de a spune că oedip întrerupe brutal un tip de căutare gnoseologică, ceea ce liberează, în chip tot atât de brutal, un altul, pînă atunci ocultat.

“virtute”, “intransigență” – termeni incompreensibili din perspectiva a ceea ce aș numi *logica agricolă românească* pentru care corupția a devenit un fel de cult al fertilității.

infinitul e neantul comunicant.

teoria cuantică eliberează schemele structurale ale realului – paradoxurile imanenței și transcendenței (imamento-transcendente / transcendentto-imanente – doi versanți complementari).

A. A. Şişmanian

cîmpul complet al imanenţei îl definim ca “magie”. vectorul – cîmpul cognitiv suprimat al transcendenţei – ca mistică. centrul interacţiunii ambelor se defineşte ca “om”.

“cuantic”, magia reprezintă funcţia de undă / mistică, funcţia de corpuscul. prin magie omul trece în unda iluziei – prin mistică, în corpusculul spiritului.

termenul ultim al magiei e vidul infinit.

termenul ultim al misticii – neantul.

vidul infinit e “unda” neantului.

neantul e “corpusculul” vidului infinit.

în plan logic, magia e contradicţia wittgensteiniană iar neantul, mistică, tautologia aceluiaşi.

unda şi corpusculul se pot defini în acelaşi fel, spiritul, sinele sînt funcţii tautologice. iluzia, magia – funcţii contradictorii.

imanenţa pură e domeniul contradicţiei pure – a ceea ce am putea numi *haosul pur*.

transcendenţa pură e sfera tautologiei pure. sinele, spiritul – intelectul pur e forma lor catoptrică.

solitudinea (*kaivalya*) e o zonă de prag între mistică şi magie – magie dinspre neant (*māyā, prakṛti*), mistică dinspre “lume”. *idem* tăcerea transcendentală, *sigè*.

ipostazierea vectorială a solitudinii – iată “magia” ei!

umilirea face din om o permanentă materie spirituală – omul ridicol e omul umilit – inutil şi indispensabil. în fond, forma umană a vidului. omul complet contrazis! sau, şi mai bine, neantul circulînd incognito!

iluzia (*māyā*) fiind domeniul contradicţiei pure – aproape ca şi haosul – e cu necesitate şi cel al contrarietăţii. experienţa e deci sfera a tot ce ne contrazice: alienare, hazard, destin, eşec, rău etc. structural nu există experienţă fericită. deşi o căutăm cu disperare!

Carnet de idei I

imaneța magică e domeniul contradicției mărginite de vid – iluzia, fără a atinge transcendența, traversează vidul, fiind, în fond, de natura lui. sau vidul e contradicția pură. iluzie – vid – haos.

una din problemele – nu! obstacolele – ridicate de “eliberare” constă în dresajul mitic al imaginarului. într-un sens, imaginarul nu se rezumă la altceva decât la dresaj mitic. structura dresajului mitic al imaginarului – imaginarul, deci – se rezumă, probabil, la mecanismul ipostatic-vectorial al singurătății – la alienarea transcendentală.

acest dresaj mitic al imaginarului reprezintă, în același timp, o capcană a sensibilității și o limită cognitivă.

structura dresajului mitic al imaginarului fiind solitudinea iar terenul ei experimental, imaneța magică, experiențele pe care dresajul mitic al imaginarului le produce nu pot fi decât dureros contradictorii și deșirant stupefiante.

structura transcendentă a acestei alienări iluzorii este *sinele*, formă pură a alienării depășite, netezite, “nirvanice”. sinele, mai ales ca formă suprimată – sinele negativ, complementar cu sinele pozitiv – este obstacolul și în același timp pragul cunoașterii, de vreme ce la nivelul sinelui eul e încă rezidual iar intelectul – fantasmatic, și pe de altă parte, spiritul – anticipativ. sinele e neantul împachetat în solitudinea alienată vidă.

că solitudinea alienant-alienată și subiacența sînt funcțional identice – dar, poate, nu și structural – nu mai încape îndoială!

sinele e forma pură a posteriori a priori a alienării. sau, mai degrabă, în sine aposterioritatea și aprioritatea coincid (simultaneitate non-concomitentă).

Libertatea e mai prețioasă decât Viața – iar Moartea nu-i un rău! “*Vom muri și vom fi liberi*”!

A. A. Şişmanian

în plan “clinic” amnezia este univocă – lasă un vid; în planul iluziei amnezia e indisociabilă de o anamneză, ceea ce nu înseamnă doar că o amintire o alungă pe alta ci că se modifică sensul realului, polaritatea lui axială.

nu e imposibil ca uneori, în cazuri extreme, astfel de catastrofe gnoseologice să se lege de catastrofe fizice (fiziologice).

natura tentacular labirintică a femininului (labirintul viu!) e cea mai fidelă expresie a haosului.

haos › subiacență › singurătate › neant › neant dezbrăcat de senzația neantului › neantul pur. săgeata › eliberarea. haosul = “cosmosul”

revelație fundamentală în privința așa-zisei “bunătați” ce doar în aparență are o legătură cu planul moral al valorilor. în esență “bunătaatea” reprezintă *extensia euforică a instinctului primar de conservare* ca și a celui secundar, psiho-socio-profesional. altfel spus, “bunătaatea” e o extensie directă, o proiecție și o travestire bi-direcțională a agresivității, bi-direcțională pentru că-și maschează natura atât spre exterior cât și spre interior. o dublă zonă de tampon psihologică și, potențial, psihotică, protejează individul de “sine” și de ceilalți, după cum îi protejează pe acești “ceilalți” între ei. convențiile sociale reprezintă forma codificată a “bunătații”, cu același sens dar nu cu aceeași formă. insatisfacția “bunătații naturale” într-un mediu codificat este, în realitate, insatisfacția instinctului agresiv de conservare.

evident, “mitul fericirii”, mitul “paradisului pierdut”, absurditatea “păcatului original” ca și a “păcatului” în genere au toate aceeași sursă. fericirea e proiecția permanentizată utopic a euforiei instinctului de conservare (“bunătaatea”), nevoia instinctului de conservare de a se extinde într-o euforie permanentă, lipsită de stimuli negativi (pericole, amenințări, confruntări). paradisul reprezintă, într-un chip mult mai acut, o dimensiune de același tip. de fapt, adversarul instinctului de conservare inconștient nu e un alt instinct de conservare, oricât violent, ci *conștiința*.

Carnet de idei I

coprezența, inevitabilă la individul uman, a instinctului de conservare animal cu conștiința provoacă în inconștient *conflictul acut*. o profundă stare conflictuală, am putea chiar vorbi de auto-conflict, cu alte cuvinte, de inconștientul auto-conflictual.

din păcate, prin aptitudinile ei reflective ce le însoțesc pe cele reflexive (căci există un inconștient al conștiinței, distinct de inconștientul instinctual, altfel spus o *subiacență* a conștiinței, o “umbră” funcțională), conștiința absoarbe auto-conflictul instinctului de conservare preschimbându-l în *ideea păcatului* (nostalgia originilor etc.). consecința pozitivă a acestui proces constă în elaborarea unei dimensiuni noi, *adevărul*, ce reprezintă, în esență, o negație și o transcendere a întregului fenomen descris mai sus. actul de înțelegere funcționează ca un euforizant intelectual (elimină dubiul ca efort complex al instinctului de conservare și al conștiinței).

este extrem de evident, din cele de mai sus, că nimic nu se poate transforma mai rapid în “răutate” decât “bunătatea”. cum aceasta din urmă nu e decât proiecția euforică a agresivității, cea mai mică tensiune, cea mai minimă zgîndărire a instinctului de conservare provoacă o contracție a acestuia ce-i dezvăluie imediat forma funciară, stimulându-i structura autentică – agresivitatea. comportamentele contradictorii ale naturilor afective se explică astfel.

nimic nu e mai aproape de un pericolos psihopat decât “omul bun” – strict vorbind, “omul bun” e un psihopat refulat ce substituie instinctul crimei, atât de profund înrădăcinat în instinctul de conservare, prin această strategie bizară: “bunătatea”. agresivitatea “omului bun” e de departe cea mai intensă, pe deoparte pentru că e complet inconștientă, reprezentînd o violentă surpriză pentru individul însuși; pe de altă parte, pentru că e mult mai susceptibilă să absoarbă frustrările refulate decât în alte cazuri în care “bunătatea” nu inhibă mecanismul defulant.

Le désert tel un étalon à la crinière de dunes.

13 embrioni – cum poți să ai în 13 embrioni, 13 prieteni sau dușmani imaginari ori 13 fațete ale personalității tale ? 13 din câte de fapt ?

A. A. Şişmanian

un ins care din frică de moarte se preschimbă treptat din om într-o specie hibridă, cumva himerică, un fel de crab cu rădăcini de plantă, ceva tîrîtor şi parazit ce nu vieţuieşte ci supravieţuieşte. virtual la infinit. rudimente de limbaj sînt singura trăsătură umană care-i rămîne – şi un fel de faţă.

un fel de senzualitate a ascezei sculptorului în lemn. asceza senzuală.

Ara (singur) eu însumi nu ştiu cine sunt – numele meu chiar e un palindrom – pe faţă şi pe dos acelaşi – adică nimeni. eul inversat mereu identic.

înoţi, pluteşti, finalmente te topeşti în crepuscul – *eşti* marea-crepuscul.

spiritul e persoana neantului. apariţia oricăror elemente structurale în neant e un indiciu de alienare transcendentă. transcendenţa însăşi nu e decît mecanismul alienării neantului absolut.

solitudinea fabrică toate miturile care sînt scheme reale şi fantasme iluzorii. solitudinea e substanţa transcendenţei şi abisului – a avisului, mai ales. în ea incubează subiacenţa, altfel spus, *substituţia*.

toţi imbecilii cu care am de-a face sfîrşesc prin a se comporta ca “umbrele” mele.

să treci de acest stadiu în care celălalt ți-e umbră înseamnă să te apropii de veritabila solitudine.

acest stadiu poate fi definit prin clasică formulă “l'enfer c'est les autres”, unde “infernul” e forma generalizată a umbrei.

umbra traversează toate relaţiile mele – de unde mimetismul ostil ce mă înconjoară.

această etapă e coşmardescă însă cu cît coşmarul se intensifică cu atît trezirea se apropie.

Carnet de idei I

intensificarea coșmarului obligă spiritul să se trezească și lumea să se destrame.

spiritul contemplă vidul, apoi îl interiorizează ca neant.

o caracteristică a spiritului feminin e reificarea, urgența lucrului, importanța obsedantă acordată obiectului, deci lumii exterioare. pentru femeie subiectivitatea, interiorul, reprezintă o veritabilă suferință, extravertirea fiind forma proprie a spiritului ei reificant. contradicție structurală hylico-psihică!

lucrul care simbolizează și realizează cel mai bine interioritatea reificant reificată a femeii e, bineînțeles, “casa”.

nāsti / nāsmi în funcție de text – complet *nāsti/ / nāsmi na me nāham* (în chip evident, varianta a doua comportă o tautologie!

nāsti = *puruṣa* unic, *puruṣa* ca totalitate suprimată

nāsmi = *puruṣa* multiplu pentru că bazat pe suprimarea individuală a alterității

dar *nāsmi – na me – nāham* > tautologic! probabil tardiv. forma corectă, desigur, *nāsti – na me – nāham*

patru căi de eliberare valide:

- 1) *puruṣa* multiplu – Sāṃkhya “clasică”.
- 2) *kaivalya purā* (*puruṣa zero*) – Buddhism.
- 3) *puruṣa* unic – Sāṃkhya veritabilă.
- 4) variantă: *puruṣa* substituit prin brahman = Vedānta.

însă absolutul abstract *ne vaut pas* absolutul concret = Omul.

tot ce e contaminat de religie comportă o doză de alienare. religia e adevărul “legat”, deci alienat.

A. A. Şişmanian

tot haosul “istoriei” – adică al isteriei – “erei noastre” – din cauza unui escroc din Galilea! “păcatul”, inchiziția, cruciadele etc.

lumea e o sectă – evident dementă; lumea e un drog!

creştinismul a inventat plictiseala și comunismul, cretin, a perfecționat-o – doctrinele thanatice.

anxietatea perversă care ne leagă de materie (trup și chiar suflet)

uneori iraționalul combate iraționalul, ceea ce nu înseamnă că iraționalul e adevăr.

lumina transcendentă e umbra neantului – prezența și forma instrumentelor cunoașterii determină prezența și forma obstacolelor cunoașterii, umbra lor; obiectul cunoașterii însuși nu-i decît proiecția mijloacelor cognitive. *ce* e umbra lui *cum*.

relația de incertitudine nu e decît un caz al acestei axiome de aur.

le dessin du destin

îți pierzi libertatea nu pur și simplu ignorînd – ignoranța pură e potențial cunoaștere – ci refuzînd sistematic cunoașterea; repulsia față de cunoaștere e veritabila ignoranță, tot așa cum repulsia față de bine defînește veritabilul rău.

dacă viața e vis, e un soi de vis ritual – “la mort est ton cadeau”

misterele eleusine să se rezume la o doctrină a reîncarnării ? (bazată pe un vechi cult al vegetației?). v. mitul lui Er (Ara Armeanul) și

Carnet de idei I

“Politicul” lui Platon – “dezvăluiri” ale misterelor. Numenius pare să confirme ideea.

potopul demografic – dacă nu altceva – va distruge lumea (în cel mult 1000 de ani). ne vom îneca în noi înșine. dacă nu ne vom distruge pe noi înșine mult mai devreme! pînă prin 2050 sau mult mai repede! (2029 ?)

specia umană e numitorul comun al tuturor speciilor animale. și, în același timp, e anti-specia prin excelență. omul e animalul care se suprimă nu numai destinal, deci funcțional, ci și structural. omul împlinit, vorba lui Noica, e exclusiv neantul! idem Messia veritabil!

chiar obținută, cunoașterea își poartă obstacolul așa cum lumina, umbra. sîntem corpuri, e deci firesc ca lumina cunoașterii – iluminîndu-ne – să proiecteze umbre în jurul nostru – totul e să nu le confundăm.

creștinismul e sectă și complot: secta unor fanatici și complotul unor escroci! idem comunismul, messianismul ateu, cu un “cristos” totuși, lenin!

escrocheria și fanatismul nu sînt contradictorii, căci ambele sînt înrădăcinate în instinctul de conservare.

Julien – Maxime / Arthur – Merlin

moartea lui Iulian e una din marile catastrofe ale umanității!

prin activitatea lui, Iulian seamănă mai degrabă cu Napoleon decît cu Alexandru! un Iulian care ar fi fost fiul lui Marc Aureliu!!!

omul e neantul complezent – complezența preschimbă neantul în om!

evreii au vrut să-și răzbune suferințele printr-o ficțiune – Messia – și au permis, astfel, celei mai atroce minciuni să pătrundă în lume! în adevăr,

A. A. Şişmanian

Messia e asumarea conştiinţei de sine bazată pe cunoaşterea de sine – nu un personaj din Galileea!

însă orice circumferinţă e contrazisă de centru ca fructul de sâmbure.

ah! dacă neoplatonismul ar fi învins creştinismul! filosofia – religia!

veritabila meditaţie e o traversare a vidului – vidul trezeşte energia şi o purifică, energia pătrunde vidul şi-i dezvăluie intimitatea.

spălăm astfel solitudinea de înstrăinare.

curios, dar netrăind cu adevărat nu mi-am consumat potenţialul psihologic de viaţă! îmi sublimesc neviaţa!

multiplul ce depăşeşte un prag critic – în sine indefinibil – fie se năruie, fie implozează într-o unitate străină, lipsită de intuiţie, ce relansează mecanic procesul. faptul că această unitate de implozie se alege, contrazicându-se, poate determina evenimentul straniu al conştiinţei – “Adam”.

lumea e sinele disociat. zeul-moluscă sau zeul-polip!

e foarte adevărat că creştinismul “ortodox” a suprimat căutarea iniţiatică, individuarea. de fapt, ce nu a suprimat creştinismul!

arhetipul vieţii ca intuiţie e haosul.

arhetipul cunoaşterii absolute – neantul, pentru care toate obstacolele sunt intrinsec abolite.

Carnet de idei I

arhetipurile nu sunt, deci, modele individuale sau scheme infinit divizibile ci complexe colective, sinteze sau mai degrabă suprasinteze, nu un fel de infraanalize.

arhetipurile se apropie mai mult de ecosisteme, deși ating un nivel de complexitate incomparabil, pentru noi haotic. arhetipul ca structură concretă, nu simplă schemă formală, e o variantă subtil ordonată a haosului.

de altfel, actualizările arhetipurilor sînt segmentale, manifestarea nu e niciodată o structură saturată.

să existe naturi ciudate, capabile să absoarbă și să culeagă, în chip inconștient, umanitatea celor ce le înconjoară? astfel de inși stranii vor parcurge un deșert uman pe care-l crează fără să vrea.

viziunea poate pierde practic orice raport cu eul. centrul ei e altul (sinele, spiritul). dimpotrivă, centrul intuiției rămîne eul chiar dacă intuiția ne poate conduce spre zone la care eul conștient n-are acces.

reaua credință are, probabil, ca motor ascuns anxietatea. fanatismul ipocriziei!

libertatea e structural individuală, nu există și nu poate exista o veritabilă libertate colectivă. deriva colectivistă a libertății intră, fățiș sau nu, în sfera relațiilor de putere. libertatea-asupra sau libertatea alienată.

putere/libertate: acest raport e contextual și se referă la raportul colectiv/individual care, de fapt, îl definește. contextual, libertatea e "libertate-de", puterea, "libertate-asupra". deci asuprire! aventura, libertate-prin!

cu cît o populație e mai individuală, pe atît relațiile de putere care o leagă sînt mai reduse. libertatea individuală, bazată pe cunoaștere, dizolvă statul!

A. A. Şişmanian

statul ca și religia leagă deficiențele!

dacă o populație dată ar fi complet individuată (situație utopică) relațiile de putere ar fi egale cu zero, prin urmare inconștientul colectiv ar fi în acest caz suprimat.

de fapt, termenul de populație ar deveni, în acest caz, complet inadecvat.

libertate și inconștient, putere și conștiință, lume și om sînt termeni absolut incompatibili. iată de ce funcțional și structural lumea constă într-o permanentă subminare a omului.

simpla definiție eronată a relațiilor libertare are drept consecință inevitabilă amplificarea exponențială a relațiilor de putere (creștinism, comunism, islam etc.).

libertate 1 = inconștient 0

în condițiile date o asemenea situație pare imposibilă, *ceea ce poate să însemne* că de fapt condițiile date sunt false.

transferul e mecanismul psihic al lumii ca patologie.

o religie se constituie prin substituirea figurii centrale (sinele etc.) prin proiecții arhetipizate (zeii, în genere). Isus, Muhammad, Buddha sunt, pur și simplu, o țesătură de proiecții psihice exact ca Moise ori Zarathustra. în fond, religiile exploatează în plan colectiv ceea ce psihanaliza definește, în plan individual, ca transfer!

după această rețetă “tovarășul Pamfil” poate fi transformat în personaj divin.

Carnet de idei I

un sfânt, salvator etc. e, în primul rînd, un burete de arhetipuri, personalitatea lui prezintă o capacitate neobișnuită de a se impregna cu proiecții arhetipice nu doar pentru ceilalți ci și pentru sine. o astfel de situație poate genera veritabile experiențe mistice sau cvasi.

viața virtuoasă e acră iar cea vicioasă amară – în rest, totul e otravă.
gîfîit de o parte, horcăit, de cealaltă.

există *ceva* integral acceptabil ?

experiența, cu exterioritatea ei brutală, e incompatibilă cu spiritul.

orice figură geometrică e fie o absurditate matematică – în sens strict, o u-topie! – complet adimensională, fie transferul unor valori de poziție în valori de cantitate. cantitatea e doar poziție camuflată.

în fond, cantitatea, forma sunt simple lecturi ale unor ipoteze poziționale *a priori* haotice.

psihologic, substanța e soliditatea solitudinii unificînd arbitrar niște identități fictiv diferențiate. continuitatea suspendată a identicului subiacent refăcută totuși și traversînd ficțiunea diferenței.

o linie dreaptă sau o oarecare figură geometrică e o ficțiune pozițională haotică (mișcare browniană) supusă unei lecturi virtuale.

ficțiunea identității poziționale combinate cu ficțiunea observației interactive definește haosul ca formă și neantul ca ființă.

plictiseala și singurătatea sunt una. plictiseala și libertatea sunt una.

grija confirmă multiplul ca amenințare. astfel, grija, adică iluzia, este “realul”.

A. A. Şişmanian

sistemele politice țin poate de niște comportamente congenitale proprii structurii “creierelor”: “democrația” celui mamifer și simiesc, “totalitarismul”, celui reptilian. nu există încă structură politică pentru creierul “uman”.

democrația nu e decît un atavism, ca și totalitarismul.

sensul secret al tuturor “miracolelor” constă în deplina unitate a conștiinței prin toate obstacolele: spațiu – timp – materie – energie – multiplu – implozie – explozie etc. inclusiv paradoxurile fizico-matematice.

prin unealtă – expresie presupusă a evoluției noastre – se manifestă, de fapt, nu conștientul ci inconștientul.

ordinatoarele sînt ochii din ce în ce mai atenți ai inconștientului care ne pîndește.

$E = nc^2!!!$ n = neantul, singura “masă” ante-big bang!

evoluția mea în orice caz, evoluția intelectual-spirituală probabil, se realizează printr-o serie de inversiuni axiologice complexe, pozitivînd negativul și negativizînd pozitivul, similară, în esență, procesului gnostic.

complexul lui œdip ca și orice alte complexe de acest fel nu reprezintă decît fațete destul de palide, momente, cel mult, ale acestui fel de evoluție ce nu se poate opri decît dacă renunțăm noi înșine la el și care, altminteri, continuă, conducîndu-ne pînă la capătul cunoașterii de sine, al cărei motor e, prin urmare, transgresiunea, hybrisul!

este o evidență că omul e un orizont nu o realitate – “dumnezeu” exprimă tocmai această situație.

umbra e mult mai vastă decît își închipuia Jung și cuprinde totalitatea activității psiho-intelectuale și senzoriale, de fapt, tot ce ne închipuim că sîntem, că este sau aparține.

Carnet de idei I

tot ce nu e numenul e nul.

neantizăm conținuturile pe măsură ce le înțelegem. cunoașterea absolută e neantul.

în simbol recunosc o revărsare a sensului în real.

chiloții femeii sunt masca smulsă de pe veritabilul, venerabilul ei chip!
“realul” ? obstacolul este “realul”! deci simbolul reprezintă revărsarea sensului dincolo de tot ce îl obnubilează; obstacolul menținut ca depășit, obstacolul ca expresie.

inconștientul – produs al unei alienări originare – e el însuși principiu de alienare, principiu ce, s-ar zice, urmărește să vă agraveze înstrăinarea deși, în felul acesta, vă constrânge la o căutare de sine parțială; însă inconștientul refuză să se livreze ca ce e, adică propria solitudine originară a omului, refuză să vă livreze propria voastră identitate absolută.

nu există sistem politic propriu creierului uman.

nāsti sau *nāsmi* – prima formă exclude un *puruṣa* multiplu, a doua e tautologică.

nāsti – na me – nāham

evoluția are ceva brutal și dureros, dar și ceva extatic.

sperma întreține somnul, bătrâni, deficienții spermatic sînt, adesea, insomniaci.

A. A. Şişmanian

dacă singurătatea e libertate, disperarea n-are sens.

disperarea s-ar justifica numai ca singurătate amenințată de intruziune.

să te odihnești în adevăr.

faptul că finitudinea conștiinței rămânând aceeași, marja ei de eroare aparentă i.e. obiectivă e mai mică, zămislește noi versiuni de “instanță supremă”. aici putem măsura diferența dintre evoluția intelectuală și evoluția spirituală.

raportul de forță e o mască a raportului de identitate.

identitate și finitudine – iată conflictul profund. identitatea presupune o limită și totuși căutăm o identitate eliberată de limite – ceea ce într-un sens reprezintă o contradicție.

singurătatea, subiacenta, tăcerea – toate aceste categorii formează substratul inconștientului transcendent.

dintr-un fel de spirit de contradicție, inconștientul regizează, pune în scenă mult rău, însă tot el atinge un punct în care tot acest rău îi devine nu doar străin ci și insuportabil.

am putea spune atunci că suferă de o gravă indigestie morală sau de ceva mult mai grav încă.

de fapt, inconștientul are și el un fel de conștient și de inconștient, ba chiar și un “eu” și un “intelect”.

cheia acestei “maladii” a inconștientului constă poate în insașiabilitatea lui. pentru a se asigura contra eliberării lui *purușa* de care are structural nevoie – inconștientul sau *kaivalya* alienată încearcă să se individueze pe cont propriu – de unde, favorizarea unui număr incredibil de imbecili

Carnet de idei I

și de canalii de tot felul, dictaturile, feminismul etc. mai simplu spus, inconștientul, structural feminin, suferă de complexul “nevastei pescarului”.

această individuare de proastă calitate contrazice de asemeni cantitatea prodigioasă de informații stocate de inconștient – de unde, progresele subite și mai mult decât spectaculoase ale informaticii.

e ca și cum alienarea ar încerca să subziste și să se organizeze în absența alienatului – subiacența “în sine”.

Hypomentus – Debilul – ciudat nume pentru un filosof – dar inconștientul își califică astfel propria întreprindere.

în fond, inconștientul e tocmai asta: *hypomentalul*.

s-ar putea, în acest caz, ca inconștientul să-și simbolizeze propriile probleme, legate de această tentativă de individuare separată, nicidecum doar pe ale noastre.

“individuându-se”, inconștientul dezvoltă propriul lui inconștient, propria lui subiacență, se afirmă ca un pseudo-*purușa* – construcție regresivă potențial indefinită, de o fragilitate extrem de periculoasă.

OFC (omul fără calități) – înstrăinarea ca artă existențială. înstrăinarea ca privire auto-liberatoare. deși mai profund, “ochiul orb” trebuie căutat în această direcție!

±anarhist ±dictator ±reformist ±asasin ±ascet ±libertin ±mistic ±escroc
±fakir ±șaman ±prestidigitator ±bastard ±vagabond ±cabotin ±scelerat
±dement ±intrigant ±ambitios ±inventator ±moralist ±om = isus

ps: ±revoluționar ±colaboraționist ±heterosexual ±homosexual
±magician ±politician ±sofist ±actor ±demagog ±profet ±terorist
±psihanalist ±hipnotizator ±impostor ±plagiator ±palavragiu

A. A. Şişmanian

±oportunist ±sceptic ±exaltat ±idealist ±materialist ±cinic... (liberă alegere)

OFC: anumite forme de revoltă exprimă pur și simplu un prea plin, o saturație, o indigestie a valorilor – prea clasat și totuși nu destul, insul aspiră să fie declasat, poate pentru a se reclasa.

T-Rex în loc să devină un prăvăliaș pierde-vară a devenit un așa-zis jurnalist pierde-vară – de fapt, pierde toate anotimpurile! – nimic, în fond, însă un nimic plin de pretenția declasării și reclasării lui – de unde, o amară frustrare a dezrădăcinării, un sentiment de injustiție legat de ce n-a fost niciodată dar a putut întâmplător pretinde că este.

de ce să depășești toate prejudecățile doar făcînd răul (Sade), de ce nu făcînd binele ?

depășirea e un concept gnoseologic, nu moral; din acest punct de vedere, “răul” indică depășirea în beneficiul eului, “binele”, în cel al intelectului.

în fond, orice identificare riscă să fie toxică și nu poți atinge identitatea decît debarasînd-o de orice identificare, de orice conținut determinat.

dacă spațiul e “plastic”, la ce bun să mai cauți altă “materie neagră” ? iar dacă timpul e compresibil și extensibil – deci tot “plastic” – la ce bun să mai cauți altă “energie neagră” ? căci în acest caz, spațiul e substanță iar timpul, energie!

fantasmatic există două tipuri ce mă atrag: tipul “dana” – evident extrem expurgat – tip “nutritiv”, “matern” – și tipul fetei de 19 de ani, alter ego feminin, anima! rămîne tipul “lila”, care mă atrage de asemeni însă, spre deosebire de tipul fetei de 19 ani de care, vădit, îl disociezi, nu pot preciza cu ce corespunde; probabil cu un arhetip de genul Elenei goetheene, o paradigmă fotică a frumuseții feminine, “Ileana

Carnet de idei I

Cosânzeana”, deci un alt aspect al animei – steril ? virginal ? evident tipurile n-au decît foarte puţin în comun cu fiinţele concrete pe care le-am întîlnit. concretul feminin e debectant! într-un sens tipul “lila” marchează opoziţia maximă şi ca tip virginal, obstacolul, deşi un obstacol pasiv. ar mai exista două tipuri, care nu mă atrag dar sînt, paradoxal, atrase de mine: tipul “subretei” şi cel al “intelectualei” celibatate (nu ştiu cum să-l caracterizez altfel!); în practică lucrurile sînt mult mai complicate!

progresul tehnologic corespunde cu un progres al inconştientului nu invers; cu cît mai multe realizări, cu atît mai mult inconştient – *siddhi!* mai prezent-invadator! de fapt, veritabila “natură” nu e deloc ce ne închipuim că este ci o producătoare de forme alienante, obstaculante, flagrant artificiale; veritabila natură nu e, deci, deloc în conflict cu tehnologia, dimpotrivă, e principiul ei!

rêve ou pas, il faut maintenir le cap – structural, inconştientul încearcă să ne deprecieze şi să ne descurajeze – asta în funcţie de propriile lui ţeluri – deci face un fel de joc dublu care-l periclitează şi pe el.

de ce relativizarea e scopul suprem al inconştientului?

adesea inconştientul se deghizează în “conştiinţă” (de fapt, în opinie), valori morale, *politiquement correct* etc. pe de altă parte, relativizarea îi conferă un fel de realitate unică, paradoxal absolută!

gestiunea lumii aparţine unei idioţii turbate mult mai idioate şi mult mai turbate – mult mai meschine, mai ales – decît idioţia şi turbarea celui mai idiot turbat uman posibil! cel mai şocant e faptul acestei senilităţi profunde, al acestei debilităţi iremediabile a “forţelor” divine şi demonice laolaltă!

din nou, cheia constă în slaba individuare a inconştientului. căci pare evident că “divinul” şi “demonicul” aparţin exclusiv acestei sfere, esenţialmente mimetice, a inconştientului; dimpotrivă, conştiinţa, atît

A. A. Şişmanian

cît putem aprecia, aparţine exclusiv sferei umanului – sau, mai degrabă, sfera umanului îi aparţine, deşi imperfect!

singurătatea şi plictiseala implică o finitudine a transcendentului; în sine neantul nu se poate plicitisi şi nu poate fi singur, solitudinea implică o quidditate conştientă de sine, plictiseala, un fel de eu. singurătatea e un act de înţelegere, plictiseala, un sentiment, ambele implică binomul cunoaştere-ignoranţă.

pe de altă parte parte, finitudinea implică un celălalt, deci posibilitatea anxietăţii, sinele dar şi nesinele, de vreme ce sinele e limitat, ba, mai mult, *e limită*.

nicăieri, între toate aceste determinări, nu găsim, în chip strict, fiinţa, decît, cel mult, ca noţiune regresivă, descriind (nostalgic) *neantul pierdut!*

deci solitudinea, *kaivalya*, nu e un ţel valabil pentru om, ci doar neantul!

subiacenţa e probabil, anterioară tuturor acestor determinări şi numai în raport cu ea se eliberează structural orizontul fiinţei, ceea ce implică paradoxul că deja fiinţa, *brahmanul*, ca structură complex-hibridă, e, în parte, iluzorie, sau, în chip non-accidental, generatoare de iluzie!

altfel spus, *māyā* intră în compoziţia intrinsecă a *brahmanului*, adică a fiinţei ca structură biunivocă.

subiacenţa se vădeşte, prin urmare, mai discretă decît toate categoriile imaginabile şi, într-un sens, mai discretă decît neantul însuşi pe care-l subminează şi-l alterează subtil; de fapt, subiacenţa, acest principiu al subminării şi inversării structurii dominante, poate funcţiona în ambele sensuri: dinspre neant spre fiinţă, şi vom vorbi atunci de *subiacenţă*, dar şi dinspre fiinţă spre neant, şi vom vorbi atunci de *subiacent*, de vreme ce, în aceste condiţii, neantul însuşi e subiacentul!

Carnet de idei I

conceptul de plenitudine implică, la rîndul lui, o formă discretă de finitudine și, ca interioritate perfect saturată, de exterioritate.

subiacența e cheia critică a structurilor plene, o formă de transcendență subversivă a saturației fără scăpare.

cînd neantul se identifică qua Unu, subiacența se definește ca schemă de depășire, într-un sens, de autoconservare a neantului.

subiacența e deci secretată doar de neantul eșuat în identitate deși, latent, plutește, ca să zicem așa, în neantul însuși.

subiacența e un mimetism critic; acesta e aspectul catoptric al subiacenței, oglindire și inversiune, oglinda ce ne inversează – prin care sîntem nevoiți să trecem!

subiacența se vedește, prin urmare, ca o cheie a deconstrucției în raport cu orice structură afirmativă, ca schemă critică a afirmativului, chiar atunci cînd acesta e compus din negație – deși, în chip strict, nu putem spune că neantul ar fi negativ decît relațional și *a posteriori*; *a priori* neantul e o structură de o absolută pozitivitate, ***fînța e negativul!!!***

pe de altă parte, ca structură afirmativă, ea însăși, subiacența ajunge să se submineze pe sine în nesinea ei.

astfel, subiacența e mai mult o cheie procesuală, permanent evanescentă, nu realmente structurală sau schematică. o inezisabilă evanescență de inversiune.

analiza pare mai aproape de procesele inconștiente – sinteza, mai aproape de conștiință.

Schreber – Moise va fi fost schizofren? *monoschizofren*? ceva de genul lui Jung, nepotul lui Schreber?

A. A. Şişmanian

chestiunea poate fi extinsă la toţi profeţii “cu viziuni”!

cinismul grotesc al istoriei, din ce în ce mai mult, sistemul istoriei – simplă punere în scenă.

complicitatea intereselor distruge istoria după cum, desigur, tehnologia va distruge complicitatea intereselor. eul capitalist va fi nimicuit de intelectul mecanic zis “inteligentă artificială”.

totalitarismul pare să se fi impus în sec. XX pe fondul de indeterminare al individului indefinit liber.

în mod curios, setea de libertate şi setea de sens au zămislit sau, în orice caz, au favorizat totalitarismul. sensul a fost înlocuit prin poruncă, necesitatea – prin arbitrar!

am putea vorbi tot aşa de bine de frica de libertate şi de frica de nonsens!

cînd medităm, toate elementele curente ale identităţii şi mediului rămîn într-o suspensie îndepărtată, uneori *foarte* îndepărtată, atît de îndepărtată încît n-o mai putem atinge.

“a trăi ipotetic” (Musil).

conştiinţa finită se evaluează ca ipotetică – finitudinea aspiră la infinit şi nu găseşte decît indeterminare adică incertitudine. or, conştiinţa finită e obligatoriu solitară – nu există solitudine pentru neant şi pentru infinit.

există ceva profund *finit* în *fiinţă*...

relaţia de incertitudine nu e decît proiecţia, în fizică, a unei situaţii logico-geometrice: punctul geometric neavînd dimensiuni e imposibil

Carnet de idei I

de stabilit cu precizie poziția punctului, fie poziția relativă a punctului “în spațiu”, fie poziția absolută a punctului, neantul dimensional implicînd un neant al posibilității de parametrare; gîndit în absolut, punctul nu e doar un zero intensiv ci exclude orice posibilitate de parametrare mono-, bi-, tri-, n-dimensională.

punctul în spațiu este imposibil pentru că spațiul în punct este imposibil, după cum este imposibil orice compus geometric al punctului.

altfel spus, identitatea pură e un dizolvant al sistemului de parametri prin care identitatea poate să se cunoască; parametrată ca neant, identitatea dizolvă neantul, ca infinit, infinitul, ca finit, finitul.

forța caracterului meu supra-intransigent se bazează pe o enormă cruzime sublimată, de unde unele slăbiciuni de ordinul naivității ce mă obligă la o sublimare continuă – aș putea spune, slăbiciuni de ordinul subtilității, tipice pentru naturile foarte puternice.

aș putea spune de asemenea că refuzul sistematic pe care îl întîmpin, mă constrînge la o transcendere infinită.

procesual, această asceză morală obligată – *sub constrîngere* – nu amintește, oare, formidabila asceză a lui Viśvamitra, constrîns printr-o indescrribibilă sublimare să devină *brahmaṣi*, printr-o sublimare ce nu izbutește decît *cînd sfîrșește prin a-i depăși criteriile ?!!*

acest tip de sublimare hiper-dureroasă e propriu naturilor feroce!

s-ar zice că prin sublimare sîntem constrînși să sacrificăm nu doar eul ca substanță – lucru pe care sîntem perfect pregătiți să-l facem – ci și *forma eului ca valoare*.

nu ne izbutim individualizarea decît sacrificîndu-ne *în cele din urmă* arhetipul individual, adică tocmai ceea ce ne apare ca rodul individuării înseși!!!

A. A. Şişmanian

iată, prin urmare, *sensul suferinţei omului negativ*.

sîntem întîi o religie dogmatică, apoi una schismatică, scindată şi dublu monoschizofrenă, apoi, în fine, ne transformăm în secte – pentru a sfîrşi în splendid nimic!

în fond, individul uman e un număr complex de tipul $3i + 4!$

cînd *puruşa* refuză să se mai sacrifice pentru “lume”, “lumea” încearcă să-l oblige să se implice, să se angajeze pînă la un punct – pentru că implicarea e un fel de sacrificiu!

despiritualizarea lumii continuă liniştit de la moartea împăratului Iulian încoace!

“Crucea e cel mai urît semn de sub cer”...

statutul subiacenţei sau al *kaivalyei* nu e structural diferit de cel al umbrei, mai ales, dacă cea din urmă se vedeşte captivă a magiei alienării ce face din ea terenul de urgenţă al inconştientului. vectorial, *prakṛti* refuză să fie complet infuză, structural infuză în *puruşa*; această identitate absolută a *kaivalyei* cu *puruşa* e singura ce poate să asigure celei dintîi conştiinţa, şi celui din urmă libertatea.

inconştientul, pe de altă parte, e integral umbră şi se dezvăluie cu atît mai agresiv cu cît îşi apare ca mai fără soluţie.

în fond, lucrul în sine cel mai credibil e *limita* iar lucrul în nesine, desigur, neantul. reificarea prin solitudine, ce crează subiectul, îl crează din start ca sub-iect în criză, ca sub-iect bîntuit de ob-iect, ob-iect ce-i e incompatibil şi în acelaşi timp, indisociabil. iată cum se constituie lucrul în sine ca fantomă.

experienţa “*puruşa*” e un eşec. solitudinea implică identitate › finitudine
› limită › reificare.

Carnet de idei I

în fond, ideea lui Buddha.

tot ce e deviabil e suprimabil, deci secundar. invers, tot ce e suprimabil e deja o deviație. *puruṣa*, *ātman*, *brahman* nu sunt deci structuri de profunzime absolută – neant.

nāsti – na me – nāham se aplică mult mai riguros la neant decât la *puruṣa*.

trebuie oare să-l considerăm pe *puruṣa* ca un derivat experimental al neantului sau ca o deviație structurală ?

în orice caz, cum a remarcat deja Buddha, *puruṣa* nu-i fiabil ca structură de profunzime a transcendenței. totuși, prin el absolutul rămîne în sfera antropologicului, singura care, soteriologic, ne interesează!

kaivalya – puruṣa fiind inevitabil termeni solidari, negîndu-l pe unul, îl negi pe celălalt.

nici un termen final n-ar trebui să fie procesual.

schemele inchoative n-au sens!

persoana socio-profesională exterioară / persoana hermeneutică interioară.

nu trebuie să provoci inconștientul, încercînd să-l păcălești – oricît ți-ar detesta sinceritatea!

omul e pierdut în mulțime – transcendența plutește pe alienare și anxietate.

A. A. Şişmanian

dacă o structură s-ar separa realmente în doi constituenți perfect distincți, ar înceta să mai existe, ceea ce înseamnă că, probabil, constituenții ar dispărea sau s-ar metamorfoza radical (constituenți instabili ?).

deci androginul nu se poate separa în două părți constitutive perfect distincte › anima și animus ca structuri reziduale monoschizofrene!

natura are oroare de vid pentru că are oroare de ea însăși – într-un sens, vidul reprezintă anamneza naturii, altminteri scufundată în amnezia metamorfozelor ei orgiastice!

alegerea optimală într-o situație dată nu constă – cum lucrurile tind să se prezinte din motive psihologice – într-o opțiune dintre două alternative ci în selectarea elementului care prezintă cele mai multe șanse de rezolvare a crizelor potențiale ale situației, în funcție de anumiți parametri ce, ei, țin de “liberul arbitru” al subiectului. deci opțiunea nu se plasează, de fapt, la nivelul elementelor între care operează alegerea ci la nivelul parametrilor, ceea ce înseamnă că valorile fundamentale ale individului sînt mai puternice decît propria lui psihologie, altfel spus, decît propria lui voință. *destinul este axiologic.*

cînd alegem o cheie, la funcție egală e de preferat materialul cel mai umil.

paradisul și infernul, ambele ne aparțin, însă purgatoriul ca simplă tranziție nu!

+ – = 0 neantul nu e o anulare de cantități ci de valori!

să fie erotismul fondul ascuns al tuturor utopiilor ? chiar și al celor fățiș anti-erotice ?!!

Carnet de idei I

sexualitatea e indisociabilă de alienare – intrinsec sau extrinsec.

cînd tu însuși ești propria ta cheie – ești liber!

nu putem fi niciodată satisfăcuți dacă măcar o dată iubirea nu legitimează o relație profund ilicită!

creșteți și vă înmulțiți = micșorați-vă și fragmentați-vă (divide et impera!) – politica demiurgului!

demiurgia e o operația de scindare și fragmentare (încă o dată: divide et impera!)

“noi” e utopia altruistă a eului.

demisia individului pregătește totalitarismul!

am putea spune că intelectul despiritualizat își pierde sensul, ceea ce înseamnă că de fapt criza individului e, pur și simplu, criza intelectului, criză întru totul analogă cu criza originară a transcendenței ce e intelect pur.

incompatibilitatea opuselor (*puruṣa / prakṛti*) ca motor al interacțiunii lor cognitive.

dacă însă dinamismul cognitiv bazat pe incompatibilitate asigură interacțiunea, *voire* coincidența opuselor, ne găsim în fața unui paradox, de vreme ce tocmai cunoașterea desface unitatea pe care o creează!

desfacerea unității inautentice poate genera la rîndu-i o coincidență autentică centrată pe sine.

pe de altă parte, disocierea inițială *puruṣa / kaivalya* pare bazată pe statism, pe o anume inerție cognitivă prealabilă, numai un *puruṣa* gnoseologic activ puținându-și menține unitatea proprie și evita disocierea

A. A. Şişmanian

ce antrenează conexiunea compensatorie “exterioară” (*puruṣa* – *prakṛti*).

în condiții de statism, *puruṣa* și *kaivalya* se vădesc incompatibili, deci disociabili, incompatibilitatea însăși disociindu-se și vectorializându-se.

secolul XX – și actualul nu diferă din acest punct de vedere, dimpotrivă – a fost un secol paradoxal de larve adulte, dotate cu ferocitatea larvară a imaturității și complet incapabile de maturizare, chiar și din străfundurile senilității – capabile de putrefacție dar nu de coacere!

orientarea cognitivă menține unitatea psihică.

motorul incompatibilității bipolare nu explică doar dinamica psihică ci și devenirea (*samsāra*).

solitudinea, în zona interactivă, a experienței, se manifestă ca tandrețe, dar dincolo de interacțiune, tandrețea se manifestă ca solitudine.

ca un om foarte singur care primește vizitatori și se bucură...
întoarcerea lui e deja așteptare...

există “cazuri dostoevskiene” în care umbra se substituie funcției, *persona* – cabotinii și scelerații existențiali.

“hermafroditismul imaginației primitive” (Musil).

există oare un soi de privire implicită ce susține dinăuntru și dinafară toate lucrurile ? le leagă între ele, le străbate și le contemplă chiar și-n absența unui observator ? un lector implicit al realului care constituie realul sau, mai bine zis, o lectură implicită fără lector, o observație fără observator, o privire absolut fără privitor ?

Carnet de idei I

ca și cum implicitul însuși, subiacentul însuși ar privi, ar citi, ar observa?

neantul, poate, devenit subiacentul propriei lui subiacențe...

sângele ca o radăcină lichidă – labirintică – inima-bulb.

generalizarea funcțiilor cognitive în întreg corpul, corpul cognitiv “transparent”.

în fond, Godzilla e o figură a inconștientului în genere, nu a unui conștient determinat!

există în realitatea cosmogoniei o formulă profundă și, prin urmare, o implicație gnoseologică ce plasează conștiința înaintea energiei sau materiei și deci omul înaintea cosmosului.

disprețul generațional constă într-o dezamăgire de sine proiectată într-o dezamăgire de celălalt polidirecțională – eșecul unei generații.

egoismul comun e cel ce folosește formele răului, metodele răului, ale unui rău personal sau de sistem.

există însă și un altul, nu mai puțin devastator, deși încă nedepistat: egoismul sălbatic ce folosește formele și metodele binelui; acesta din urmă are avantajul de a face să pară culpabil vectorul etic care îl demască, de a face să pară adevărul – agresiv și violent.

acest din urmă egoism e în consecință mult mai periculos și imoral decât cel dintâi, de vreme ce virusează bazele înseși ale eticii: trebuie deci demascat și condamnat!

incompatibilitatea spirit / natură fiind motorul devenirii interactive a celor doi termeni, această devenire trebuie văzută ca o formă de incompatibilitate agravată, nu diminuată.

A. A. Şişmanian

e posibilă o relație de cuplu bazată pe o profundă incompatibilitate metafizică și doar secundar psihologică? din păcate, da!

verticala nu trebuie aplicată la orizontală, transcenderea moralei comune nu înseamnă i- sau a-moralism, cu atât mai puțin crimă; această confuzie a contribuit la legitimarea totalitarismului ca și a logicii genocidare.

perturbările psihice funcționează pe straturi, ceea ce înseamnă că și inconștientul e polistratificat, pasajul dintre inconștient și “real” e curios însă verificabil.

succesul poate fi o meserie, nu-i însă meseria mea!

fără îndoială, în deșertul ăsta trebuie să dai dovadă de răbdare, dar de o răbdare complexă, din care mânia nu e deloc exclusă!

sensul moralei e mistic și metafizic, nu instituțional!

conștiința nu acceptă idoli!

e curios cum setea de puritate combinată, ce-i drept, cu o anume confuzie intelectuală, a contribuit la generarea totalitarismului.

ideea omului ca “animal parțial” e extrem de amuzantă!

e improbabil ca actuala umanitate să atingă în actuala configurație anul 3000! ba poate nici măcar anul 2100!

tendința demografică actuală constă într-o multiplicare prin 1000 într-un mileniu.

acceptând denumirea americană, celor 7 bilioane ale anului 2000 ar trebui să le corespundă 7 trilioane în 3000, 7 catralioane în 4000 etc.;

Carnet de idei I

acest etc. e demografic imposibil; e, de altfel, extrem de discutabil că planeta ar putea rezista unei populații de 7 trilioane!

cei cu care am de-a face tind să se identifice cu propria mea “umbră” sau se lasă dominați de a lor. vrînd să fie diferiți de mine își întorc singuri spatele (cu foarte puține excepții).

it's a strange and extremely sad paradox that the first black president of the united states is yellow!

constanta moralei e o paradigmă metafizică ce, definind esența, definește omul.

prin faptul că poate produce mărturia unor fenomene incontrolabile, inconștientul se insinuează ca profet și judecător, ba chiar și conștiință! (evident, un profet fără dumnezeu).

somnul e suflu – te poți chiar trezi în miezul suflului ca într-un ou. vezi “metamorfoza” lui kafka!

există o memorie vie a visului din care te trezești – dacă slăbește amintirea onirică a stării de trezie, e doar un ecou.

hybrisul nu e un “păcat” – altminteri zeii ar trebui pedepsiți cei dintii – ci un privilegiu, după cum “pedeapsa” nu e un act de justiție ci un act de putere, adică de libertate contextuală și determinată, de libertate dependentă!

tema tuturor viselor e rătăcirea, pierderea, imposibilitatea de a regăsi ceva pierdut: loc, lucru, ființă; singurătatea rătăcitoare a omului pierdut în propria lui iluzie – a omului ce nu poate găsi decît ceea ce nu caută, adică mai ales drumul: *de ce însă drumul ni se pare un loc străin, iată întrebarea!!!*

A. A. Şişmanian

şi, mai ales, de ce visul însuşi pare mereu guvernat de spiritul de contradicţie...

obscuritatea luminii. uneori nebunia ia forma unui joc interzis unui copil prea cuminte, ce suferă din cauza asta; sau a fructului oprit pe care x ar vrea să-l culeagă pentru a deveni xy sau chiar xyz!

invadarea masculinului de către feminin se rezumă la degenerarea solitudinii veritabile într-o disponibilitate alienantă.

lumea nu e decît o suită de distanţe dintre om şi om – expresia unei sciziuni multiplicată; şi pentru că orice sciziune trebuie să includă o dimensiune complementară, s-a inventat intervalul – femeia – atît ca să apropie celelalte distanţe printr-o intimitate fictivă, cît şi ca să-l depărteze pe om de sine.

flacăra şterge umbrele ca o gumă.

paradoxul traiectoriilor onirice constă, pe de o parte, în caracterul de urgenţă (căutăm mereu ceva, un loc, un lucru, o fiinţă – de fapt, ne căutam pe noi înşine), pe de alta, în cel de detaşare explorativă; ne deplasăm perfect disponibili, printr-un spaţiu necunoscut, de fapt, ne deplasăm în vid, străbatem vidul şi totuşi ne apasă destinaţia formei, destinul formei.

eu am un singur cititor veritabil: ***neantul***

în fond, există o estetică a actului şi o etică a actului; confuzia dintre ele conduce la cele mai înfiorătoare amoralisme; şi asta cu atît mai mult cu cît estetica actului implică şi o frumuseţe a persoanei. ajungem astfel la ciudatul raţionament, implicit eugenic, ce-ar permite “frumoşilor” să se plaseze deasupra legii şi chiar să-i suprime pe “urîţi”. totalitarismul estetic opus totalitarismului etic; libertatea confundîndu-se, cumva, cu spiritul de contradicţie.

Carnet de idei I

libertatea devine, în cele din urmă, incompatibilă cu sine însăși!

viața pare completă ființelor deficiente tocmai pentru că nu e altceva decât principiul însuși al deficienței.

psihologic isus nu e altceva decât un torționar care se folosește de forma goală a iubirii și iertării pentru a-și putea elibera pulsunile. se zice că era hidos când se mînia!

“cosmosul” nu e o stare de ordine ci de profundă dezordine pe care doar distanța ne-o prezintă ca “ordonată”; am putea defini “cosmosul” ca un haos fragmentat într-o multitudine de haosuri sau ca un haos continuu-discontinuu.

conceptual, cosmosul e o tendință, un orizont al spiritului, în fond, o utopie.

“cosmosul” poate fi interpretat ca un haos întrerupt doar de propria sa eterogenitate sau de eterogenitatea stărilor lui de agregare, vidul însuși reprezentînd o astfel de stare de agregare a “materiei”. în fond, spațiul e materia neagră! timpul, energia neagră!

percepția ca produs al subiacenței ne plasează într-un ansamblu de “realități” inversate; vidul ni se prezintă ca materie etc.

luna ca simbol sugerează așteptarea unei fecundări, ovulația; crucea, deși poate fi reprezentată ca un focar de iradiere (soarele) comportă mai mult decât un element de echilibru, un factor de autosuprimare, de coincidență a opuselor.

femininul apare ca o inversare a masculinului, nu ca o parte a lui – sensul femininului nu e deci fecundarea, multiplicarea, ci

A. A. Şişmanian

complementaritatea supresivă; masculinul și femininul formează crucea care simbolizează neantul.

o stea nu e altceva decît un haos (o nebuloasă) coagulat (relativ).

astrologia e o structură semiotică nu cosmică, astronomia nu furnizează decît un cod.

treptat ajungi să vezi indivizii nu așa cum par ci mai degrabă ca pe un fel de cuști de sticlă unde se agită monștri invizibili însă perceptibili prin acțiunile lor indirecte, profund iraționale. această vizitare a himerelor, mai deprimantă și mai periculoasă decît vizitarea unui ospiciu, e existența!

nebunul interior e ceea ce numim în alți termeni – inconștientul!

n-are nici un rost să reclami dreptate într-o casă de nebuni, dintr-un balamuc trebuie, pur și simplu, să ieși, dacă ești sănătos!

cum poate fi definită normalitatea în sfera reprezentării ? pînă unde merge alienarea ?

e timpul altceva decît o proiecție psihică ? dar spațiul ? dar “lumea”, înconjurătorul ?

la originea cosmosului, imediat înainte sau imediat după big-bang nu există masă; înainte – neant, după – numai energie și timp *ergo* formula lui Einstein nu se aplică; de fapt, energie-timp!

s-ar putea ca apariția vidului să fie concomitentă cu sau dependentă de apariția “masei” – de fapt, o iluzie; masă-spațiu; în fond, timpul e energia, spațiul, substanța, “materia”; masa nu e decît mirajul unui sistem de relații limitate și determinate de un anume spectru senzorial!

Carnet de idei I

de ce Münchenul sirian ? demisia asta în fața expansionismului rusesc ce amintește atât de tragic 1938! independent de diverse calcule, extrem de periculoase, de înaltă conservă, e vorba de o tehnică de dresaj indirect al popoarelor: spectacolul distrugerii unui popor revoltat descurajează veleitățile revoluționare.

și totuși, independent de complicități și combine, ne găsim în fața unei tipice situații de război mondial gravid de o revoluție cvasi-mondială de tip 1914-1921!

vreți să aveți o frumoasă catastrofă mondială? atunci, procreați non-stop nedreptăți altoite cu monștri! *entées ou hantées* ?!!

funcția soteriologică și rolul; în genere, cei ce au exercitat funcția salvifică – e, în special, cazul lui Buddha – s-au lăsat, la un moment dat, atrași într-o zonă fictivă, ca o bulă de aer, unde funcția se preschimbă în rol; majoritatea “salvatorilor” a căror funcție veritabilă nu constă în salvarea omului ci în perpetuarea, în condiții extrem de grele, a lumii, au reprezentat, în proporții variabile, un echilibru instabil între funcția, esențialmente mistică, și rolul religios; isus, însă, reprezintă cazul invers al manipulatorului cvasi-exclusiv (forma perfectă a acestuia fiind furnizată de lenin) ce doar accidental pătrunde în zona autentică a funcției. asta face din i. un escroc religios aproape perfect, în termenii lui, un fals profet autentic!

altfel spus, crist și ante-crist sunt același personaj – sau fețe ale aceluiași!

stîlpii iraționali ai lumii – privați de haloul lor sacral și observați analitic, aceștia nu rezistă și se prăbușesc, sau cel puțin se fisurează grav; punctul demn de interes e că, după toate aparențele, nu există nici un stîlp rațional al lumii, ceea ce înseamnă că valoarea “lumii” e exclusiv irațională.

timp-energie / masă-vid

A. A. Şişmanian

fiinţa e o categorie analogică de tipul 2, ceea ce înseamnă că nu există o alternanţă directă între fiinţă şi neant (categorie fundamentală de tip 1) ci numai una mediată de valorile temporale ale energiei şi conştiinţei – logos, de pildă.

deci întrebarea: “cum, din neant, fiinţa ?” n-are un sens imediat, timpul nefiind în sensul substanţei, nici energia în cel al esenţei.

valoarea cognitivă a neantului, dinamica lui cognitivă e dincolo de opoziţia conştiinţă/inconştient.

odată cu cuplul masă-vid potenţialitatea se substituie neantului.

neant › conştiinţă (eternitate) › energie (timp)

fiecare an îmi aduce un lot de suferinţă dar şi un lot de eliberare şi de cunoaştere. în fond, detaşarea.

istoric, morala e o reglementare a violenţei; baza moralei e, prin urmare, pactul! începuturile moralei ca şi ale societăţii sînt, deci, contractuale, ceea ce înseamnă că morala e o economie a violenţei, nu o suprimare a ei! mai exact, o economie a hegemoniei (vezi Wotanul wagnerian).

dacă suprimi timpul, suprimi energia (şi invers) – totul se năruie de la sine!

vidul pur e psihic, vidul fizic e vibraţie; mai exact, vidul e puntea dintre psihic şi pneumatic.

exclus din lume, nu poţi fi decît în sine!

ce caut eu în “lume” – singurătatea asta stricată!

Carnet de idei I

cînd critica ofertelor și soluțiilor lumii atinge un punct de non retour, singura opțiune concretă e izolarea: în fond, singurătatea revine la singurătate, omul la om și lumea la lume!

toate incompatibilele se separă și își desfac legăturile, miturile se dizolvă și milenarismele dispar; incestul e simbolul acestei întoarceri la sine.

anima, animus, umbra – probabil, multe altele – nu sînt structuri distincte ci fațete, fețe ale inconștientului, chiar dacă anima și umbra (animusul negru, omul negru al păcatului) par să-i corespundă cel mai mult, să reprezintă fețele dominante. androginul, în măsura în care-l identificăm cu inconștientul însuși, n-a fost deci atît scindat cît refulat!

există ceva oniric în sfera noastră opțională și deci în forma vieții noastre – de unde, impresia frecventă că “viața e vis” (Calderon).

putem visa ciudat, amestecînd fantasma cu realul și cu ficționalul, vizibilul cu invizibilul, atît pentru subiectul amalgamului cît și pentru vreun personaj martor; de parcă un străin ne-ar putea vedea în direct fantasmemele și visele!

responsabilitatea e celălalt, de aceea, pentru fiecare, disfuncțiile comportamentale ce contrazic această expectanță transformă propoziția de mai sus în faimosul *l'enfer c'est les autres!*

în fond, infernul e infantilismul, legat desigur de ignoranță – adică de o mereu incompletă cunoaștere de sine!

cuplu indisociabil: reificarea și refulare.

dacă timp = energie, călătoria în timp, reversibilitatea etc. sînt posibile. reversibilitatea temporală ar fi deci un soi de *big crunch* parțial sau întrerupt!

green planes – long lines of melancholy lane.

A. A. Şişmanian

singurul interes al lumii acesteia constă în numărul morţilor ce se anunţă zilnic, intensitatea catastrofelor care se anunţă săptămînal – altfel spus, singurul interes al lumii acesteia stă în propriul ei sfîrşit în suspensie.

dezvoltarea conştiinţei trebuie să apropie elementele lumii iar *à terme* s-o suprimă. a pătrunde mai bine cosmosul, a-l vedea, a-l auzi sînt momente ale acestei apropieri apropiante, ca şi simpla ieşire în spaţiu, ca şi ficţiunile SF.

reprezintă reificarea un moment al dezvoltării conştiinţei ?

big crunch trebuie să reprezinte momentul de expansiune maximă a conştiinţei; trebuie să vedem în big-bang contracţia ei ?

e posibil ca ceea ce am putea numi o umanitate animală, ca a noastră, să fie complet distrusă la un anumit stadiu al dezvoltării ei, din eventualele ei resturi (dacă astfel de resturi există) urmînd a se constitui umanitatea definitivă sau, doar, succesivă; de fapt, orice specie dominantă e supusă unui asemenea test, prezenţa așa-zişilor extraterestri reprezentînd poate indiciul apropierii unui asemenea moment pentru umanitatea actuală.

interesul unei asemenea operaţii neconstînd, ca în “Hesperus” de Culiianu, într-o reducere demografică drastică ci în confruntarea respectivei specii cu propriul ei neant. “eşti ce rămîne din tine cînd lumea din jur te aboleşte” (Noica).

o idee e un act intelectual combinat cu un act volitiv – o descoperire cognitivă şi o convingere, ceea ce înseamnă că e simultan inteliecţie şi intuiţie.

ceea ce înseamnă, iarăşi, că o formă de voinţă intră în constituţia însăşi a intelectului sau, în orice caz, în funcţionarea lui. “păcatul trufiei” marchează, prin urmare, momentul cînd elementul volitiv domină

Carnet de idei I

elementul intelectual pur; sau poate momentul cînd intelectul se imaginează.

“evoluția” omului (preistoric, istoric) nu e decît perfecționarea mijloacelor de distrugere; idem evoluția vieții în general. **evoluția e ceea ce apropie agresivitatea imediată sau mediată a viului de propriul ei neant.**

dacă hazardul favorizează media în joc, în istorie, media e rezultatul intenției politice. iată ce deschide problema raporturilor profunde dintre hazard și intenție, fie într-un sens, fie în celălalt.

lumea e o mașină de contrariere a omului. lumea e femeie!

în legătură cu “Tatăl Nostru” modificat de papă: creștinismul a intrat în turbare accelerată. de fapt, idioția turbată e natura profundă a lumii: ar trebui, prin urmare, să ne rugăm ei iară nu unui dumnezeu sub-ipotetic!

cea mai mare cucerire a spiritului e solitudinea; geniul are încă nevoie să se comunice, răspunde unei nevoi neașteptate, pe care, eventual, o crează, se supune, prin urmare, logicii produsului; spiritul, însă, n-are nevoie de nimic, transformă cunoașterea productivă în autocunoaștere, își hrănește cu ființa ideii neființa.

dificultatea, am putea spune, imposibilitatea unei evaluări mediate a “geniului” sau a celui ce se pretinde astfel, constă în obstacolul simplu, dar insurmontabil, al unicității lui absolute.

într-adevăr, independent de interferențele contingente ale manifestării lui fenomenice, singurul competent în a evalua genialitatea sau non-genialitatea “geniului” e geniul însuși, așa cum un “prinț” poate fi singurul la curent în ce privește legitimitatea pretențiilor sale!

imediatism fenomenologic absolut.

A. A. Şişmanian

în fond, geniul e o bombă de spirit și sentimentul pericolului e, poate, indiciul cel mai precis al naturii lui.

iubirea de sine fără cunoaștere de sine e o absurditate sau o impostură. reacția normală a celui care se ignoră este ura. profunzimea iubirii și cunoașterii sunt coextensive, atunci, cum să-l iubești pe celălalt ca pe tine însuși când nu te cunoști deplin pe tine însuși ?

substituirea cunoașterii prin iubire nu face, în aceste condiții, decât să agraveze alienarea omului și să degeneze în delir și egoism sălbatic compensatoriu.

de altfel, iubirea fiind o categorie oricum relațională, propoziția “iubește-l pe celălalt ca pe tine însuși” n-are sens! e ca și cum ai propune ca model relațional solipsismul sau, mai rău, autismul! pardon : “iubește-ți aproapele”! un creștin consecvent ar trebui să spună: “iubește-ți departele”!

trei haosuri semantice: ce înseamnă, în context, “iubirea”; ce înseamnă “aproapele”; ce înseamnă “ca pe tine însuși” – când însuși este o necunoscută ?

tot misterul este acesta: cum, singurătatea transcendentă se poate face substanță, deci principiu de imanență!

“coborîrea”, “căderea” sînt expresia unei alienări preexistente.

normal, categoriile de “bine” și “rău” vor fi complet substituite prin cele de “cunoaștere” și “ignoranță”.

“liberul arbitru” e alibiul religiei și implicit al oricărui *establishment*.

privind structura ideii (*mutatis mutandis* a intelectului) putem spune că fără elementul convingerii, respectiv al voinței, am fi reduși la o pulbere

Carnet de idei I

cognitivă pentru noi complet incongruentă, deși, pe de altă parte, și aici ne lovim de un foarte ciudat paradox, nimic nu e mai opus cunoașterii înseși decît acest element al voinței.

structura profundă a voinței nu revine la acea solitudine alienată, în sine himerică, ce formează sub-stanța ? sub-iacenta, deci...

între natura moartă și natura “vie” singura diferență o constituie, eventual, ochii – și nici asta, neapărat!

dacă, de pildă, într-un ciorchine de struguri am transforma un bob în ochi, am obține o impresie de viață mai intensă și mai neliniștitoare decît într-un portret unde ochii ar fi înlocuiți prin boabe de strugure.

singura cunoaștere veritabilă e cea care suprimă, care abolește lumea, restituind omului condiția sa absolută. Dumnezeu și Lumea trebuie să dispară simultan, deși, poate, non-concomitent, în favoarea Omului!

dacă big-bangul – extensie a energiei – corespunde cu o contracție a conștiinței, big-crunchul, contracție a energiei, va corespunde cu o extensie a conștiinței.

visul construiește verosimilitatea absurdului, se bazează pe un sentiment al firescului ce permite orice manipulare.

dacă aș putea să obțin o singură amintire transcendentă, atunci tot restul s-ar topi în această unică amintire. bythos-proust!

dacă identitatea și diferența sînt factori psihici – prima mai aproape de “spațiu”, a doua, mai aproape de “timp” – atunci ambele ar trebui să fie refulabile; faptul că ființele ne apar diferite ar fi efectul unei identități refulate și invers. de asemeni, poziția diferită în spațiu și timp.

A. A. Şişmanian

dacă diferenţa ar fi refulată, eventual toate fiinţele ne-ar apare ca identice şi, tot eventual, sincrone în toate momentele timpului şi identice în toate punctele spaţiului.

totalitatea timpului, totalitatea spaţiului şi totalitatea identităţii ar coincide. *puruṣa*.

putem însă imagina un model în care toate trei ar coincide şi ar fi diferite: numim un asemenea model *haos perfect. prakṛti*.

prezenţa mea actuală în lume n-are sens – e un abuz! al lumii, desigur!

chiar şi Sāṃkhya nu pare să admită o eliberare directă, prin simpla cunoaştere a adevărului, ci o eliberare spirituală ce blochează redundanţa circumstanţială a iluziei.

timpul, sau mai degrabă temporalitatea e ca un fel de schemă a conştiinţei.

energia e ca un fel de conştiinţă oarbă sau de “conştiinţă” inconştientă, ce-şi conservă şi-şi accentuează plasticitatea fantasmatică.

îmi vomit trupul de lacrimi şi-mi conserv trupul de vid!

“interiorul” se caracterizează tocmai prin prezenţa conştiinţei, “exteriorul”, prin absenţa ei.

trecerea bruscă de la interior la exterior, de la conştiinţa absolută la conştiinţa privativă (energia) articulată de schemele temporale = Big Bang!

exteriorul nu e decât domeniul privaţiei de conştiinţă.

exterioritatea e deci o structură pur calitativă, cantitativă doar prin iluzie!

Carnet de idei I

bineînțeles, conștiința pură e lipsită de reprezentare, peste tot se întâlnește doar pe ea însăși.

iată de ce o putem numi neant.

dacă cele de mai sus prezintă o valoare de adevăr putem vedea ca o confirmare faptul că teoria cuantică pare să indice că atât materia, cât și energia conțin un anumit grad de conștiință reziduală; reîntâlnim, astfel, alchimia și, bineînțeles, yoga!

am trăit întotdeauna în marginea dorinței, un fel de tantalism al excitației; ca și cum m-aș fi născut într-un bordel, dar aș fi crescut în închisoarea învecinată! invers pentru cei mai mulți din cei ce mă înconjoară: s-au născut poate în închisoare (unii), dar au crescut în bordel!

să fie oare posibil să gîndești chiar și cu celule non-neuronale, altfel spus, să gîndești cu totalitatea corpului ?

dacă zonele interdimensionale pot fi definite și transferurile interdimensionale au sens, reversibilitatea timpului devine implicit posibilă.

o entitate superioară nu cuprinde doar ci și suprimă; ba chiar suprimă *mai ales*. planul *îngerilor exterminatori*

cei mai mulți indivizi sînt zero-transcendabili; nu lasă nimic, nu regăsesc nimic, nu sînt nimic pe un plan superior; nu pot oferi transcendenței decît neantul, ceea ce nici măcar nu e așa de rău.

națiunile de neant ale essenienilor; umanitățile de neant!

A. A. Şişmanian

spre deosebire de semn, care se aboleşte în sens, **simbolul e habitatul sensului** – e, ca să zicem așa, plin de sens și, în chip misterios, **debordant de sens.**

cînd inconștientul se lenevește, nimic în viața voastră nu merge; în ciuda eforturilor, totul eşuează, chiar succesul, nimic nu se încheagă, totul se scufundă; în plus, un astfel de inconștient e hipercriticist, agresiv și, cumva, lipsit de loialitate – trebuie schimbat!

comportă în sine ideea de experiență un element de reificare și amnezie ?

o femeie, mai ales o femeie frumoasă, seamănă destul de bine cu un T-Rex!

nu numai lumea dar și destinul (“destina”) poate fi redus la *kaivalya*, adică la solitudinea alienată a spiritului.

să-ți porți suferința ca pe-un prunc!

să trăiești traversat de o permanentă stare de greață! Sartre știa ceva despre asta!

dincolo de greață, un fel de pace! greața gri!

frumusețea nu e nimic în planul seducției; seducția e un fel de rășină ce maschează o mai veche rană!

revelația corespunde cu “sfîrșitul lumii” pentru că implică, pur și simplu, dezalienarea tuturor formelor.

Carnet de idei I

prin meditație poate fi realizată “utopia” unui corp integral gânditor!

structura deficientă, completată prin dogmă, diabolizează termenul prin care, completându-se cu adevărat, ar trebui să se schimbe.

dogma e deficiența investită prin violență cu o pseudo-autoritate!
dogma sau “ideologia”!

rădăcina ce ne lipsește în noi înșine o sădim în pământ.

mitul lui Cronos ar putea conține mitul extincției neanderthalienilor!

starea concluzivă e un paradis consolidat bazat pe identitatea conștiinței cu inocența inconștientă – o stare unde omul se înțelege cu Dumnezeu și transcende condiția finitudinii care este și cea a pedepsei – alienarea e învinsă iar exilul e dezvăluit ca iluzoriu.

în fond, în Biblie, destinul “poporului ales” e pur și simplu o reprezentare mito-istorică a condiției umane, o realizare sintagmatică a situației paradigmatică.

cearcănele încercărilor – cercuri – schije dintr-o pădure de toamnă boreală!

se știe demult: puterea e “dreptatea”, dacă nu absolutul principiului, în orice manifestare practică a ei; tot astfel, inocența și vinovăția sînt stabilite strict în funcție de relațiile de putere; altminteri Dumnezeu ar fi criminal iar Adam și Eva, simple victime!

evident, cazul lui Iov este mult mai flagrant; ceea ce e deci prezentat ca dreptate constituie pur și simplu acte de supunere în fața puterii arbitrară sau interesate.

Statul este, pur și simplu, instrumentul banditesc al grupurilor la putere sau, mai precis, al grupurilor care-și împart puterea! nu “clase” ci grupuri restrînse de interese.

A. A. Şişmanian

dictatura reprezintă radicalizarea acestei oligarhii intrate în criză ca urmare a propriilor ei excese!

libertatea e relațională – separare – izolare.

libertatea contextuală se definește ca putere; libertatea exercitată, ca tiranie, libertatea experimentată, ca opresiune și supunere (obidire).

după chipul și asemănarea... iubindu-ne semenul ne plasăm, deci, în poziția lui Dumnezeu; îl creem printr-o iubire de noi înșine – premiza acestei iubiri a apropielui, a semenului, e un fel de demiurgie narcisică, de narcisism demiurgic; cel mai simplu e să ne iubim imaginea din oglindă – asemeni lui Narcis. oricum, nu se poate imagina ceva mai apropiat decât imaginea, umbra!

nu există solipsism mai total decât aceasta iubire creștină ce-l reduce pe celălalt la noi înșine, pentru a-l face vrednic de dubioasa noastră iubire de sine. și totuși, tocmai sinele este abolit prin acest soi de iubire ce se plimbă de la o alteritate la alta, pe baza unui raport de asemănare etern suspendat; căci iubindu-ne aproapele ca pe noi înșine ne interzicem să ne cunoaștem pe noi înșine mai întâi, patinând pe un soi de devenire pseudo-cognitivă, această “apropiere” de neînțeles. în fine, dacă toți ceilalți ne sînt aproape, “iubirea” creștină instituind un fel de proximitate universală și similitudine înfinită a tuturor ființelor, ne identificăm din nou cu Dumnezeu, cu prototipul tuturor acestor simulacre asemenea.

la fel cînd iertăm pentru a fi iertați, pe baza binecunoscutului troc; căci dacă iertarea noastră este universală, ea nu poate fi decât identică cu iertarea divină, ceea ce ne definește ca nesine divin, adică, în fond, ca neant.

nici o cunoaștere de sine nu poate fi posibilă prin această atomizare catoptrică, prin această turbulență infernală.

într-o formă net agravată, creștinismului i se aplică aporia fundamentală a oricărei utopii ce încearcă să instituie funcționarea societății umane pe un temei metafizic ce nu se potrivește decât neantului, absolutul tuturor relativităților axiologice.

Carnet de idei I

structurile ternare sînt dinamice, transcendente în sus sau în jos, anabazice sau catabazice, structurile cuaternare sînt statice, imanente, descriu o situație dată ca exhaustivă, în echilibru (plenitudine); este, prin urmare, insuficient să descriem raportul ternar/cuaternar doar pe baza schemei nesaturat/saturat: funcția fiecărei structuri e diferită și are un alt scop.

admițînd schema lui Jung (gîndire – sentiment – intuiție – senzație) o remarcă se impune, anume că în vreme ce trei din aceste funcții (gîndire – intuiție – senzație) au o certă valoare cognitivă, a patra, sentimentul (a doua în ordinea enumerării), n-are nici una, ba chiar, am putea spune că se opune oricărei cogniții. rezultă de aici că independent de tiparele psihologice și orice alte supraevaluări, funcția sentiment prezintă o afinitate structurală cu inconștientul, în timp ce celelalte trei (senzație – intuiție – gîndire) tind, cel puțin, prin însăși structura lor, spre conștiință.

din această cauză, strategiile legate de sentiment, ***adică de inconștient***, se pot dovedi extrem de complexe pentru că, pe de o parte, sublimarea sentimentului, deci refularea inconștientului, poate nutri nemăsurat funcția gîndirii, iar, pe de altă parte, valoarea de interfață a sentimentului permite integrarea conținuturilor inconștiente, antrenînd lărgirea conștiinței, ***însă a conștiinței ca sentiment, ca o “materie”, nu ca o funcție. astfel, conștiința poate deveni propriul ei material!***

evident, această dublă strategie (sublimare / interacțiune) poate fi aplicată și celorlalte funcții (senzație, în special intuiție și chiar gîndire), cu diferența că acestea, cum am văzut, sînt “natural” sau, mai bine zis, structural cognitive, ceea ce nu-i cazul sentimentului.

rezultă din toate acestea că dezvoltarea gîndirii prin sublimare și dezvoltarea conștiinței prin interacțiune și integrare se pot vădi tendințe simetric opuse (de tipul tautologiei și contradicției).

adoptăm numai iluzia nemuririi.

A. A. Şişmanian

numai omul incomplet îşi compensează lipsa cu “istorie”, numai omul deficient devine!

pentru a funcţiona, maşinăria destinului trebuie să conţină, pe lângă inevitabila dimensiune actanţială, un germene de amnezie prin care, psihologic, destinul se realizează de fapt, şi-şi asigură inevitabilitatea.

în funcţia sentiment există un element narativ ce poate nutri şi dezvolta gândirea.

schemele temporale, din perspectiva eternităţii, sînt paradoxale, ceea ce nu se aplică trinităţii creştine; rezultă de aici că trinitatea creştină nu depăşeşte perspectiva temporalităţii decît prin pretenţie.

divinul autentic e dialectic, nu dogmatic!

dacă cele 4 funcţii psihologice (gîndire, sentiment, intuiţie, senzaţie cf. Jung) merg de la o totalitate inconştientă spre o totalitate conştientă – un fel de progres istoric al conştiinţei – teoria celor 4 vîrste, aşa cum tradiţional transmisă, se prezintă ca un pasaj de la o totalitate conştientă (*krta*) la o totalitate inconştientă (*kali*), sau, în orice caz, spre o structură unde trei funcţii din patru ar redeveni inconştiente.

a cîştiga cunoaşterea universală pierzînd “substanţa” iluziei – reprezintă oare o pierdere ? există o substanţă a cunoaşterii şi aceasta e sinele cu care ne identificăm.

inconştientul se “răzbună” pentru că purificîndu-ne refulăm în el substanţa noastră impură; rezultă o acumulare de energie, o hybris energetică ce-şi caută manifestarea. însă toate acestea sunt posibile cît timp cunoaşterea spirituală e incompletă, cît timp n-am ieşit încă din sfera aspiraţiei; dincolo de un anumit nivel, energia inconştientului nu mai are nici un efect asupra-ne.

Carnet de idei I

să-ți vînezi frica înseamnă să-ți vînezi moartea și, deci, să fii în cele din urmă vînat de ea!

tot ce se întîmplă mai tîrziu în viață imită experiențele inițiale ce vă sunt cumva furate: astfel se articulează un destin, astfel se legitimizează nefericirea!

singura satisfacție e înțelegerea; de pildă, să înțelegi, treptat, mereu incomplet, din păcate, complotul vieții.

există ființe lihnite de viață; pînă și bunătatea lor e o formă de "lihnire".

o anume preocupare științifică, oricare ar fi ea, oferă un fel de osatură analizei filosofice, un fel de substanță speculației și un fel de *osatură teleologică* gândirii în genere!

totuși, tema fundamentală a oricărei filosofii e sau Platon sau Sāṃkhya!

creștinismul e cel mai penibil obstacol în calea oricărei filosofii autentice și a oricărei mistici ce nu se reduce la o fumisterie!

problema nu stă doar în dificultatea intrinsecă a eliberării de lume sau în infernalizarea sistematică a lumii ci în contaminarea practic a oricărei vieți spirituale cu perspectiva lumii; lumea ca orizont al gândirii sau ca subiacență axiologică e mult mai periculoasă decît lumea în sine!

eficacitatea nu e un mod de a produce, cum se crede, ci o tehnică de a scobi existența. concluzia ei inevitabilă este vidul și, în paralel, expulzarea sistematică a spiritului din lume. acesta este veritabilul produs al eficacității: spiritul expulzat și vidul restant.

forma eficacității perfecte e, inevitabil, inerția!

A. A. Şişmanian

scrisul permite stabilirea unui echilibru făcut din cel mai profund dezechilibru, al unei împliniri de frustrare.

miracolele sunt nişte situaţii onirice. situarea în real a miracolului denunţă “realul” ca structural iluzoriu: viaţa e vis!

dacă *coincidentia oppositorum* e producătoare de energie (indiferent de ce fel: psihologică, hermeneutică, metafizică...), nu înseamnă asta că paradoxul şi energia sînt sinonime sau, în orice caz, concomitente ? oriunde vom avea un paradox, vom avea energie, sau paradox şi energie sunt identice; dar atunci am putea poate inversa ecuaţia afirmînd: ***energia e paradox!***

întrebarea e dacă ambii termeni fiind structural identici, au şi aceeaşi dimensiune; altfel spus, dacă nu cumva, ***paradoxul e mai mare ca energia!*** de unde ar rezulta că ***energia e un caz al paradoxului!***

asta ar putea să însemne că, pe lângă energie, paradoxul conţine un ***centru transcendent!***

fiecare analiză psi a unui “pacient” reprezintă un test al autoanalizei psihanalistului însuşi, o confirmare (sau o infirmare) a propriei lui individualităţi.

cine, e, ce, a fost, cum, va fi!

cînd tot trecutul e tautologie şi tot viitorul, contradicţie – identitatea umple prezentul – liberă!

persoanele foarte comunicative, pentru care comunicarea permanentă constituie o veritabilă pasiune, sînt, probabil, persoane psihologic extrem de fragmentate, nu prea departe de un veritabil schizofren; sărăcia psihologică a acestor personalităţi fărîmiţate, locuite aproape exclusiv de informaţiile pe care le vehiculează, e, pur şi simplu, înspăimîntătoare!

Carnet de idei I

disocierea onirică: toți sîntem schizofreni cînd visăm!

dacă vrei să faci literatură, nu trebuie să vrei să faci literatură, chiar dacă vrei să faci literatură!

ura, sau poate mai exact spus, agresivitatea, e temeiul relațiilor interumane; “iubirea” nu-i decît o cosmetizare a acestei situații, sau poate o complicare a ei.

ce consecințe structurale pot avea paradoxul și aporia în condițiile unei conștiințe primordiale pure ?

coincidența opuselor e o fuziune violentă, o identificare paradoxală, nu o “conciliere”.

în conștiința absolută, identitatea este, prin definiție, un paradox declanșînd deficiență și exces, plus și minus, adică o serie negativă redundantă a identificării; culminează aceasta cu un scurtcircuit al conștiinței, o întrerupere, o fisură unde conștiința privativă, inconștientul, energia se proiectează ca “big-bang”? o falie unde conștiința, pierzîndu-și continuitatea se proiectează nu numai ca energie ci și ca timp ? timp-energie! și unde forme distorsionate de conștiință în combinație haotică cu inconștientul sfîrșesc prin a orienta confuz energia-timp, organizîndu-și propria separare și deci forme noi ale identificării redundante, forme incongruente ce organizează “exteriorul” adică “lumea” – “cosmosul” de haosuri multiple ?...

cînd conștiința devine conștientă, adică paradoxală, se produce catastrofa originarului!

după Musil un sentiment e mai degrabă o zonă de fluctuație și un volum de interacțiune decît o stare fixă; în acest sens, singularul aplicat acestei

A. A. Şişmanian

deveniri e oarecum impropriu. prezența chiar a observatorului (cel ce resimte sentimentul) sau a observatorilor (diverşii martori) suscită și modulează structural sentimentul, aplicarea relației de incertitudine în acest context este extrem de pertinentă. în fond, relația de incertitudine n-ar trebui vizionată doar spre obiect ci și, mai ales, spre subiectul observator. ***haosul observă haosul!***

s-ar zice că îmbrăcînd aparența sentimentelor, subiacența, în sine indefinită, înșală sinele, atrăgîndu-l pe nisipurile mișcătoare ale unor identificări alienante; sinele se simte (se interpretează) astfel pe sine ca suflet, iar prin vectorul senzației, ca trup, trup senzorial și psihic pur la început, înainte ca subiacența să se inventeze (sau să se aspectueze) ca materie.

subiacența e o substituție suspendată ce se transferă și se transformă!

subiacența e o structură subversivă și mimetică alcătuită din inversiuni împachetate, stratificate și, eventual, aspectuate liber (haos) sau organizat (cosmos).

visul e poate principalul indiciu al faptului că inconștientul e subiacență. inconștientul subminează dar și subliniază importanța conștiinței umane. așa cum feminismul subminează și subliniază importanța spiritului masculin!

cunoașterea absolută devine astfel inertă, incertă și indeterminată, stratificîndu-se în ignoranță.

memoria idealizează trecutul, uitarea și mai mult (nostalgia originilor)

relația de indeterminare e un alt mod de a citi coincidența opuselor;
idem $e = mc^2$

Carnet de idei I

constanta aparentă a devenirii afectelor este eul.

ecranul alb e sinele, ecranul pe care se derulează filmul – eul.

suferința smulge măștile suflului!

sinele e constanta de solitudine. solitudinea, însă, e un sentiment ce comportă o devenire latentă, un film, o constantă aparentă, manifestată, adică un eu.

sarvam dukham, sarvam anityam înseamnă, de fapt: “totul e sentiment, totul e devenire”, adică indeterminare.

devenirea e coincidența opuselor disociață!

devenirea neagă stabilitatea opuselor dar le relativizează fuziunea.

centrul transcendent – nicăieri, iată devenirea!

toate experiențele intuitive sunt holistice și, într-un sens, sinecdocale.

sînt sentimentele total semiotice la nivelul comportamentului intențional? sau codificarea sentimentelor prin comportament e, mai ales, retorică ?

centrul transcendent peste tot nu poate fi devenirea – e deci absolutul!

centrul transcendent peste tot, iată devenirea!

nicăieri = peste tot și invers – iată devenirea!

nimeni nu poate iubi cu adevărat; iubirea e un act de generozitate a sinelui și un acces de isterie al eului, restul e ură, pentru că urîm tot ce

A. A. Şişmanian

ne împiedică să fim singuri, chiar dacă ne urîm singurătatea, poate pentru că ne împiedică să fim singuri.

în fond, ceauşismul a fost o dictatură diletantă ce a aspirat din răsputeri să devină profesionistă, fără a izbuti altceva decît să fie complet dementă. personal, vedeam în el, pe vremuri (prin anii 70), un servitor şi o caricatură a dictatorilor, nu un dictator propriu-zis!

după Musil sentimentul ar fi ca maladia, astfel încît, deşi compus din elemente psiho-fizice complet distincte de natura lui, le transcende sau le sublimează; ceea ce revine la tautologia $S. = S.$ pentru că nimic din condiţiile acestei transcenderi “melodice” nu e clar. tot aşa ne putem întreba ce e viaţa etc. de vreme ce niciuna din aceste unităţi transcendente nu se reduce ca totalitate la părţile componente.

dialectica Unului şi Multiplului, a Unului şi a Totalităţii.

forma pură a unui concept, indiferent de natura lui, adică trecerea de la totalitatea lui încă procesuală la unitatea transcendentă “ideală” e structural *negativă*. de fapt, evident, totalizarea ca fuziune a părţilor într-un ansamblu sezasat ca atare comportă o procesualitate negativă, paralelă cu cea “pozitivă” a devenirii sau mai profundă ca ea. însă momentul de suprasinteză în care totalitatea se afirmă ca tot perfect şi apoi “se uită” pe sine ca unu, comportă o intensitate negativă excepţională, un fel de supernovă a negaţiei ce constituie, de fapt, conceptul.

astfel, negaţia constituind ideea şi eliberînd unitatea de gestaţie, procesul însuşi poate apare *a posteriori* ca teren de manifestare şi masă a variantelor constantei conceptuale.

nu există dificultate învinsă; nodul gordian sîntem noi şi nu e desfăcut decît cînd murim, poate nici măcar atunci; soluţia tranzitivă e moartea, soluţia intransitivă, deci absolută, neantul.

Alexandru nu trebuia să taie nodul în afară ci înăuntru!

Carnet de idei I

orice formă completă se separă ermetic de toate celelalte – idem orice ființă – ***incomunicabilitatea e o consecință a individuării.***

filosofia spune ființă, știința spune măsură; măsură și ființă se identifică. dar cunoaștere și măsură sînt egal imposibile, exactitatea ca și adevărul. ***astfel încît imposibilitatea devine singurul mod fiabil de cunoaștere.***

această formă de nevroză descrisă de Jung ca timp suspendat de iluzia unui viitor plin de toate posibilitățile – nu-i oare cea a umanității ? nu e umanitatea, cu doctrina progresului și cu utopiile și religiile ei continue, una mai dezastruoasă decît cealaltă, (ca să nu mai vorbim de franc-masonerie, scientologie și celelalte “secte ale intelectului”) marea nevrotată, veritabila mare nevrotată , umanitatea în genere și fiecare națiune în parte...

altfel spus, istoria e oare altceva decît o colosală nevroză ? și nu trăim permanent nevroza “evoluției” noastre, mecanismul evoluției omului e altceva decît nevroza ?

la drept vorbind, cine știe pînă în ce abisuri ar trebui să coborîm cu ideea asta ?!

viața e vis. dacă viața e vis și moartea e vis, totul e vis, realul e vis și imaginarul e vis, Omul e vis și Dumnezeu este vis, cunoașterea-i vis și ignoranța e vis, totul e vis, chiar și neantul – chiar și neantul, într-un sens, este vis...

să fim, la bază, un fel de maimuțe nevrozate ? animale bolnave ? un caz simiesc patologic ?

un lucru e cert: mă simt printre “oameni” de parcă aș trăi printre maimuțe; chiar și femelele lor mi se par din ce în ce mai dezgustătoare.

A. A. Şişmanian

intuitiv, am putea spune că sexualitatea reflectă raporturile noastre abisale și vitale cu oceanul; e ca și cum pătrunzînd în femeie am reponja în oceanul originar, ca și cum, deci, am fi un fel de amfibieni ce au nevoie, periodic, *pentru a respira*, să regăsească mediul acvatic; intuiția sexuală a femeilor trebuie să fie complementară.

deci dorința sexuală marchează un fel de dependență respiratorie de mediul acvatic – posibil a lui *kuṇḍalinī* !

de unde sensul acut al frustrării sexuale.

creștinismul a dezvoltat, odată cu ascetismul despuiat de orice ornament, “scheletizat”, un simț al funcției nude, reduse la cea mai simplă expresie, dar, legat de această refulare, și o sete de alienare: ambele au fuzionat în mașinism!

mașinism și messianism – stranie analogie!

Carnet de idei II

sau
Carnetul negru

Je me suis arrêté. En fait, je commençais seulement à m'arrêter. De plus en plus. Je m'arrêtais au milieu d'une rue. Je m'arrêtais au milieu d'une maison. Au milieu d'une chambre. Je m'arrêtais en moi-même – au milieu de moi-même. Je m'arrêtais dans le monde et hors du monde. J'arrêtais de monder. Surtout d'immonder. Le monde est une drogue. Rien d'autre. Rien de rien.

Je m'arrêtais dans le vert, moi, le rouge. Je m'arrêtais dans le rouge, moi, le noir. Je m'arrêtais dans le noir, moi, le néant.

pot fi oare concepute mașini fără suport solid, metalic sau altul, ci alcătuite exclusiv din energie? mașini de energie! pilotate mental, probabil...

energie și telepatie.

există o limită tehnologică și structurală a capitalismului ? faptul că comunismul, prin anti-umanitatea lui, s-a dovedit un eșec, nu înseamnă capitalism etern!

capitalul, în sec. XIX, era încă, psihologic, o substanță; acum capitalul a devenit o convenție informatică. care sînt limitele funcționale ale convenției numite “capital” ?

este evident că economia poate funcționa pe alți parametri, pur tehnocratici. banul, în sine nu-i o necesitate și se menține, probabil, printr-o inerție psihologică și prin decalajul încă sensibil dintre societăți!

psihologic “proprietatea” ca simplă cupiditate e o categorie stupidă sau, mai degrabă, nu este una. strict funcțional, capitalul e o categorie nulă!

rămîne aspectul intim psihologic: în acest plan, proprietatea e un segment narativ al persoanei; doar acest aspect al “valorii sentimentale” mi se pare interesant, însă el nu privește “capitalul” ci doar o anume atmosferă și anumite obiecte.

A. A. Şişmanian

proprietatea ca simplu capital e fără interes; o putem foarte bine substitui printr-un fascicol de posibilităţi. într-un sens, capitalul nu e altceva decît redundanţă!

cupiditatea ca simplă anxietate e o boală. există în capitalism un element profund depresiv de care comunismul, iniţial, a profitat!

proprietatea ca segment narativ intim sau ca tradiţie istorică e cu totul altceva şi ţine de esenţa umanităţii înseşi.

funcţionalismul vid e totalitar, e, de fapt, un avatar al capitalismului, forma abstractizată a cupidităţii.

nu e nimic mai periculos decît a trata propria noastră umanitate ca pe un fel de reziduu demodat; umanitatea nu e demodabilă, chiar dacă formele ei se pot, *în timp*, sublima.

terenul comun dintre senzaţie şi sentiment e intuiţia.

Jung: sentimentul e o funcţie axiologică! şi totuşi, pentru Platon valori sunt Ideile!

Binele, Adevărul sunt funcţii cognitive sau sentimente? binele pare un sentiment; putem vorbi de un sentiment al adevărului?

există sentimente ale ideilor cum trebuie să existe idei ale sentimentelor fără de care sentimentele ar fi incognoscibile. există o subiacenţă "sentiment" în orice idee.

invers, există un embrion de idee în orice sentiment!

de o parte, o cunoaştere absentă, de cealaltă, o cunoaştere inertă, deşi prezentă.

totuşi, activitatea psihică fiind în sine omogenă, inerţia cunoaşterii antrenează şi inerţia sentimentelor adică yoga: *citta vṛtti nirodha!*

printr-un fel de distanţare contemplativă, instinctul se diluează în sentiment.

Carnet de idei II

lumea e o mașină de aservire și corupere a omului, ce se folosește de câțiva excluși pentru a da impresia de *purușārtha*.

dar prin chiar radicalitatea acestei aserviri, redusă la nesinea ei, lumea se autodistruge.

am putea încerca să suprimăm vaga noțiune de natură, substituind-o prin timp sau complex temporal.

substratul percepției e format din culori, covoare de culori sparte-n forme geometrice ca niște cristale din ce în ce mai clare – pînă la orbitorul, arzătorul spirit.

pînă la urmă e foarte greu să iubești în această lume plină de trădare – sau, altfel spus, de oculte afecte contradictorii.

dușmanii te regăsesc după mirosul amintirii!

ansamblul regimurilor politice, oricare ar fi contradicțiile și conflictele lor, formează o structură unică, integral criminală, vizînd răul, decăderea și sălbăticierea omului precum și fărîmițarea tuturor relațiilor umane, în primul rînd a celor familiale. dizolvarea tuturor convingerilor în favoarea unui relativism anihilant; astfel, această politică de neantizare a ființei umane, pregătește, de fapt, drumul neantului, al mării treziri a neantului! căci dizolvînd relațiile ca să aservească, imbecilii dizolvă legăturile, eliberînd!

omul subtil nu-i înfruntă ci-i lasă să se distrugă singuri.

lumea e cel mai periculos drog!

gerontocrația e curioasa consecință a matriarhatului!

A. A. Şişmanian

numai evanghelia neantului e purtătoare de adevăr și are sens – tot restul e alienare și corupție!

prin tot ce scriu, gândesc ori fac nu sunt decît nevrednicul apostol al neantului ce și-a primit revelația la 31 de ani! adică acum 31 de ani!

numărul meu principal e 13 cu toate variantele lui: 31, 26, 52 etc.; numărul meu secundar, pur de orice variantă, însă, e 19; totuși am devenit tată la 38 de ani. numărul Danei: 11.

în ultimul roman al lui Tanizaki (Jurnalul unui bătrîn nebun) – prea mult egoism, prea mult narcisism, prea puțin erotism.

vechii greci, anterior epocii soteriologice a misterelor, pot fi socotiți, escatologic vorbind, ca niște cvasi-nihiliști, de vreme ce, post-mortem, sufletul, în marea majoritate a cazurilor, nu cunoaște decît o formă de existență amnezică și la limita extincției.

actualmente, doar evreii păstrează, cu o uimitoare consecvență, acest tip de concepție (legată probabil – dar cît de conștient! – de sensul veritabil al numelui dumnezeului evreu). a-ți interzice, practic, orice formă de existență veritabilă post-mortem și orice beatitudine nu trădează un fond nihilist al concepției religioase? al felului de a concepe existența în genere? și atunci, la ce bun această colorație religioasă minimalistă ce nu duce nicăieri și împiedică omul să se asume cu adevărat?

în fond, nu scopurile scuză mijloacele ci scopurile sunt pur și simplu *pretextele* mijloacelor; sau mijloacele sunt veritabilele scopuri iar “scopurile” un simplu camuflaj ideologic.

scopurile individului sunt instinctele și abuzurile prin care și le poate satisface; restul e o chestie de prestidigitație.

actul e violența, fapta e crima sau echivalentul ei erotic, violul.

Carnet de idei II

altădată, unealta de scris nu era creionul, pixul sau stiloul (simple imitații tardive) ci stiletul sau, de-a dreptul, pumnalul!

scriind, înjunghiem și organizăm în labirint semantic dîra de sînge!

din cîți profeți se compune oare poezia ? sau din cîte variante ?

“cosmosul” e percepția noastră a haosului pe care-l locuim. cantitativ, “cosmosul” este disproporția și distanța, calitativ, “cosmosul” este iluzia.

ca să putem percepe în afara noastră materia ca realitate, trebuie să avem înăuntru *materia ca substrat cognitiv* și chiar ca *energie cognitivă*.

materia ca energie neagră a cunoașterii...

politicianul e un specialist al inutilului și al relei-credințe! idealul politicianului “democrat”: *dictatorul!* evident, idealul nemărturisit...

OFC (v. *supra*) și supunerea “tolerabilă”, totalitarismul “tolerabil”! de ce nu crima “tolerabilă”, genocidul “tolerabil”.

OFC musilian e într-adevăr “intelectualul șovăielnic” – inautentic.

viața fără nici o fărîmă de fericire, unde “totul e suferință, totul, impermanență”, viața de pură deziluzie, fără rest, cu tot ce implică, *asta* e inexistența veritabilă a omului-fără-calități, a insului care știe ce-i aia insul totalitarizat și omul-oră!

iubirea e copilăria sinelui, a cunoașterii de sine! cu cît mai profundă iubirea, cu atît mai radicală despărțirea.

ne regăsim numai în solitudine – cuplu sau orgie.

A. A. Şişmanian

setea de identitate colectivă e cea mai ridiculă caricatură a spiritului.

în fond, inima nu-i un muşchi decît pentru că e o *maᅇᅇala*.

celălalt e întotdeauna multiplu cînd sinele e unu.

crumbles, crumbles, crumbles...

lumps, lumps, lumps...

sîntem înconjuraţi de cioburi de ostilitate – tot ce, culegîndu-ne, nu putem integra.

pentru Musil s-ar zice că crima – nebunia – incestul – extazul – sunt trepte din aceeaşi scară!

dogmatismul propriu le dă femeilor iluzia facilă a “iluminării” – iluzie de care mulţi profită.

depresiunea, eventual anxietatea, se poate prezenta ca o energie informă ce nu-şi găseşte expresia; sau ca o energie sumbră, obnubilantă, paralizantă chiar, ce nu poate fi “descărcată” decît prin meditaţie.

orice energie abandonată inerţiei naturale e toxică.

scorpionul, javra şi porcul s-au aliat împotriva omului! între timp, porcul a crăpat! din păcate, recent a decedat şi scorpionul! rămîne, încă, javra...

Carnet de idei II

lucrurile cele mai putrede, cele mai detestabile, trebuiesc nimicite cu prudență!

moartea violentă și reînvierea magică a inimii repetându-se, introduc treptat uitarea în ființă.

desenul spiritual al ființei e mult mai obstinat decât gândirea!

a umple ființa determinată de viață și vârstă cu posibilități, întinerind-o, înseamnă a o umple de indeterminare și amnezie.

e ca un palimpsest nescris!

viața nu ca vis ci ca metaforă; când viața e vis, moartea e de asemenea, dar când viața e metaforă, moartea nu există!

de fapt, moartea nu e decât foamea de conștiință a inconștientului și, poate, setea de inconștient a conștiinței.

umbra strânge sens – lucrul scuipe umbră – care-i originalul?

în epoca arhaică există un permanent pasaj între “zeu” și “concept” sau “noțiune”; eficacitatea transforma conceptele în zei, apoi zeii, funcțional uzați, se transformau în concepte sau orizonturi filosofice. acum, divinitățile retrogradate nutresc retorica!

în timpurile vechi mitologiile se mișcau în sfera cognitivului, acum, în cea a poeticului!

în ciuda fricii patologice de moarte și de durere, aspirația thanatică a femeii e definitorie și esențială, mult mai mult decât pulsivitatea sexuală; mai mult, motorul profund al pulsivității sexuale feminine e thanatic. asta se vede mai ales la femeia japoneză!

A. A. Şişmanian

de mîme, solitudinea ca reflex înstrăinat al neantului. aspiraţia thanatică feminină e sete inconştientă de reîntoarcere!

nu există happy end pentru lume!

şi totuşi, pentru om nu există sfârşit! totul e să-şi uite “începutul”!

incompatibilitatea omului cu propria lui solitudine ca lume – am putea spune, cu el însuşi – probează faptul simplu al transcendenţei lui absolute, al identităţii omului cu neantul!

căci fără identitate, solitudinea nu există! e straniu cum limita, ce are aceeaşi origine cu solitudinea – cu care aproape coincide – o contrazice în fond!

e foarte curios! poate cea mai mare suferinţă a unei fiinţe, nu neapărat umane, este să nu-şi poată împrina voinţa, ca pe un fier înroşit, asupra altei fiinţe, nu neapărat umane! forma primară a instinctului de proprietate!

ideea unui decalaj cantitativ între spiritul (sinele) individual şi cel absolut nu poate fi decît iluzorie, însă această iluzie conţine cu siguranţă intuiţia spaţiu-timpului ca diferenţă sau identitate suspendată. problema constă tocmai în această “suspensie”!

spiritul nu cunoaşte diferenţele cantitative sau calitative, sinele cu atît mai puţin.

decalajul veritabil nu e între spirit şi spirit sau sine şi sine ci între facultăţi şi sine sau spirit. prezenţa acestora falsifică datele, creînd iluzia unui spirit (sine) scindat, limitat.

Carnet de idei II

dar și iluzia unei *identități a sinelui (spiritului)*.

Jung pune un fel de imanență psihică (nu prea diferită de “programarea” lui Culianu, care îl imită, v. și “harta”) infrangibilă și vrea să excludă ideea transcendenței. astfel pentru el, ca și pentru Aristotel, universaliiile sunt imanente, însă imanente în *psychè* nu într-un sensibil ontologic destul de indeterminat. omul ar fi, prin urmare, prizonierul etern al propriului său suflet! e ceva de tip Sāṃkhya aici, cu diferența că acolo “închisoarea” e transcendentă, nu immanentă!

oricum, chiar și-n condițiile jungiene, această imanență e o transcendență față de capacitatea de cunoaștere imediată a individului!

faptele n-au nici o importanță în sine, căci tendențial se neutralizează reciproc. neutralizarea reciprocă a faptelor e moartea empirismului și a oricărei experiențe.

pe de altă parte, necentrate de o constantă, variabilele dispar.

jñāna-kaivalya – kaivalya-puruṣa

singurătatea de cunoaștere a omului de singurătate.

catolicii sînt niște monofiziți sfioși; asta de nu cumva vor să facă și ei ca sumerienii cu Ghilgameș și să calculeze procentual divinitatea și umanitatea lui Cristos: 75% divin, 25% uman! difizism asimetric care ar contrazice dogma! pentru un creștin $100\% + 100\% = 100\%$, $3 = 1!$ sau $(1 = 1) = 3!$

în plus, imaculata concepție a fecioarei (pe care evreii o considerau în realitate o femeie ușoară – o coafeză!) e o decizie papală, indisociabilă de așa-zisa infailibilitate pontificală (altă absurditate). totul e divin în umanitatea catolică!

A. A. Şişmanian

altminteri, monofizismul de facto catolic nu poate decît să-i amuze pe armeni. diferenţa constă totuşi în faptul că monofizismul armean rămîne, în principiu, monoteist, pe cînd monofizismul de facto catolic e politeist *in nuce!*

vreau să mă dezbrac de lume – *me d'êvêtir d'Ève!*

o țeșătură tenace de afecțiune abjectă ca o vegetație carnivoră!

ce fac eu contează – atît!

momentele de veritabilă criză nu sunt momentele cînd lumea stă pe un vulcan ci acelea cînd toată lumea stă pe un vulcan și toată lumea vrea vulcanul!

catastrofa veritabilă vă ocolește cît timp credeți într-o altă soluție!

există ființe care prin minciună pun o distanță nu doar între intimitatea lor și ceilalți ci și între intimitatea lor și ele însele.

ele plutesc într-un soi de semi-inconștient al unei introvertiri neasumate, în vreme ce, altminteri, pot părea complet extravertite (aproape) și funcționa foarte bine în plan socio-profesional.

disperarea de a nu fi prinsă: femeia își hrănește sinceritatea fictivă cu disperare autentică – sfîrșind, pînă la un punct, punct uneori foarte avansat, prin a se minți pe sine cu toată sinceritatea. de altfel, fenomenul obnubilării faptelor prin rușine și panică nu se limitează la femei.

relația dintre psihism și intensitatea panicii *apud* Jung: Orientul, auto-eliberare deci Occidentul – allo-eliberare! Orientul e auto-soteriologic / Occidentul, allo-soteriologic.

Carnet de idei II

Sine÷Dumnezeu – varianta buddhistă ne-sine nu modifică în nimic opoziția. Dumnezeu apare astfel ca forma alienată a Sinelui (alienare prin mit).

e prea multă frustrare și chiar răzbunare camuflată în dorință; nevoia de a domina poate fi torturată pentru că ea însăși nu-i decît un substitut profund alienat al esențialei nevoi de libertate!

setea de altul maschează setea de sine!

sentimentul creștin de culpabilitate se hrănește din alienarea sinelui. substituirea sinelui propriu prin forma lui alienată, Dumnezeu, produce acest sentiment de culpabilitate ce nu e de fapt decît culpabilitate față de sine: “Dumnezeu” e vina, nu soluția.

iată ce inversează profund “păcatul original”. șarpele malefic e vectorul acestei inversări însă al unei inversări ea însăși alienată sub presiunea alienării fundamentale a lui S prin D!

stranie iluzie mito-istorică! adevărul poate fi uneori extrem de ironic...

lărgindu-ne în plan imanent cunoașterea de sine, transcendem planul realității unde ne găsim sau credem că...

materia e o formă psihică sau, eventual, psiho-senzorială, deși nimic senzorial nu e interpretat psihic. materia, lumea, natura sînt sinonime pentru suflet, altfel spus, sînt valori diferențiale suprimate sau modificate de extensia conștiinței.

formele psihice a priori corespund probabil cu sintezele a priori ale lui Kant – într-un fel sau altul sînt arhetipuri.

problema e că sufletul însuși e o valoare privativă complexă a neantului, ca și infinitul.

A. A. Şişmanian

infinitul începe acolo unde mentalul se termină – sau se fărîmă!

structura se defineşte ca finită, funcţia ca infinită, însă ambele sînt valori privative ale conştiinţei pure.

monofizismul catolic nu e doar politeist ci şi clar incestuos: sîntem în plină mitologie greacă!

toate religiile sînt autoerotice!

autoerotismul e principiul fundamental al identităţii!

orice *x* particular proiectat în structura paradigmatică a timpului devine automat sinteză a priori arhetipală. chestia e: există oare o paradigmă a acestei sintagme ?

nivelul decide rangul însă valoarea intrinsecă a lui *x*, importanţa.

cînd *a* critică pe *b* spune adevărul; cînd promite, minte. cînd *b* critică pe *a* spune adevărul; cînd promite, minte.

transcendenţă orizontală, bidimensionalitate polidimensională.

bidimensionalitatea polidimensională defineşte unitatea de plan a unei structuri cu dimensiuni multiple. de pildă, planul imanentului nu prezintă nici o limită în ceea ce priveşte numărul dimensiunilor; complexitatea dimensională a imanentului poate fi, prin urmare, infinită. şi totuşi, e mereu vorba de acelaşi *immanent*, de acelaşi plan tipologic bidimensional, chiar dacă nu şi geometric.

transcendenţa orizontală e operaţia de depăşire a unei zone *x* spre o zonă *y*, ambele aparţinînd aceluiaşi plan tipologic. solidaritatea delocalizărilor zonale şi a identităţii tipologice defineşte bidimensionalitatea. bidimensionalitatea geometrică nu e decît un caz al acesteia.

Carnet de idei II

dimpotrivă, transcendența verticală operează între planuri distincte.

oricare ar fi identitatea lor profundă, categoriile negative sînt superioare categoriilor pozitive.

fluiditatea dialectică a conceptelor și senzațiile profunde ale inconștientului.

s-ar zice că psihologia cîștigă contra filosofiei. și totuși, în ce măsură fenomenele inconștientului sînt prime și în ce măsură, reflectate?

sînt convins că există indivizi – sînt unul – ce nu beneficiază de nici un ajutor din partea inconștientului, dimpotrivă, și care obțin tot ce obțin *contra lui*.

inconștientul în plan individual, tenebra, în plan cosmic – același penitenciar-obstacol!

inconștientul, în stratul cel mai profund, e *prakṛti*, *prakṛti* în stratul cel mai profund e *kaivalya*, iar *kaivalya* în stratul cel mai profund e indisociabilă de *puruṣa*.

sînt înconjurat de indivizi care se dovedesc adevărate pubele de fapte rele. și dacă eu învăț să evadez, ei sînt sculptați în răul care-i constituie.

tot ce mă înconjoară e iluzoriu, tot ce mă înconjoară e ireal – răul e pedepsit prin irealitate iar binele e răsplătit prin irealitate.

tot ce mă înconjoară e rău, tot ce sunt și-n care mă recunosc e bun. tot ce mă înconjoară e pedepsit prin irealitate, tot ce sunt e răsplătit prin irealitate.

ei sunt aboliți, eu sunt eliberat.

A. A. Şişmanian

răul aderă la iluzie, binele se detaşază de iluzie. binele veritabil e adevăr, adevărul veritabil e bine. pentru rău suprimarea e suferinţă, pentru bine suprimarea e liberare. ignoranţa binelui e pedepsită prin existenţă, cunoaşterea lui e răsplătită prin neant. ignoranţa răului e răsplătită prin existenţă, cunoaşterea lui e pedepsită prin neant.

cînd el şi ea îşi răspund profund frumuseţea şi seducţia nu mai există. neantul e veritabilul androgin.

e ca şi cum toate armurile, toţi colţii ar fi dispărut deodată.

e ceva fad în iubirea perfectă, tensiunile se şterg. femeile foarte frumoase sînt banale cînd iubesc. numai tragismul le redă frumuseţea.

şi totuşi, în ce mă priveşte, le prefer pe cele dintîi: femeile înfrumuseţate şi banalizate prin virtute! oricum, singura virtute a femeii e iubirea, cînd nu devine temeiul tuturor viciilor!

cînd finitul îşi pierde limita îşi regăseşte unitatea.

ideile sînt sentimentele cunoaşterii, sentimentele, ideile intrinseci ale sufletului.

cînd neantul vrea să-şi cunoască nesfârşirea – se inversează; infinit, vrînd să se regăsească, se rătăceşte-n finit, un finit încă transparent, respirînd nestingherit abisurile şi avisurile infinitului. apoi, treptat, prin idei şi sentimente, se închide între limite, iar prin senzaţii îşi închide limitele în corp – se închide dinăuntru spre afară.

odată cu ideile, descoperă eternitatea, cu sentimentele, durata, cu senzaţiile, timpul.

naivitatea geniului: spre deosebire de insul comun ce, maturizîndu-se, îşi suprimă sau îşi camuflează (refulează) naivitatea, scindîndu-se, geniul îşi maturizează imaturitatea, transformînd-o într-o formă superioară maturităţii comune ce nu e decît refulare.

Carnet de idei II

tehnic e imposibil de măsurat prezentul. prezentul psihologic e un conglomerat (mai ales) de gânduri, deci proiecte, și amintiri, deci din trecut și viitor. ceea ce înseamnă că pentru a percepe psihologic trecutul e nevoie de mai multe asemenea conglomerate de durată indeterminată și variabilă, deci de mai multe segmente de trecut efectiv, receptate ca prezent. în fond, “prezentul” e mai ales al autopercepției subiectului, nu al faptelor.

cînd subiectul se percepe ca diferit, cînd nu se mai simte contemporan cu o anume reprezentare de sine se poate vorbi de trecut.

forma totală poate apare ca materia formelor secundare, totul, ca materie a părților. însă în acest caz, singura “materie” e ignoranța.

s-ar putea să existe o nevoie a conștiinței perfecte de a se “trezi” din propria ei perfecțiune pe care ca atare nu și-o cunoaște încă. or, perfecțiunea nu se poate trezi din ea însăși decît negîndu-se.

această acumulare obscură a nevoii de autonegare o numesc **subiacență**. și, în raport cu structura principală însăși, pur cognitivă, subiacența prezintă un caracter rezidual, deci psihic.

dominația subiacenței asupra structurii primordiale nu e imediată ci, dimpotrivă, extrem de lentă. de fapt, ea nu se poate institui cu adevărat decît printr-o confirmare imprudentă a depozitului rezidual de către structura ce, astfel, ia cunoștință de propria ei diferență, afirmîndu-se ca structură diferențiată (conștiință). odată lansat, procesul de diferențiere (sau disociere) nu poate fi oprit decît prin auto-negare, ultima diferențiere.

intelectul, virtual sau actual determinat, e subiacența conștiinței; eul (sau după caz, supraeul), subiacența intelectului.

autonegarea unei structuri prin mecanismul subiacenței, nu implică cu necesitate dispariția structurii în chestie ci doar crearea unui puternic raport de dependență, o mutare, parțială sau totală, a centrului de interes.

A. A. Şişmanian

simbolul ca transformator de energie (Jung).

ca o coroană a vidului, spiritul în jurul neantului.

renaşterea ca unire a contrariilor (conştient-inconştient) – Jung.

etica reprezintă un anumit raport temporal în care trecutul structurează
imaginar prezentul, iar viitorul ia forma de constantă axiologică a
eternităţii.

diferitele figuri sau forme de aspiraţie ca scheme temporale.

creştinismul – această religie mincinoasă, această promisiune falsă,
complet demagogică, care a anunţat sfârşitul lumii, pentru a realiza
sfârşitul Omului.

prin creştinism s-a inaugurat intrarea demagogiei politicianiste în
religie!

există iluzia pur şi simplu şi iluzia odioasă; irealitatea şi irealitatea
abjectă, visul şi coşmarul. cel din urmă ar trebui să poată fi întrerupt de
cel ce refuză să viseze şi altfel decât prin sinucidere.

n-am destui ochi pentru toată voma lacrimilor!

“şi – şi” poate fi sinonim cu “nici – nici”!

parapsihologia nu e, pur şi simplu, un fel de ramură a psihologiei pentru
simplul motiv că “vidul” şi “neantul” nu sunt categorii psihologice, deşi
pot reprezenta meta-experienţe ale sufletului.

Carnet de idei II

într-un mod misterios, din punctul de vedere al conștiinței determinate, vidul, forma inversă și totuși analogă a neantului, e “oglinda” acestuia.

deci vidul, asemeni infinitului care-l respiră, e analogul inversat al neantului, “natura” lui într-un sens. de aceea, dacă la “nivelul” neantului putem vorbi de conștiință absolută sau conștiință pură, la “nivelul” vidului, aceeași conștiință se predetermină qua *conștiință pură catoptrică*.

mergem inventînd melancolia drumului!

există, prin urmare, un element mimetic și automimetic în vid care lipsește cu desăvîrșire neantului.

pașii creează puntea, înțelegerea creează adevărul.

combinația occidentală de feminism politic corect și *high tech* e absolut lamentabilă.

orice s-ar spune, rămîne acest paradox extrem de frustrant că, totul reducîndu-se la noi înșine, nimic nu se întîmplă conform voinței noastre ci tocmai dimpotrivă.

jocul existențial ar trebui să fie liber, or el se efectuează sub constrîngere.

conceptul de “real” introdus în jocul existențial distruge natura ludică a jocului. jocul își pierde jucătorul, se transformă în sistem. în același fel apare tensiunea dintre “realitate” și “iluzie” cu tot ce se implică.

medicația cu care am fost bombardat ani de zile îmi modificase probabil chimismul creierului, ca un drog, ceea ce explică problemele mele sexuale inițiale. de altfel, e cert că sexualitatea a reprezentat remediul misterioasei boli!

A. A. Şişmanian

oare dorința se prezintă conștiinței determinate ca o soluție a unor anxietăți acumulate ?

vis cu trup – vis fără trup; senzația de realitate a visului e aceeași cu cea a stării post-mortem, de unde dificultatea pentru “mort” să-și realizeze condiția.

entropia visului duce la trezie, entropia stării post-mortem duce, în principiu, la (re)naștere.

a nega lumea reprezintă, probabil, singurul chip de a o ameliora. în fond, e ceea ce fac religiile și utopiile. cu cât mai profundă negarea, cu atât mai radicală ameliorarea.

lumea perfectă nu e un loc pentru om, lumea perfectă e omul!

valorile sau conceptele “conștiente” al căror sens nu-l înțelegem și care fac, cel mult, obiectul unei obscure agitații identitare rămân, în fapt, inconștiente. astfel, toate “valorile” și conținuturile conștientului aparțin inconștientului. conștientul însuși nu e decît o fațetă a inconștientului.

numai un număr foarte restrîns de indivizi luptă pentru a se ridica de la inconștient la conștiință.

există nebuni activi și nebuni pasivi. primii reprezintă extazul mistic al nebuniei; nebunii pasivi, dimpotrivă, par normali și sînt, însă le e rușine să fie. cei din urmă reprezintă legitimarea celor dintîi, superioritatea pe care normalitatea sătulă de ea însăși i-o recunoaște nebuniei pure, în fine *o reverență psihică și mai ales o morală.*

eul – o colosală pubelă a tuturor frustrărilor și dejecțiilor psihice animate de energia mâniei subiacente ca *prise de conscience*, terenul de joc al tuturor dominantelor agresivității și versatilității – ***e abcesul inconștientului.***

Carnet de idei II

angoasa, anxietatea structurală a eului, e indiciul permanent al caracterului lui fictiv, al inexistenței profunde a eului ce se rezumă la o masă de materiale psihice orientate contextual și accidental spre țeluri contingente cu o energie ce nu e decât suma energiilor psihic latente în materialele care o compun. simplitatea acestor țeluri, altfel spus, capacitatea teleologică a eului și excitabilitatea lui față de diversele mobiluri ce i se pot oferi, devine factorul determinant al constituirii eului, ceea ce înseamnă că într-o fază primitivă sau în diverse situații critice, eul cel mai psihotic e și eul cel mai apt!

altfel spus, prima fază a constituirii eului (nu neapărat uman) e actanțială, nu analitică. orice eu e structural bolnav și doar menținerea unei tensiuni actanțiale extrem de ridicate îi poate susține iluzia normalității.

deci un eu nu e bolnav pentru că analitic, ci structura sa esențial maladivă se reveală când presiunea actanțială scăzînd, aptitudinea analitică crește.

analiza *revelă* maladia și, în fond, irealitatea eului, *nu le produce*.

Carnet de idei III

sau

Carnetul de seară

orice ob-iect ca obstacol structural al sub-iectului concentrează în el întreg caracterul deleter al “lumii”. astfel, obiectul ca “lume” constituie pentru subiect o masă toxică de care acesta încearcă să se debaraseze mai întâi fizic iar, mai apoi, prin înțelegere.

complementaritatea bărbat-anima, femeie-animus s-ar putea să reprezinte la Jung un reziduu al freudismului. bineînțeles, Worringer.

umpluți de lumină, ochii cresc la nivelul întregului trup psihic, plin de vid.

poate părea curios, însă tocmai egoistul e omul mulțimilor. gregaritatea și egoismul sunt indisociabile. nu există privire (deci conștiință) intactă; există doar privire (deci conștiință) altfel alterată.

familia e factorul cel mai accidental al existenței umane iar, în măsura în care nu ți-i alegi, părinții sînt inșii cei mai străini pe care-i poți întâlni. datoria pe care o poți avea față de ei e pur umană și nu diferă decît cantitativ de compasiunea pe care o poți resimți față de niște cerșetori întâlniți pe stradă.

ostilitatea părinților care te pot detesta pentru că nu te-au putut modela după chipul și asemănarea lor e cea mai ostilă inimiție, o veritabilă *vendetta* corsicană!

relația pe care o poți avea cu părinții, ca și cea pe care o poți avea cu Statul, e exclusiv economică și politică. de altfel majoritatea zdrobitoare a relațiilor interumane tind să asume acum această formă.

A. A. Şişmanian

contract social / contract moral – contract în toate cazurile. în acest context, *contractul e morala!*

scrisul e sângele paradoxal al privirii, tensiunea prin care ochiul străin se revelă ca ochi orb.

nu există un beneficiar final al sistemului; dimpotrivă, sistemul îşi devoră toţi beneficiarii temporari. beneficiarul profund al sistemului nu poate fi decît inconştientul, nu inconştientul individual şi nici inconştientul colectiv ci o formă a inconştientului mult mai tenebroasă şi mai ascunsă. dincolo de acesta nu mai poate fi decît *tamasul* însuşi – *prakṛti*, *kaivalya* alienată. vectorul acestui inconştient tamasic nu poate fi decît informatica în forma ei cea mai avansată cu putinţă: inteligenţa artificială sau mai precis inteligenţa fără conştiinţă, inteligenţa inconştientului.

această inteligenţă va fi însă lipsită de intelect, nu doar de conştiinţă; în locul intelectului se va găsi o maşină, o reţea informatică.

cu cât omul se lasă dominat mai mult de schemele psiho-mentale ale inconştientului, cu atât omul ca inteligenţă conştientă se va lăsa substituit de inteligenţa inconştientă pe care o va crea sau, mai precis, o va deschide el însuşi. căci inconştientul e veritabila cutie a pandorei!

omul va furniza inconştientului funia cu care acesta din urmă o să-l “spînzure”.

o putere mistică absolut colosală n-ar antrena automat eliberarea. o putere mistică imensă s-ar transforma într-o putere magică imensă, într-o colosală aptitudine de dominare a lumii, adică într-o colosală înfundare în alienare.

e inutil pentru buddhişti să nege sinele cât timp îl divinizează pe Buddha!

moartea e nihilistă, ca şi erosul!

Carnet de idei III

singurul blazon de noblețe al omului e naivitatea.

naivitatea e eliberarea.

cînd în fața tuturor promisiunilor spirituale zîmbești abia, ai început să înțelegi cîte ceva.

neantul e un zîmbet interior pictat cu enigmă pe buze.

zîmbite, lucrurile dispar, zîmbite, lucrurile apar ca deja dispărute.

zîmbetul suprimă iluzia și eliberează iluzia; o suprimă ca eliberată și o eliberează ca suprimată.

de fapt, zîmbetul este iluzia, zîmbetul este neantul.

tu ești eroarea, însă o eroare ce se stinge.

sinele e experiența eului ca non-eu. sinele e neantul eului și eul misterios al neantului.

pentru Musil societatea civilizată duce inevitabil la nebunie sau crimă ca o recuperare a instinctelor primitive refulate (basic instinct!); am putea chiar spune că societatea se bazează pe puternice mecanisme antisociale, singura evadare posibilă fiind mistica. deși n-ar fi exclus ca pentru M. mistica să constituie un mecanism antisocial în plus.

e ca și cum am spune că societatea nu poate funcționa, nu poate exista chiar, decît sub orizontul propriei ei distrugerii.

efortul existențial e mai străin ființelor decît neantul, pe care-l resimt ca pe-o mare vacanță; de unde pasiunea distrugerii!

A. A. Şişmanian

“omul fără calitate” e, în cele din urmă, insul totalitarizat în aşteptare; dispreţuieşte democraţia şi aspiră la dictatură. şi totuşi, *omul-fără-calitate* meta-individual e absolutul! nu *nirguṇa brahman* ci *nirguṇa puruṣa*.

sînt pata de ruşine de pe mutra turtită a literaturii române contemporane mie! să le fie ruşine tuturor scriitorilor români! jalnici conspiratori ai tăcerii!

conceptul de “Dumnezeu” e, în acelaşi timp, intensiv-disociativ şi extensiv-cumulativ. psihologic, aceasta e contradicţia lui fundamentală, contradicţie al cărei simptom, în structura de suprafaţă, e *dualismul*.

conştiinţul se defineşte ca un plan de reprezentare, inconştiinţul, ca un spaţiu de fiinţare!

ca volum de non-reprezentabilitate, ca spaţiu de fiinţare, inconştiinţul e o structură de adîncire. deci o zonă de paradox, de tipul haosului, sustrasă succesiunii şi ierarhiei. guvernată în permanenţă de principiul coincidenţei opuselor ce corespunde cu o lege a inversiunii fenomenologice.

putem defini inconştiinţul şi ca un continuum subliminal apropiindu-se asimptotic de pragul reprezentării şi, în acelaşi timp, depărtîndu-se de el exponenţial.

din punct de vedere ontologic, putem de asemeni interpreta fiinţa ca ceea ce scapă complet reprezentării şi chiar conştiinţei – un în-sine absolut separat de pentru-sine prin operaţia subiacenţei intraiacente; structura de profunzime a lui *prakṛti* şi a *māyei*. evident, scăpînd reprezentării, fiinţa scapă limitei şi prin urmare intelectului, sistemul exhaustiv al limitei!

inconştiinţul nu reprezintă nimic ci doar provoacă recombinaţia şi “retematizarea” materialelor iconice ale conştiinţului. dar nu se *rezumă* la această recombinaţie.

Carnet de idei III

pe de altă parte, conștientul însuși nu e decît zona interactivă a inconștientului, sensibilitatea de contact.

într-un sens, inconștientul se cheamă și își răspunde singur; apelurile și răspunsurile sînt ca o moarte și renaștere psihică, un dublu plan al aceleiași crize separate printr-un vector de amnezie. așa cum fantomele nu știu că sînt fantome și morții nu știu că sînt morți, tot astfel inconștientul nu se recunoaște pe sine și se teme de revelația pe care și-o poate aduce.

lumea e impostură și are mereu nevoie de un impostor ca să o poarte. sau de un “pigeon” inconștient de rolul lui.

în fond, sensul individuării jungiene constă nu în îmbogățirea sau lărgirea conștientului, cum se pretinde adeseori, ci în suprimarea eului, deci a conștientului comun sau a conștientului pur și simplu. *omul eliberat e alcătuit , ca să spunem așa, exclusiv din facultăți negative.*

numerele negative înseși n-ar trebui concepute dincolo de zero, ca dincolo de o oglindă, deși nici această reprezentare nu e lipsită de interes, ci în interiorul lui zero, înăuntrul nimicului – ca un fel de imaginar al neantului...

nici “totul”, nici “unul” nu sunt și nu pot fi categorii pozitive; ca și “ființa” ele desemnează, indică de departe neantul, totalitate, unitate și ființă a anihilabilelor.

care e unghiul nopții? al morții?

femeia care naște instrumente de tortură amestecate cu frînturi avortate de lumină.

A. A. Şişmanian

bani reprezintă uneori cel mai bun alibi al nebuniei, o probă de normalitate.

şcoala percepţiei: să devii mai puternic decât trupul, să-ţi lepezi trupul tău, să-ţi lepezi trupul – primul monstru;

să devii mai puternic decât sufletul tău, să-ţi lepezi sufletul – al doilea monstru;

să devii mai puternic decât spiritul tău, să-ţi lepezi spiritul – al treilea monstru;

să devii mai puternic decât tăul tău, să-ţi lepezi tăul – al patrulea monstru.

de fapt, soluţionarea celui de-al patrulea monstru îi rezolvă pe primii trei!

paradisul e meditaţia în care intervine gândul, meditaţia colorată de gând.

circularitatea punctului: dacă putem imagina punctul ca circular, peste tot egal cu el însuşi, trebuie să putem concepe cercul ca punctual!

am putea chiar spune că punctul e cercul perfect unde raza e egală cu diametrul şi circumferinţa egală cu suprafaţa şi centrul.

abolirea e o extensie a egalităţii.

slăbiciunea nihiliştilor constă în amestecarea abuzivă a neantului cu materia şi anxietatea.

a sculpta şi a grava incertul – nu-i ăsta tot sensul “nemuririi” umane?

punctualitatea cercului: am putea spune că cercul este un punct (cerc perfect); imperfect cu π diferit de zero (clasicul 3,14...). sau: punctul e un cerc cu π zero; cercul un punct cu π 3,14....

Carnet de idei III

gheața de lumină

există oare o luminozitate care să fie exclusiv produsul *perfecțiunii* unei figuri? dacă da, atunci nitescența neantului este posibilă. nitescența găurilor negre nu poate fi decît un caz particular al nitescenței neantului.

întreaga gândire umană – religioasă, filosofică, științifică – nu-i altceva decît un cult al centrului! chiar cînd ia forma unui cult al vârfului!

mai bine un demon drept decît un sfînt strîmb!

izvorîrea, în sine amorfă, ia *forma legăturilor*; izvorul veritabil, însă, nu curge în afară ci înăuntru, își potolește veșnic sieși setea – nu se depărtează, nu-și alterează prin distanță manifestarea, ci adîncește în sine infinitul intim. izvorul se bea singur, izvorînd!

suprasinteza adaugă elementului *a posteriori* al imanenței, elementul *a priori* al transcendenței; de fapt, nu e vorba de adiționarea unor note distincte ci de fuziunea originală a imanentului cu transcendentul, de o suprimare veritabil suprasintetică a distincției dintre *a posteriori* și *a priori*, singura ce poate întemeia originarul auto-manifest.

fuziunea în centru a simbolului concentric șterge reprezentarea, eliberînd lumina subiacentă.

orice formă, în manifestarea ei exterioară, captivează o anume energie fotic-cognitivă ce nu poate fi eliberată decît prin abolirea formei ca simbol; ceea ce înseamnă că *simbolul e sinele formei* și că abolind forma eliberăm sinele ei.

reciprocitatea psihologie : mitologie

e curios că Jung, spre deosebire de Eliade, pare să ignore sau să suspende identitatea structurală dintre alchimie și yoga, substituind-o

A. A. Şişmanian

prin două binarități în aparență distincte, psihanaliză și alchimie și psihanaliză și yoga!

cercul nu e decît o manifestare și o extensie a centrului. pentru o percepție infinită centrul însuși devine cerc la infinit spre o încentrare infinită. dinspre sau dintru neant totul se desfășoară și se abolește simultan; se desfășoară în abolire și se abolește în desfășurare.

anxietatea e viața iluziei!

coboară pe înălțimi și urcă în abisuri. coboară în adîncul înălțimilor și urcă pe culmile abisurilor.

pentru natură conștiința este godzilla – și invers!

inconștientul e cenzura conștientului; faimoasa cenzură transcendentă e mai degrabă o cenzură imanentă. sau, de nu, sînt două! una cognitivă, alta psihologică

cu cît conflictul cu celălalt e mai intens, pe atît se transformă într-un conflict cu sine (sau mai degrabă se revelă).

limitările psihice nu rezistă intensității.

esența ilotismului? paradoxal, revolta! sclavii se revoltă întotdeauna în măsura în care se dovedesc incapabili să participe! astfel, ilotismul, mînat de pulsioni și afecte, structural “psihic”, oscilează între abjecția revoltei fără onoare și abjecția supunerii dezonorante!

evident, nu trebuie confundată revolta iloților, pulsională și dezordonată, cu marii revoltați de la prometeu la spartacus și mai departe, cu revolta ce conține un nucleu eidetic înnoitor!

Carnet de idei III

destul de amuzant, ireversibilitatea timpului implică imuabilitatea destinului, fatalismul, cu alte cuvinte, rezolvînd, în numele unui misterios “echilibru cosmic”, vechile probleme de theodicee și deci, cultivînd acceptarea necrîcnitoare a sorții individuale. regina Angliei poate, prin urmare, rămîne nestingherită regina Angliei etc. chiar dincolo de deces.

conștiința limitelor posibilităților de cunoaștere, tipic occidentală, reprezintă cel mai clar exemplu de reificare gnoseologică și antropologică din istoria cunoașterii (altă formă a cenzurii transcendente).

epistemologia depinde de structura suportului psihic, așa cum percepția depinde de structura suportului senzorial.

regimurile politice degenerare devin exclusiviste sau absurd permissive; criteriul selecției devine complicitatea, nu competența sau abnegația. dezonoarea, deci! astfel de regimuri sînt în genere efeminate nu în sensul că ar fi non-violente, mai degrabă contrariul este cazul, ci totalmente incapabile de un veritabil simț al onoarei.

“entitatea” eului e pur funcțională; reducîndu-i funcțiile, reduci esența sau o transformi, ceea ce e echivalent. atacînd însă direct o “esență” inexistentă nu faci decît să stimulezi funcțiile, creînd un traumatism inutil.

în spatele eului, în spatele intelectului, în spatele mentalului și simțurilor chiar, e mereu neantul care e indestructibil pentru că fără esență.

renunțînd la gelozie, renunți, practic, la eu și, prin urmare, la lume.

desigur, nimic nu dispare complet, și apoi, e nevoie de un timp de stingere al unui vechi foc.

A. A. Şişmanian

colonialismul occidental n-a dispărut ci s-a agravat, vechiului colonialism teritorial-politic adăugându-i-se nu doar colonialismul economic ci și cel mimetic, adică, în ultimă instanță, *colonialismul sufletelor*.

colonizarea sufletului non-occidental de către occident, iată forma cea mai perfidă a colonialismului. intenția e sensul conceptelor!

demența individualismului și demența totalitară – e curios cum alunecă una în cealaltă!

scrisul: lava psihică transformată în semne.

alienarea poate fi uneori o consecință a plictiselii!

politica e demența colectivă – idem istoria! nămeții generațiilor

Musul: istoria unei destructurări, totalitarismul ca entropie a umanului!

fenomenologia kantiană și principiul de incertitudine!

toate conceptele și personajele imaginarului, reale, fictive, mitice, sînt stocuri de energie; prin înțelegere percepem, străpungem și eliberăm aceste stocuri, înlocuindu-le prin noi înșine, apoi eul nostru se eliberează – transcendent.

structura emanației unui concept, personificat sau nu, nu e de tipul conștient vs. inconștient ci exact invers, pleacă dinspre constanțele dinamice pur energetice inconștiente și se tematizează conștient, ceea ce provoacă un proces dialectic complex, neîntrerupt cît timp conceptul e viu; apoi devine o etichetă. totuși, simpla etichetă terminologică poate redeveni concept dacă dialectica cu inconștientul e revifăcată într-o conștiință!

Carnet de idei III

conștiința e dialectica permanentă a conștientului cu inconștientul, simultan imanentă și transcendentă!

epistemologia incognoscibilului – neantul, unicul orizont ontologic, incognoscibilul, unicul orizont epistemologic! inefabilul – unicul orizont al coacerilor logosului!

în genere, înfrîngerile totalitarismului în fața capitalismului (paradoxul Siria – Ucraina pare să inverseze dona! sau are doar valoare de etapă); China, capitalismul totalitar – terenul de exercițiu al fuziunii dintre capitalism și totalitarism! eroarea Chinei: să trateze capitalismul ca pe un soi de nep cu valoare cosmetică!

popoarele, națiunile sînt marii bolnavi ai istoriei – apartenență egal alienare! dacă a avea e principiul alienării individuale, a aparține e principiul alienării colective (“a fi” – principiul alienării metafizice de unde decurg celelalte – *trșna!*)

evident, marea idee a Acțiunii paralele: exploatarea pompieristică a culturii, a tuturor resurselor umanului în vederea totalitarismului (războiul ca anticipare și teren de exercițiu; intrare în...). chiar sintagma de “mare idee” e pompierist totalitară deci: TOTALITARISMUL! lichidarea individului.

Acțiunea paralelă e un “milenarism” – dar există vreo formă a politicii care să nu tindă spre asta!

ezitarea toarnă labirint în voința pe care, astfel, o literaturizează!

cel mai important nu e să elaborezi mijloace, cel mai important e să elaborezi scopuri pure. să desprinzi definitiv mijlocul de scop. scopurile veritabile n-au nevoie de mijlocire (pour une fois v. Isus!).

A. A. Şişmanian

mijloacele nu trimit la scopuri ci la alte mijloace; “scopurile” mijloacelor sînt tot mijloacele! restul e hipnoză logică!

în realitate, mijloacele sunt *subiacențe* adică deviații și inversiuni. mijloacele sunt *obstacole* pentru scopuri și scopurile sunt *obstacole* pentru mijloace.

evident, trebuie discernute corect scopurile veritabile, intransitive (spirituale), de scopurile ce nu-s decît niște mijloace deghezate (tranzitive), trebuie, cu alte cuvinte, distinsă devenirea mijloacelor de imuabilitatea scopurilor, sintagmatica mijloacelor de paradigmatica scopurilor. altfel spus, trebuie distinse structurile de subiacențe, și de simplele subiacențe ale subiacențelor.

subiacențele sînt funcții pentru nimic, funcții subversive ce se fabrică pe ele însele ca scopuri, inversînd structurile pe care le parazitează.

cam același lucru se poate spune despre cauze și efecte. cauzele veritabile nu produc efecte ci cauze. efectele (subiacențele) produc alte efecte (subiacențe) ce agravează inversiunile precedente. astfel, cauzele sînt paradigme, efectele, sintagme.

idem idei și fapte (pseudo-idei) etc. toată această confuzie de deviații și inversiuni derivă din subiacența originală, subiacența neantului, *māyā*.

dacă moartea e necesară, atunci moartea e Dumnezeu și deci, Dumnezeu e moartea, dacă nu, nu există necesitate.

Dieu c'est la Mort! sinon l'Homme c'est le Hasard!

adevărul e că metafizica și o anumă psihologie transcendențială sînt interactive și, într-un sens, aproape indiscernabile.

nota de transcendență echivalează toate domeniile așa cum infinitul identifică toate figurile!

Carnet de idei III

sinele nu e simpla totalitate psihică, oricît de complexă (cum crede Jung) ci un fel de trans-totalitate față de care totalitatea nu reprezintă decît un ansamblu de variabile; sinele e deci constanta absolută, ca atare fără variabile dar liberîndu-le tocmai prin decalajul axiologic. aici intervine ontologia sinelui ce nu se poate rezolva integral prin psihologia lui. termenul de *psihontologie* n-ar fi poate inadecvat.

aplicînd schema soteriologică indiană (7 vieți pentru cel ce-l iubește pe Vișnu, 3 pentru cel ce-l urăște) la religia iudeo-creștină, Lucifer trebuie să-și fi obținut demult mîntuirea (evident, cu o adaptare a schemelor temporale).

moartea are ceva dintr-o umbră ce ne ajunge din urmă. cînd sîntem însă aliniați cu umbra, suntem aliniați și cu lumina!

e stranie ideea asta a neputinței ideilor în epoca tuturor totalitarismelor care, la bază, nu sunt altceva decît idei!

dacă ideologiile, indiferent de conținutul lor, conduc la război și, am putea adăuga, mai ales la dictatură, asta se întîmplă pentru că *simpla prezență* a ideologiei marchează și maschează, manifestînd-o, o profundă criză prealabilă; criză pe care ideologia, pretinzînd că o rezolvă, o accelerează și o agravează. trăim în epoca crizelor accelerate și agravate de ideologii.

cataplasma ar fi o deresponsabilizare prosperă, însă, cu siguranță, nu o deresponsabilizare dogmatică, doar vigilentă.

setea de soluție (soluții) e toxică. soluția veritabilă constă în suspendarea setei de soluție, însă *nu* în favoarea cupidității. cupiditatea și corupția intoxică libertățile (libertatea autentică e altceva). setea și foamea ideologică, atunci cînd nu sînt asasine, se revelă perfect ridicule. politică de fete bătrîne *politiquement correctes!*

cele mai interesante justificări ale răului sînt de tip estetic (combinat cu relativizarea moralei). dar “frumusețea va salva lumea” (Dostoievski) iar în Evanghelia Adevărului (Nag Hammadi), aceeași e

A. A. Şişmanian

asociată demiurgului! în genere, nu trebuie uitată esenţiala dimensiune estetică a cosmofiliei greceşti.

Yahveh – numele impronunţabil – e, de fapt, transcrierea fonetică a suflului (inspiraţie-expiraţie):

Yah-Veh! idem Ham-Sah / So-ham!

toate misterele naturii constau probabil într-un sistem analogic nu prea simplu, însă, de înţeles. *natura este analogie!*

în ciuda diacroniei evolutive, sistemul analogic al naturii, cu toate enormele lui variante (nu doar terestre), *este sincron.*

natura analogică nu trebuie interpretată doar ca natură terestră ci *cel puțin ca natură cosmică.*

problema sistemului naturii stă în faptul că *nu poate exista* fără un sistem coextensiv al *mărturiei*. natura nu poate exista *în sine* – ea se manifestă obligatoriu *pentru sine*, chiar dacă sau cu atât mai mult cu cât *în sine natura e lipsită de sine.*

Yah-Veh indică deci, probabil, nu doar identitatea Divinului cu Suflul (Pneuma, Prăna) ci și, mai ales, *o anume tehnică respiratorie, un fel de “Yoga” iudaică!*

“Viii cu viii și morții cu morții” (Isus): iată ce distruge întreaga escatologie creștină!

numele impronunţabil e impronunţabil nu doar pentru că e *secret* ci pentru că, fără să fie articulabil, e respirabil.

Numele Respirabil!!!

iată de ce Yah-Veh (Suflul) e indisociabil de Shabbath (Meditația).

Carnet de idei III

Numele pronunțabil nu e decît scheletul numelui respirabil – schema lui!

Numele pronunțabil

nu e decît scheletul

Numelui Respirabil!!!

toți îl știu dar nimeni nu-l recunoaște.

respirația omului e dublă

Suflul Omului e simplu.

unii par să-și închipuie că căcatul e un fel de elixir și că a mânca căcat e singura soluție a nemuririi! faptul că mîncătorii de căcat se închipuie nemuritori e, poate, cel mai mare paradox moral al umanității!

“frumusețea lumii” e, pur și simplu, *horror vacui!*

mi-e silă de mine însumi pentru că mai trăiesc pe lumea asta. mi-e greață de propria mea greață.

reflectînd la Jung. dacă “păcatul original” reprezintă ieșirea din inconștient a omului (în urma unei pulsiuni inconștiente paradoxale, șarpele), încarnarea în fiu reprezintă ieșirea din inconștient a divinului, în urma unei pulsiuni inconștiente nu mai puțin paradoxale: Sf. Duh!

or, pulsiunea inconștientă paradoxală definește, în ambele cazuri, **subiacența**. poate fi identificată subiacența (pulsionea inconștientă paradoxală) cu personajul diavolului? în primul caz e posibil, în al doilea, mai complicat, și totuși...

ticăloșii integrali sînt umbrele nimănui. pulsiunea inconștientă paradoxală, subiacența, poate fi definită în termeni jungieni ca *umbră*.

A. A. Şişmanian

în acest caz Sf. Duh nu reprezintă pulsiunea ci prima disociere a conştiinţei; pulsiunea fiind diavolul (umbra), cf. Iov!

singurătatea înţeleasă reprezintă suprema comunicare cu sine, *e pentru-sinele! Kaivalya*, nu ca vector al alienării (*Prakṛti*), ci al dezalienării, *e pentru-sinele*.

tenebra e unsă cu lumină, opacitatea e mînjită cu transparentă!

atol de singurătate abisală, linişte monoschizofrenă!

ca subiacenţă, inconştientul, umbra neantului, introduce prima formă de disociere, disocierea oarbă, şi, mai mult, *tensiunea disociativă*.

de fapt, subiacenţa primordială reprezintă o pulsiune paradoxală pre-inconştientă.

în fond, umbra e lumea însăşi, suprimarea, cel puţin psihologică, dacă nu metafizică, a lumii reprezentînd faza indispensabilă a reintegrării de sine (solitudinea ca pentru-sine).

dar ca pentru-sine solitudinea e conştiinţa!

restabilirea unităţii conştiinţei nu trebuie comparată cu situaţia inconştientului, deja o situaţie de criză, ci cu cea a neantului. ca pentru-sine (conştiinţă) solitudinea nu reprezintă doar o etapă recuperativă ci, mai ales, auto-transcendentă! se introduce ca dinamică auto-transcendentă, cu neantul ca realizare şi orizont.

sinele nu poate fi individual (individuat) fără să fie şi absolut, nu se poate elibera doar ca suprimare a eului fără să se elibereze şi ca suprimare a lumii!

Carnet de idei III

orice eliberare individuală autentică este și eliberare universală!

imitația lui cristos este, încă o dată, imitația unei ficțiuni ce, paradoxal, nu devine autentică *decît* ca imitație. astfel originalul presupus fiind fictiv, *imitația este originalul!*

cristos, acest mozaic!

cristos nu e o persoană ci un orizont, creștinii sunt cei ce acceptă ca ghid acest orizont.

persoana Isus semăna probabil mai mult cu “diavolul”! calm, frumos, la mînie, hidos!

după mărturiile apocrifelor persoana Isus era, cel puțin, paradoxală, cînd foarte frumoasă, cînd hidoasă, în funcție de stare (seninătate/mînie)! deci fizicul “bi-polar” reflecta un suflet asemenea!

sfințenia ca disociere nu poate decît să amplifice valoarea disociațiilor.

asceții convenționali sunt cei ce n-au putut suporta monstroasa asceză a vieții! de altfel, aproape toți oamenii nu o suportă! de unde, permanenta demisie morală, spirituală și intelectuală a indivizilor!

casa adevărului nu-și are temeliile pe pămînt ci dincolo de cer, în conștiința însăși!

înrădăcinarea implică o deznădăcinare – altminteri nimic!

auto-transcendența e sfîrșitul tuturor “compensațiilor”!

A. A. Şişmanian

atmosfera respirabilă urcă vreo câţiva kilometri deasupra pământului, deja irespirabilă pînă pe la vreo 400 de kilometri; dar atmosfera escatologică, atmosfera morţilor şi a demonilor, urcă pînă la lună. ea alunecă uneori în cealaltă, astfel că ni se întîmplă să respirăm demoni şi morţi.

deficienţa mamei. “mama” e o categorie curentă. “femeia” o funcţie para-umană indefinită.

în fond, “femeia” e chipul subiacenţei! nu trebuie însă confundată “femeia” cu femeile concrete ce sînt produsele unei “abjurări”!

tocmai pentru a se evita neantul există incompatibilitatea şi incomunicarea *dureroasă*. durerea indică necesitatea fuziunii, deci necesitatea suprimării limitelor lumii cu lume cu tot!

totul e durere pentru că totul e scindat; totul e impermanenţă pentru că totul e scindat.

impermanenţa = un fel de timp; durerea = un fel de spaţiu.

să-ţi ridici toate pleoapele trupului.

materia buddhismului e timpul; atomul lui, clipa.

moartea, eterna gaură neagră a sufletelor...

dar dacă sciziunea şi totul sînt cei doi termeni fundamentali, fuzionaţi, ei dau neantul! totul sciziunii şi totul scindat se anulează!

debarasînd o fiinţă de orice prezenţă a lui a avea nu o reduci la a fi, o reduci la neant; există un a avea subtil chiar şi-n a fi; şi invers, un a fi subtil în a avea.

Carnet de idei III

această impuritate subtilă a ființei pure și a posesiei pure reprezintă indiciul inconsistenței lor finale!

redundanțele nu sunt identice, sunt concentrice, ca și tautologiile. prima e spațiul, succesoarea e timpul – se creează un raport de intradevenire reciprocă și, cumva, negativă!

excesul și deficiența sunt sinonime (ca și plinul și vidul, neantul și ființa); de altfel, deficiența nu se poate reprezenta decât prin exces și mai ales invers.

sânt ca un submarin parcurgînd oceanul ideilor!
ochelarii mei ca niște hublouri spre vid-neant.
de altfel, vidul e altceva decât neantul observabil?

viața e vis, centrul e absență

cu un pic de efort aș putea să descopăr extraterestrul din mine!

metamorfoza anulează vîrsta, anulează timpul, metamorfoza sau mai degrabă descoperirea diversității de sine ce precede descoperirea sinelui!

psihicii compensează, eventual, absența cunoașterii prin generozitate. căci psihicul e privat de simțul adevărului, am putea spune de instinctul adevărului sau, noichizînd, de “organul” lui.

există, totuși, o situație unică, aproape imposibilă, cînd generozitatea însetată în contact cu o sinceritate sinucigașă scînteiază, aprinzînd chiar și în psihic incandescentul germen spiritual, spiritul însuși! ghemul obscur al minții se transformă atunci în diamant viu, mai

A. A. Şişmanian

preţios decît toate tezaurele, iar acest trup de aşteptare a sinelui, insul rezidual, în genere de prisos, în dragon al cunoaşterii!

tu trupul meu trebuie să înveţi să devii neant – să te trezeşti neant

zenitul, nadirul sînt frînturi, fragmente de vîrf, schije de transcendenţă răsturnată sau, mai degrabă, de *transcendenţă fără sens*

există mari anxioşi ce îşi calmează anxietatea în public şi prin el – prin zumzăitul incoerent şi indecent al mulţimii abolite fără s-o ştie.

există ceva profund rasist şi chiar nazist în catolicism! numai în el, însă? orice sistem e totalitar prin pretenţie, dacă nu prin practică!

creştinismul real e totalitar şi brutal, creştinismul aparent – ipocrit şi dulceag – cocktail intenabil!

cea mai gravă confuzie e aceea între religie şi mistică, cea mai grotescă confuzie, aceea între mistică şi psihopatologie!

implozia găurilor negre trebuie să fie mult mai rapidă decît viteza luminii şi deci, tunelul lor cuantic duce cu necesitate *undeva* şi *cîndva*, e *traietorial*! ne restituie însă la fel, la capătul drumului, ne modifică (inversează?) sau ne omoară, asta e cu totul altă chestiune (deşi cred că într-o gaură neagră *n-ai timp să mori!*) ne transportă oare într-o lume din antimaterie şi atunci cum arată psihologic şi intelectual (spiritual?) *omul negativ... anti-omul... anti-cristul... cristosul anti-materiei?*

dumnezeu ca improbabilitate posibilă e o inutilă concesie. de unde mizeria pariului pascalian – “crediinţa” cerşetorului escatologic! eu n-am nevoie să cred – eu ştiu – e extraordinarul meu privilegiu – meritat /nemeritat – e o altă chestiune!

Carnet de idei III

totalitatea cărților citite se lasă scobită de totalitatea mult mai vastă a cărților încă necitite sau pe care nu le vom citi niciodată... paradoxal, deci, pe cât citim pe atât trimiterea la vastitățile în veci necitite crește, nu scade! la sfârșit, e ca și cum n-am fi citit nici o carte sau ca și cum am fi citiți de o eternitate care se sustrage!

omul primordial ca figură solară

suferă, eul meu, suferă!

Galileanul a invadat lumea, legînd omul de materie ca pentru un sacrificiu! Cum regret că n-a învins Iulian – sfîntul, nu! Christosul neoplatonismului!

satan și isus sînt în eternitate frați, aliați sau două fețe ale aceluiași, una decăzută din divin, cealaltă decăzută din om! spiritul contrafăcut utilizînd naivul *divide et impera* ca mască!

$\sqrt{-1} = i$ – ce sens mistic poate să aibă asta? extras din abisurile negativului, din spiritul contrafăcut e imaginarul, impostorul isus, demonul sacrificiului ce stăpînește prin victimă. dar și autorul primei melodrame religioase! o țesătură, o legătură din trup, suflet și spirit contrafăcut mult mai rezistentă decît vechea închisoare a sufletului!

prin creștinism – diferența tulburată – și turbată! – dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună!

straturile mizeriei revizuiesc de jos în sus “lupta de clasă”! mizerabilii din nord sînt “burghezii” mizerabililor din sud!

în fond, oricare ar fi pretextul, ura de clasă sau ura identitară, *homo homini lupus* (ura de clasă e un caz al urii identitare)

A. A. Şişmanian

poate că există ființe pentru care revelarea adevărului ar fi moartea iar minciuna un fel de necesitate vitală!

prin demonul isus, creștinismul a pus bazele inversării tuturor valorilor morale: s-a afirmat, prin urmare, ca dușmanul omului, pretinzându-se prietenul oamenilor! din acest punct de vedere, romanii aveau deci dreptate!

prin creștinism nu lumea ca mormânt sau închisoare, ci *lumea ca pânză de păianjen!*

individul uman nu e divin ci divinizabil, nu spirit ci purtător spiritualizabil al spiritului; insul e întâi cel ce se acceptă și se cunoaște așa cum e, și abia de aici, cel ce e dincolo de ce e! cinele de dincolo de ce – căci *cine* e transcendentul iar *ce*, imanentul! insul nu poate atinge adevărul decât prin auto-suprimare spirituală, printr-o vigilență și prudentă deparametrare! altminteri, prin cunoaștere de sine, insul nu poate fi decât autentic! insul nu devine om decât suprimând tot ce îl leagă!

în lumea aceasta legea trebuie aplicată strict și sever dar nu sălbatic și nici stupid! morala transcendentă însă trebuie păstrată pentru lumea transcendentă, bazată pe suprimarea lumii acesteia! în felul acesta, principiul necesității suprimării lumii acesteia va fi conservat iar substituțiile utopice (simulacrele) vor fi excluse. morala perfectă rămîne substanța lumii perfecte, indisociabile de suprimarea radicală a lumii acesteia, *nu prin distrugere materială ci prin trezire spirituală.*

orice limitare a cunoașterii e criminală, orice limitare a spiritului e monstruoasă și asasină, demnă de cea mai severă pedeapsă!

cunoașterea trebuie să suprime liber lumea, lumea incompatibilă cu omul.

omul trebuie să-și fie sieși lume, o lume formată din perfecta lui libertate. cât timp lumea aceasta subzistă, propria-i suprimare metafizică și mistică trebuie să-i constituie orizontul!

trebuie cenzurată numai cenzura, mai ales “cenzura transcendentă”!

Carnet de idei III

singurătatea alienantă trebuie preschimbată în infinită libertate iar lumea veritabilă de asemeni! sau: singurătatea alienantă trebuie preschimbată în infinită libertate a omului – lumina veritabilă e această libertate iar lumea veritabilă de asemeni!

libertatea este singura ființă a omului, singura ființă posibilă pentru neant!

nitescența lui indisociabilă prin care orice subiacență corupătoare e suprimată și orice substanță radical sublimată!

ce înseamnă “apostat”? convingerile noastre, religioase sau altele, ne aparțin și nu pot fi decît apostatul propriei mele religii, nu al unei invenții străine ca creștinismul, islamul etc.

religia mea e propria mea ființă, nu dogma x!

religiile trebuie tratate ca niște necunoscute algebrice!

creștinismul, în sine totalitar ca și islamul de pildă, folosește principiul “iertării” ca tehnică de persecuție!

toate neghiobiile pe care le vedem la televizor, la cinematograful (nu acțiunile, schemele comportamentale) le memorăm inconștient și le imităm – suferind o permanentă spălare de creier. de altfel, dogmele nu sînt doar religioase. a fi “politic corect” e tot atît de nociv ca, de pildă, a fi fanatic sau bigot – cinematografele unde rula “ultima ispită a lui cristos” au fost, uneori, incendiate, desigur, nu de islamiști! paradoxal, există și un creștinism islamic – unele elemente deja în Coran! – de tot interesul: vezi ciudata și foarte amuzanta *evanghelie a lui barnabé!!!*

dacă există un zeu al iubirii (Eros), “dumnezeul iubirii” e o ficțiune! orice “dumnezeu” – *dominus deus* – e un dumnezeu al puterii!

am învățat acum că principalul meu adversar e monstrul creștin, hidra cu un miliard și jumătate de capete, plus capul de origine, cel mai monstruos și mai perfid dintre toate! hidoasa *māyā* creștină!

A. A. Şişmanian

comunismul nu e decît oficina, secularizată în aparenţă, a creştinismului!

în genere, n-am avut viaţă deşi mi-am construit o existenţă (cazul general e exact invers); totuşi acum prefer cu mult zilele-de-existat zilelor-de-trăit!

după afîtea frustrări, mai abil sau mai grosolan orchestrate de diverşi, m-am dezobişnuit să trăiesc şi chiar mă deranjează, respir mai uşor cînd exist numai! viaţa “plăcerilor” sau chiar a simplelor experienţe exterioare e atît de sufocantă! tot labirintul ăsta la care sînt constrîns!!!

viaţa mă plictiseşte deşi, cînd eram mai tînăr, sufeream că mi se refuză.

scriitorul care renunţă la scris abjură existenţa în favoarea “vieţii”. viaţa – nimic mai chinuitor! mi-e imposibil să înţeleg “trăirismul” în afara cadrului mai mult sau mai puţin adolescent!

fie ca toate numele lumii să dispară ca şi cum n-ar fi fost!

răsplăţile post-mortem sau din timpul vieţii nu sunt pentru mine – neantul e darul meu!

diversele mele fantasmări nu exprimă nişte veritabile dorinţe ci reprezintă doar o tehnică de evacuare a frustrării inevitabile după mai mult de şase decenii de suferinţă!

creştinismul – detestabilă urzeală de minciuni!

religia minte, mistica, expurgată de religie, spune adevărul.

evident, toate religiile mint cu abjectă neruşinare!

iudaismul e un roman istoric, islamul, dincolo de aspectul legico-totalitar, e o fantasmă totală ţesută din împrumuturi reimaginat. un miraj al deşertului! creştinismul, evident, o melodramă!

Carnet de idei III

e o imensă diferență între egoismul psihic și “egoismul” pneumatic!
ultimul e de fapt un exclusivism spiritual!

trăim o epocă în care omenirea se joacă cu primele ei miliarde pseudo-
conștiente, de unde imensele probleme demografico-identitare!

dar și beția euristică!

moartea a lansat o *fatwa* împotriva fiecăruia dintre noi, o *fatwa* pe
termen relativ lung! pe care războiul mondial îl va, drastic, scurta!

nu înțeleg de ce iubirea și moartea apar ca opuse când de fapt sînt
complementare, ca și faimoasa opoziție viață-moarte, în realitate, o
perfectă complementaritate.

vectorii devenirii nu pot fi realmente opuși (corb la corb...)

corb la orb nu scoate ochii! dar nici orb la corb!

cunoașterea se opune morții, dar și iubirii, deci și vieții biologice!

în mod curios nu există semn de negație, deși semnelui de întrebare i-
am putea adăuga semnul de exclamare ca semn al afirmației; desigur,
putem spune că afirmația cuprinde și afirmația negativă, semnul de
exclamare cuprinzînd astfel și afirmația și negația: $\pm!$

însă la analiză, formula este concomitent tautologică (“afirmația
afirmativă”, de neevitat) și contradictorie (afirmația negativă). semnul
de exclamare trebuie, prin urmare, să fie considerat ca exclusiv
afirmativ, negația rămînînd, deocamdată, fără semn, altul decît cel
matematic.

evident, cel mai simplu ar fi să utilizăm, pentru negații, semnul de
exclamare inversat: ¡ – chiar dacă acesta aduce cu un $!$

A. A. Şişmanian

evul mediu nu se predă lesne – ideea magică în conformitate cu care *fatwa* n-ar putea fi ridicată decît de persoana care a lansat-o e, politic vorbind, o perfectă absurditate!

toată datele apocaliptice au trecut şi lumea subzistă, însă ca propria ei fantomă!

o idee destul de complicată. mai demult identificasem în capacitatea de seducţie, legată de fascinaţia fizică, un fel de secreţie, exact ca răşina care “pansează” rana unui copac; o femeie cu adevărat îndrăgostită sau un bărbat tot astfel sunt, ziceam, fiinţe total lipsite de aptitudinea de a seduce, sunt făpturi care au capitulat, s-au livrat total celui alt, celeilalte, de unde posibilitatea răni. prima iubire dezamăgită a unei fete, şi asta se poate întîmpla foarte devreme, poate declanşa mecanismul compensativ al seducţiei. însă, înainte, limitam această idee la seducţia fizică, la “frumuseţe” ce nu mai era un dat ci un ecou. căci poate exista o frumuseţe complet neseducătoare sau, mai degrabă, ceea ce percepem ca frumuseţe are un caracter compensatoriu. pe mine, în orice caz, nu mă răneşte eşecul ci numai trădarea.

problema e că în această anticameră a infernului care e lumea, lucrurile se pot dovedi mult mai complicate, pentru că, pe lîngă “răşina” fascinaţiei fizice, mai poate exista şi “răşina” tandreţei. rănilor psiho-erotice pot fi, prin urmare, compensate printr-un tip de seducţie foarte diferit, morfologic, dar identic, în fond, unde nu “frumuseţea”, seducţia fizică, constituie vectorul, ci un fel de foarte bizară secreţie psihică.

această secreţie psihică sau psiho-fizică, fie că o definim ca “frumuseţe”, fie ca “tandreţe” reprezintă, în realitate, o formă de agresivitate şi înşelăciune, mai lucidă cînd elementul fizic e dominant, extraordinar de tulbure şi confuză cînd dominant e factorul psihic, ce poate, foarte lesne, genera schema “înşelătorului înşelat”.

trăiesc o nefericire diluată – din cînd în cînd, totuşi, foarte concentrată – şi tocmai de aceea interminabilă.

avantajul unei suferinţe non-stop e autenticitatea!

Carnet de idei III

tandrețea, mai mult chiar decît frumusețea, ce poate fi și ea destul de devoratoare, se poate preschimba într-o formă de fagocitare, mai mult, se poate amesteca într-un chip ciudat de inextricabil cu înșelăciunea. tandrețea înseamnă într-un fel bunătate, iar bunătatea are întotdeauna dreptate. minciuna umezită de bunătate și tandrețe alunecă în ceva extrem de parșiv, mai “adevărat” decît adevărul și totuși complet fals, fals dar “îndreptățit”. fagocitarea provocată de frumusețe e mai lucidă și mai ludică, oricît de feroce altminteri. voința de a i te opune îți lipsește, nu înțelegerea. tandrețea însă te orbește, îți slăbește voința dar îți tulbură și înțelegerea, te plonjează într-o mlaștină fără criterii, unde nu poți decît să te scufunzi, o mlaștină vie, ce te digeră în timp ce te absoarbe. însă mlaștina se absoarbe și se digeră, în același timp, singură.

le diable est le mal individuel et dieu, le mal collectif, voilà tout!

există celălalt din celălalt și celălalt din mine (sau chiar ceilalți!). cît timp celălalt din celălalt poate ajunge la celălalt din mine, nu pot fi liber. cei doi se aliază contra mea. dar cînd mă debarasez de toți ceilalți, minele meu muritor se transformă în sine nemuritor.

lumile sînt exclusiv o afacere de lectură; citim cum sîntem, cu toată ființa și neființa noastră.

eliberează-te de altul din tine și te vei elibera de altul din ceilalți!

masacrul inocenților: masacrul organizat de Jannai (circa 8000 de victime de toate tipurile, în genere adulte) + masacrul de palat al Hasmoneenilor de către Irod (v. Mead, *Did Jesus live 100 B.C.?* p. 401). ambele net anterioare evenimentului din NT și fără legătură cu Isus.

e suspectă grija cu care evanghelistul ne avertizează împotriva “falșilor profeți”, grijă de neînțeleas la un “fiu al lui Dumnezeu”. indicial asta poate să însemne că Isusul canonic și chiar Isusul apocrif e produsul unui sincretism complex, atît doctrinal cît și istoric. istoric, nucleul pare să fie acel Ieșu din timpul lui Jannai sau, mai degrabă, din timpul lui

A. A. Şişmanian

Salome (=Elena), la care se vor fi adăugat diverse figuri profetice rebele, *poate chiar și Ioan Botezătorul*, ce ar reprezenta una din piesele majore ale amalgamului. sensul acestei docu-ficțiuni complexe și relativ tardive rămîne de precizat. eliminarea preventivă a “falșilor profeți” tinde să excludă astfel de creații docu-literare concurente, cu atît mai mult cu cît elementul fictiv sapiențial pare preponderent. posibilă probă a caracterului esențialmente literar al întreprinderii: avertismentul contra “falșilor profeți” sugerează exclusivismul mitologic yahvist (“falșii dumnezei”). am avea de a face cu o influență a VT asupra a ceea ce avea să devină NT!

“Isus” = Yeşu (Yeshu ben-Pandera sec. I î.e.n.) + Ioan Botezătorul (“Ilie”) + Yeshua Bar-Abbas (sec. I e.n.) + Yeshua ben-Stada (sec. II e.n.) + Bar-Kochba (Fiul Stelei, sec. II e.n.) +... (v. și Jung!)

drumul concret e un decalaj: iată de ce drumul spiritual nu poate fi întrevăzut decît cu greu, prin grotescul inacceptabil al întîmplărilor.

kaivalya (solitudinea transcendentă) se ascunde în *prakṛti* (“natura”) și trebuie resorbită. *prakṛti* abolită, *kaivalya* resorbită!

întreaga istorie și poate chiar și preistoria se rezumă la lupta dintre conștiința obligatoriu individuală și formele sistemic-gregare ale inconștientului.

sistemul înlocuiește privirea prin supraveghere, gregaritatea o pierde!

puruṣa (bărbatul spiritual) nu-și poate cîștiga ființa veritabilă decît cucerindu-și libertatea, *prakṛti* nu-și poate cîștiga ființa veritabilă decît pierzîndu-și libertatea!

magia e mistica imanentă – mistica, magia transcendentă.

Carnet de idei III

transcendența trezește și dirijează translocațiile imanenței.

obiectul percepției și percepția n-ar putea fi iluzorii dacă subiectul-martor n-ar fi și el iluzie! deci configurația e în ansamblul ei spectacol – pînă unde?

tot creștinismul e format dintr-un ansamblu de absurdități și miraje mitice în echilibru instabil! cele mai multe trase din păgînismul greco-roman!

am să mă despart de lumea voastră scuișind!

inconștientul jungian înlocuiește teoria anamnezei platoniciene.

inconștientul conține sincron, deși stratificat, întreaga diacronie a ființei și se deschide spre neant sau e cuprins în el.

totuși aceste constante arhetipice conțin o față tematică ce necesită definiția, o formă și un aspect energetic ce cheamă introspecția, un conținut.

arhetipul se prezintă ca semn și ca simbol.

isus, zis “cristos”, e pur și simplu demonul lumii! spiritul contrafăcut!
e o întoarcere în întuneric... “dumnezeul” ce legitimează adulterul!
practică a impunității ce se poate extinde la orice tip de crimă!

individul își integrează singurătatea, individuarea dezvăluie solitudinea ca structură.

A. A. Şişmanian

în sine, sângele nu leagă ci desparte; prin sânge, naștere, te desparți,
apoi procesul nașterii se repetă pînă cînd îți devii singur origine.

un prunc e ca un ou; un adult dă impresia că s-a rătăcit în labirintul
propriului său trup. funambulul nervilor arlechini!

epilepsie de spini; femeia-și deschide aripile feselor.

comprehensiunea transformă instinctul în simbol.

propozițiile pot fi incitații, dar nu decrete!

religiile nu pot reprezenta, în cadrul adevărului mistico-filosofic, în cel
mai bun caz, decît un fel de “exemplu” fictiv sau puternic ficționalizat!
evident, “sectele statale” sau, eventual societale, sînt foarte departe de
asta, avantajul lor, actualmente pierdut, sau, poate, dintotdeauna doar
teoretic, constînd în propria lor vacuitate echidistantă!

reprezentările mitico-simbolice care prezintă adesea un caracter oniric
trebuie căutate nu atît în materialul oniric curent ci undeva la rădăcina
energetică a oniricului, în spațiul unei alte trezii!

“infernul sînt ceilalți” însă ceilalți sînt și indiciul, dezvăluindu-și
infernul îți dezvăluie natura, sinele de stingere.

alunec doar pe neliniștea celorlalți – dar astfel, zîmbind, învăț să
patinez.

observă-ți destinul.

les psaumes de mes paumes

les paumes de mes psaumes

Carnet de idei III

nodul de gândire (religioasă sau laică) ce utilizează binele pentru a justifica sau instrumenta răul – creștinismul și comunismul sînt exemple eminente – cuprinde întreg abisul răului absolut! și totuși, în ciuda răului său intrinsec, creștinismul e superior “sectelor intelectului” ca și “sectelor statale” – răul relativizează chiar și absolutul!

sinteza logică / sinteza analogică deci fenomenologică: structura și simbolul.

miza analogiei e mai degrabă subiectul decît obiectul: subiectul prin obiect.

în fiecare analogie subiectul se reflectă pe sine și-și reflectă sensibilitatea. în fond analogiile sunt intuiții. înțelegerea e structural analogie, deci intuiție.

excomunicare mitică.

fără să fiu tentat să-mi aplic un mit precis sau altul (în ciuda slăbiciunii mele patente pentru Ahile) mi se pare limpede că în cazul meu se repetă la nesfârșit schema eroului trădat, deși deocamdată trădarea n-a izbutit.

în plan ritual, însă, schema fundamentală e inițierea continuă, ceea ce e de altfel contradictoriu cu caracterul esențialmente finit al inițierii.

grija, mult mai mult decît frica, e procedeul prin care lumea ca solitudine alienată, ca solitudine a nimănui transformată-n sistem, smulge atenției omului confirmarea și legitimarea propriei ei alienări ce devine astfel și a lui!

pe de altă parte, sensul eșecului ca experiență recurentă e că tindem să acordăm, în ciuda propriilor noastre tendințe conștiente, mai multă importanță exteriorului decît “lumii” decît nouă înșine. și acest tip de reprezentare, “eșecul”, nu face altceva decît să legitimizeze alienarea esențială a acestui exterior supravalorizat, antrenînd omul în

A. A. Şişmanian

mecanismul alienării. am putea spune în mecanismul tautologic al alienării.

oul haosului ecou. cel mai bun public al înțeleptului veritabil e ecoul.

ce stranie e marea gândirii fără cuvinte!

prima funcție a limbajului e expresivă nu descriptivă, afectivă și mimetică, nu deictică.

epoca e scabroasă de intoleranță!

dacă formula de semioză comportă prezența observatorului, ce tip de semioză asigură competența semiotică a acestuia? gândirea! dar e gândirea, acest haos semiotic, un tip?

într-un sens, visul e o alegorie tulburată. însă există avisul, produsul pur, indeterminat, al inconștientului abisal, ce se situează la un cu totul alt nivel de profunzime.

mistica sintetizează “gândirea dirijată” cu tendința regresivă a visului, rezultatul fiind un fel de vis dirijat de o mare valoare euristică. euristica onirică.

regresiunea misticii depășește însă cu mult regresiunea comună a visului – nostalgia originilor.

eventuala mașină a timpului nu poate fi decât psihică (cel mult psihofizică) și trebuie, ca și mistica, să exploateze sinteza dintre gândirea dirijată și substratul oniric (într-un sens e un transfer prin *māyā*).

găurile negre sînt porți spre inconștientul astro-fizic.

Carnet de idei III

în ultimul timp a devenit evident că nu sînt atacat doar de indivizii comuni (“oameni”) ci și de așa-numitele “forțe superioare”, oricum le-am defini (zei, demoni etc.). în fond, de *māyā* însăși!

singurătatea amplifică ochiul dar reduce privirea, amplifică sensul privirii însă reduce aproape la zero discernămîntul ei. solitudinea suprimă privirea, amplificînd-o la nivelul unui infinit infinit monoton. ochiul orb e orb pentru că nu mai vede nimic altceva decît infinitul – pentru că nu vede decît neantul. sau nu mai vrea să vadă altceva...

ceea ce e valabil pentru viziune e valabil și pentru cunoaștere – amplificarea cunoașterii o suprimă, cunoașterea absolută e eternă cunoaștere a neantului. interiorul pur pentru care nu există exteriorul.

la sfîrșit inocenții sînt acuzați de toate crimele universului – în fond, cel ce nu s-a trezit încă e acuzat de vis!

cînd răul lumii depășește un anume prag critic, sistemul valorilor se inversează, întîi în plan individual, apoi în plan colectiv.

cum se spune “viciul acuză virtutea” apoi își crează un cod!

cînd joci – și joci totdeauna – nu trebuie să fii sentimental. figurile jocului trebuie să dispară pentru ca jocul să progreseze!

dacă prezentul e dispariție permanentă, înseamnă că e dispariție continuă – un continuum de dispariție – ergo, prezentul e neant; idem trecutul și viitorul.

timpul e neant camuflat de neant camuflat de neant – dar neant.

a circula liber prin timp n-ar trebui să fie dificil – nici a ieși complet din formele lui aparente.

A. A. Şişmanian

structura meontologică a timpului e camuflată de “corpuri”.

în fond, *kaivalya* e timpul!

eu sunt neverosimil!

prezența finitudinii e ceea ce dă neantului aspect de timp și aspect de spațiu!

deci ce e finitudinea? cu atât mai mult: ce e finitudinea neverosimilă?

le temps, il se rapelle l'oubli

cristologia lui Ioan influențată de Simon Magul?

demiurgul plîngînd își multiplică ochii dar nu-și sporește privirea

întîmplări cu poteci – întrebări – cu fața în sus • cine povestindu-l pe cine – aproape ca un marș militar – un foarte melancolic marș militar • cu subțirele țesut din țipete – gând stins • noaptea-și destramă tiptilul – îl dizolvă-n amenințări subtile • alte poteci – alte întîmplări • alte seringi avisale cu obscure droguri • coborîrile plîng – întrebările, stingîndu-se, coboară • pas limpezit de pantă • încetările adorm în treziri întunecate • voci în singur și spart • întrerupt recita solemn sfîșiindu-se • coborîrile strigă – un întuneric cu fitilul tiptil explodează • nimic întîi – caleidoscop pe urmă • stingere întîi – scânteie rimată de crepuscul, pe urmă • suferință ștearsă-n urcare – țipete cu bezna firavă – raze alienate inversate • ninsorile monoschizofrene ale ospiciului selenar • subțire e noaptea cu gândul încet • jocuri cu geamurile minții sparte • atât – monstrul stelar – se rătăcise în păienjeniș • el din vibrații descompuse • ca o rugăciune suprealist aleatorie – daniil sihastrul – • ...suspensii incolore – povestind atonal fragilul drum limpezit de pași • ridic palma ca pe o floare de trasee • alături de timbre și destin • arunc sub vis tone

Carnet de idei III

de întuneric • torc treziri onirice • subțirele lunar picură pe moarte •
...funambului lineari ai semnului minus • suspendați între negație și vid
– giacomettizați aproape la zero •

*

ping gong – deng dong • elc neștiut de umbră • nicăieri – nicigând –
deliruri constructiviste • Till cu tichia de oglindă-n cioburi • răstrebări
împunspendate • nepovestitoare absențe aceste desgânduri • dincolo de
cum – totuși prin • disjuncții continue cu note trase în tâmplă •
primordial atât – fugind printre neverosimile lecturi nevermorice •
nevermoreene •

*

libertate – destin – necesitate

decalajul fenomenic – deci exterior – dintre individ și divinitate
maschează identitatea internă dintre om și sine. și totuși, cel dintâi nu e
decît proiecția alienantă a celei din urmă!

sursa alienărilor diverse e *persona* și valoarea de criteriu ce i se acordă:
l'enfer c'est les autres. altfel spus, nici o alienare nu e posibilă fără o
alienare prealabilă, considerată ca criterială.

dacă dumnezeu sau un zeu oarecare se rezumă psihologic la un complex
energetic este evident că vidat de energie devine un dumnezeu mort.

pe de altă parte, nu poate exista un decalaj ontologic între om și
propriile lui complexe psihice.

meteorii iroșiți meteorul-monedă

lună prin verde peste tabla albastră – clipă de stingere •

sunt steua solitară a abisurilor ce limpezește cu raze de cuvinte
adâncimile necunoscute

A. A. Şişmanian

mistica și escatologia se completează și se reflectă una în cealaltă: tot ce e mistic e și escatologic și tot ce e escatologic e și mistic.

zeii necunoscuți.

prin ieșire din sine și reîntoarcere în sine îți devii lume coidentică.

eu liberez – eu înger toate lucrurile.

tubul coborât din soare

iason și ionas – frați străini pe straniul drum/în strania călătorie.

sunetele sunt culori incolore.

sentimente sparte – aluzii, mai mult • stingeri persistente • urcările se destramă – amurguri seriale • ciudat întuneric incolor • de parcă direcțiile ar coborî bezna – de parcă noaptea ar semnaliza posibilitatea abisului – a avisului • disperări cu fracția retorică – fractali • suspensiile pun margini adâncului • ca și cum am privi infinitul cocoțați pe străine puncte • exerciții de stingere para-nirvanice • odihna își caută țipătul • prea stridente trepte îngroapă ascensiunea eratică • explozii acostînd la limanuri retorice • uneori lacrimile rînjesc • visează la apocalipsa ce nu le-a născut și pe obrajii căreia nu pot să curgă • absențe – ca întotdeauna nezămislite •

*

elongații euristice • melancolia ascunde distanțele dintre pas și treaptă – apoi le caută • notele de subsol ale suferinței • înlănțuite, îndepărtările s-au dezlănțuit •

*

papotaj solipsist din bezne fisurate • altul – cum de spune același lucru în chip atât de contradictoriu • același – cum se poate înțelege pe sine • chiar și comunicarea trebuie să comunice pentru a comunica • un

Carnet de idei III

discurs e o căutare a tăcerii • de aceea doi dialoghează – chiar când divaghează •

*

gregor gregar mîrîie și rîgîie • moartea-și ia revanșa – sau poate viața, alteritatea mutantă • numai marginalii se înțeleg înainte de-a se sinucide • în fond, respiră silabisind • inspiră sens și vomită silabe mai mult sau mai puțin arbitrar • astfel greața devine un moment al respirației • parte din suflul poeziei – ca și agonia •

*

trenul taie ca un cuțit ultimatumurile palavrei • singurătăți precare, ușor obiecte • baliverne, bîrfă și denunț • extazul cicălit al calomniei • cine parcă s-ar transforma cercetîndu-și sau certîndu-și vocalele • urcînd pînă la etajul limbajului cu ascensorul • pînă la reînceperea simptomatică a unei alte zile de lucru •

*

gregaritatea e prea adesea dictată! mulțimea – cîte ...ersonaje în căutarea unui dictator!

*

succint dizolvat în vid • suspensii suspendate • aproape nimeni segmentînd lacrimi • o pagină de transparență presărată cu fragmente de litere • ascetul liric descompus de funambul • și totuși prea aproape de celălalt ca să nu difere • silabe absente – text evanescent •

*

mrs timble cîntă la chitară • mimetică aleatorie • o banană albă descompusă de ape virtuale • virginală • luna poate • academicianul aerului decupat de propriul discernămînt • discurs de molecule • și-a invocat fantoma încă din timpul vieții • stranie întîlnire • și-aruncă pașii-n viitorul indeterminat – deși refuză să meargă • disjuncție funcțională • se primește ca altul – se preferă ca celălalt • devenindu-și în absență aproape el însuși •

*

jojo myth e un grădinar suprarealist din kew garden •

*

clovnul cu masca de stinghii crăpate pe față •

A. A. Şişmanian

*

Kolhaas – Iov – omul integru – Puruşa!

ceva lipseşte fiinţei, altfel ar fi neant!

dezgustul de neant e identic cu dezgustul de sine – cu toate consecinţele aferente!

ar trebui să spunem: “iubeşte-ţi aproapele *ca pe sine însuşi*”!

or, cel mai aproape ne e *neantul*!

trebuie să îndurăm dar asta nu înseamnă că trebuie să acceptăm; confuzia dintre capacitatea de îndurare şi acceptare e lamentabilă şi falsifică morala!

rezistenţa e revoltă, împotrivire, luptă – fie că e vorba de rezistenţa-sub sau de rezistenţa-contra.

libido = *prakṛti triguṇa* = faisceau de tendances

inconştientul negru = *tamas*. dacă la baza întregului proces o avem pe *prakṛti* şi dincolo de ea pe *mūlaprakṛti*, în ce constă vectorul prim? desigur, în *kaivalya* şi, încă mai exact, în “plictiseala” lui Puruşa. această “plictiseală” marchează stadiul *kaivalyei* alterate de la baza procesului!

libertatea de conştiinţă nu trebuie să devină un pretext al puterii pentru a jugula libertatea de expresie.

singura limită a libertăţii de expresie: calomnia individuală

Carnet de idei III

contra calomniei istorice soluția nu e reprimarea libertății de expresie ci tot libertatea de expresie!

m-au ținut toți la distanță, chiar și “oamenii buni” – dar există așa ceva? *I'm out* – și atunci cum să mor?

specia e timpul individului. astfel, nu individul contribuie la conservarea speciei ci prin temporalitatea biologică a speciei se tinde spre individul perfect ce o abolește. țelul ascuns al întregii naturi fiind individul universal care o abolește! Purușa!

natura e cauza materială și cea eficientă ce tind spre finalitate și formă!

din acest punct de vedere, revolta individului, indiferent de conținutul ei “ideologic”, dar în raport direct cu energia ei, exprimă pretenția inconștientă, în genere, a fiecărui individ *de a fi* individul universal și, prin aceasta, afirmarea oarbă a universalității conștiinței!

un vâl desparte spiritul de organism; dacă am străpunge acest vâl am putea gândi direct cu spiritul și *am fi spirit*.

dintr-un anumit punct de vedere sîntem poate mai aproape de neant decît de spirit!

se poate oare ca ceea ce numim solitudine transcendentă sau oricum altfel, să producă în neantul însuși un fel de dializă responsabilă de emergența subtilă a subiacenței ca principiu feminin potențial productiv și deci alienant!?

să se comporte neantul însuși, în anumite condiții, extrem de obscure, ca o structură dializabilă, separabilă în *proiecții componente*?

căci de “elemente” nu poate fi vorba!

să fie neantul capabil de un soi de *dializă proiectivă*?

A. A. Şişmanian

şi cum ar putea fi inhibat – eventual suprimat – un atare proces?

o asemenea dializă imanentisimă ar putea explica proiecțiile transcendente și reziduurile abisale ale neantului (infinitul, absolutul etc.) precum și *emergența paradoxală a spiritului!*

proiectiv, neantul e, în acest caz, totul.

unul și ființa sînt doar proiecțiile pozitive ale neantului

prin lume nu trebuie să înțelegem o colecție de ființe arbitrar relaționate și nici creația unui ins demiurgic, inevitabil amoral, ci un cîmp de vectori gnoseologici (eventual multidimensional) tinzînd spre realizarea unui proces absolut de cunoaștere și chiar (mai ales!) de auto-cunoaștere!

ceea ce ne apare ca maladiu, la un anumit nivel, se poate rezolva printr-o normalitate mai complexă.

toate relațiile ritmice primare (nutriția, la nivelul alăptării, sexualitatea, mai tîrziu) reprezintă tendințe de a crea prin cuplu (mamă-prunc, el-ea, + variantele homosexuale) un organism complex temporar bazat pe o nouă interioritate (intimitate). aspectul psihic (sentimentele) tinde să compenseze dimensiunea temporară a relației, permanentizînd-o chiar și la distanță.

autonomizarea energiei libidinale – dedublarea; idem anxietatea, structural dedublantă.

analogia simbolică implică un obstacol în realizarea instinctivă a unui proces – substituția analogică e simbolică.

restricția tendinței endogamice și androginia / incestul și androginia.

este conceptul androginului un paleativ al interdicției endogamice? mitul platonice inversat pare să susțină ideea!

Carnet de idei III

subiacența ca simbolism pre-ontologic

incestul orizontal frate-soră reprimat de incestul vertical tată-fiică!

Jung Mét. p. 275: infantilizarea rituală a sexualității.

paramentalul – nivelul la care transcendența poate fi gândită!

există cu siguranță un fel de suprainstinct ce se identifică, probabil, cu inconștientul însuși și care unifică tendențial toate mecanismele instinctive și cognitive specifice – copilul prezintă urme ale acestui instinct universal sau holistic; în acest superinstinct tendențial ce, în anumite condiții, știe să devină real (v. de pildă războaiele din ce în ce mai destructive, torturile etc.) îngurgitarea, sexualitatea și procesele cognitive se prezintă într-o masă funcțională absolut indistinctă și mai ales distructivă pentru orice alteritate izolată sau specifică.

sinele ca libido – *ātman* – androgin

trei forme ale conștiinței arhaice: incestul (vertical și orizontal), prepararea rituală a focului cu implicațiile ei arhaic-onirice, canibalismul ritual (“eucaristia”)

neantomul

transgresiunea reprezintă o revitalizare esențială a modelelor transcendente – atât cea eșuată cât și cea reușită! hybrisul e un alt nume al eroizării; respectiv, al deificării inițiatice.

sensul regresiei psihice nu cred că se rezumă la copilărie, fie ea și cea mai îndepărtată, și nici măcar la stadiul embrionar, ci constă într-o recuperare confuză, axată în principal, dar nu exclusiv, pe libido, a experiențelor din viețile anterioare și asta, probabil, până la stadiul pre-originar al neantului...

A. A. Şişmanian

diferența dintre abordarea psihanalitică și cea abrupt metafizică stă în caracterul diacronic al celei dintîi și sincron al celei din urmă!

caracterul structurat și planificat, organizat al fanteziei!

ideea conștiinței infantile vide e o profundă aberație nu doar din pricina inconștientului însuși ci și pentru că această conștiință infantilă e departe de a reprezenta un terminus ante quem.

vidul însuși poate fi oare un simplu ecran a cu totul altceva?

sfînxul – enigmă în enigmă

copacul de izvoare

ideea că lumina conștiinței aspiră la înrădăcinarea în inconștient e mai mult decît discutabilă!

cetatea și inundația: cetățile sunt inundații, excese, iată de ce se scufundă!

complexul lui œdip, inexistent la atlanți. paricidul – incestul – matrici canibalic rituale. atlanții nu erau propriu-zis cruzi – disprețuiau însă limita...

la incestul erotic sau sexual se adaugă incestul thanatic prin care mama e înfrîntă și “ucisă” ca forță ostilă – Tiamat, Clitemnestra.

în anumite condiții, tatăl poate absorbi anumite caracteristici ale mamei, devenind, mai ales în cazul decesului probabil al acesteia, un fel de mamă ostilă de substituție. acest proces poate fi favorizat de efeminarea bărbatului vîrstnic. infantilizare – efeminare – substituție.

Carnet de idei III

o viață permanent obnubilată, “presărată de obstacole”, reprezintă o inițiere continuă; și totuși, această inflație inițiativă e mai degrabă negativă, din purtătoare de sens devine purtătoare de non-sens. redundanța indefinită banalizează, anulează sensul inițierii.

lumea qua cadru inițiativ dereglat implică o efeminare hiperrelațională a lumii, un fel de potop psihic, o inundație care dizolvă toate structurile înecându-le într-un relativism ateleologic.

semnul se abolește în sens pentru că nimic din el nu durează dincolo de indicarea sensului; simbolul, dimpotrivă, subzistă prin sens și doar prin sens, se dezvăluie și iriază, completându-se cu lumina ocultă a sensului.

fecundarea divină e deci un simbol al incestului tot așa cum nemurirea, al morții.

simbolismul derivând dintr-o sublimare a incestului, transcendența și inteligibilul ar avea, în cele din urmă, aceeași sursă!

esența creștinismului stă în recucerirea canibalismului și incestului, a dimensiunii orgiastice și a homosexualității. pe scurt, a întregii sfere a “păcatului”. De unde conflictul intern dintre recuperare și “sublimarea” inițial doar instrumentală. se poate vorbi de un fel de schizofrenie structurală a creștinismului!

știința nu oferă decât rareori adevăruri, bazându-se, în genere, pe soluții (relativ) eficiente ca și pe confuzia facilă dintre adevăr și eficacitate. de aceea sistemul alienărilor produs de știință e chiar mai grav decât cel produs de religie.

filosofia, ale cărei propoziții sunt total lipsite de eficacitate, se apropie cel mai mult de sfera adevărului. din păcate, e un mod de cunoaștere total depresiv, lipsit de cea mai vagă încredere în sine. asta dă impresia unora că filosofia e o specie literară lipsită de orice valoare cognitivă. problema veritabilă a filosofiei constă în concesiile absurde pe care se simte nevoită să le facă!

A. A. Şişmanian

un lucru trebuie să fie absolut clar: filosofia *nu* e un mod de *captatio benevolentiae!*

structura inconştientului, în sensul cel mai larg, e incomprehensibilul; iată de ce incomprehensibilul trebuie considerat ca un mod gnoseologic esenţial sau, mai degrabă, supraesenţial, iar **nu** ca un obstacol!

lumea nu-i altceva decât ruşinea de a fi!

formele religioase (dogmele, etc.) n-au nici o importanţă şi e complet absurd ca un spirit avizat să încerce să le “salveze”. ceea ce contează e sensul mistic, perfect comparabil şi chiar net superior sensului ştiinţific!

Carnet de idei IV

sau

Carnetul galben

dacă inconștientul e structurat de arhetipuri, aceste arhetipuri nu se pot prezenta în rețea cît timp inconștientul rămîne inconștient, pentru simplul motiv că rețeaua, structură a inconștientului, implică disocierea. arhetipurile, chiar păstrîndu-și caracterul specific, trebuie să se prezinte într-o stare fuzională, totalizantă, sau cel puțin structural omogenă, ceea ce implică posibilitatea de a defini inconștientul *ca un singur arhetip*.

desigur, dacă explicăm (precum Sāṃkhya) inconștientul ca un echilibru de stări (tendințe) structural disociate a priori, chestiunea se schimbă, de vreme ce disocierea e deja dată.

această disociere inconștientă ar putea totuși să se dovedească reflexul disocierii fundamentale dintre conștiință și inconștient, cu nuanța importantă că această conștiință pură nu ne e mai conștientă *nouă* decît inconștientul însuși.

în fine, chiar considerînd disocierea inconștientă în afara oricărui raport cu conștiința, trebuie să admitem că ea conservă un caracter pur exterior, nici una dintre eventualele tendințe separate neavînd, bineînțeles, conștiința vreunei disocieri. rezultă de aici un inimaginabil potențial al unei schizofrenii originare la nivelul inconștientului însuși, față de care orice schizofrenie clinic constatabilă nu reprezintă decît un extrem de palid reflex! paradoxal, “multiplicitatea lui Purușă” la nivelul conștiinței pure – desigur, pentru noi inaccesibile imediat – prezintă aceleași caracteristici cu cele definite mai sus pentru inconștient.

arborele vieții de comparat cu metamorfozele feminine în arbore!
moartea – receptaculul renașterii

A. A. Şişmanian

inconştientul învăluie conştiinţa, dar nu o produce niciodată; miturile extractive nu sunt mituri generative

ce camuflează ce? Neantul – tendinţa de reintegrare a uterului, sau tendinţa de reintegrare a uterului, neantul?

placenta – fratele geamăn al fătului – placenta = umbra?

nu pot decît să aştept şi să sper dezastrul închisorii în care mă găsesc!
catastrofa în progresie!

vectorul privirii interioare e declanşatorul metamorfozei calităţii de obiect în calitate de subiect şi invers. mai exact, privirea trezeşte în zone obscure calitatea de subiect!

schizofrenia nu e oare o individuare ratată? o cunoaştere de sine “explodată” oarecum!

şi dacă fratele fantomă parazitar ar corespunde cu umbra? sau ar furniza o explicaţie daimonului?

privirea investeste componentele psihice nu doar cu personalitate ci şi cu manifestare!

privirea e, de fapt, participare!!!

incestul nu trebuie văzut doar ca act sexual interzis – mai ales incestul fiu-mamă – ci ca un camuflaj al cunoaşterii de sine (deşi orice formă de incest are un caracter gnoseologic); veritabila interdicţie vizează deci cunoaşterea de sine, tautologia auto-anihilantă a fiinţei prin care fiinţa, cunoscîndu-se integral, se aboleşte integral (e aici o intuiţie a fuziunii supresive dintre pentru-sine şi în-sine, constitutive pentru neant!).

versiunea fiică-tată din gnoză ca şi cea frate-soră din mitul soarelui şi lunii au acelaşi sens. ar fi mai straniu de gîndit variantele homosexuale

Carnet de idei IV

fică-mamă sau tată-fiu, ultima latentă în creștinism ce se dublează cu incestul fiu-mamă!

cristalul incestului se scufundă în retine avisale!

binomul paricid/matricid – incest simbolizează, totalizant, cunoașterea de sine!

vrafuri de vârfuri chei zburătoare!

complexul lui œdip e complexul alienării metafizice de sine, tabuul prin care individul e ținut la distanță de propriul lui sine!

structura ofidiană *kunḍalinī* reprezintă în același timp obstacolul și vectorul cunoașterii de sine, energia anamnezică și substanța de anxietate a amneziei!

ce dușmani mi-am făcut făcând binele!

eu sunt un marginal auto-centrat!

profeția e practic întotdeauna o anticipare a catastrofei!

Alice ne spune, poate, că găurile negre ne conectează cu lumi paradoxale (una singură?) unde legile fizicii nu se mai aplică (la drept vorbind, nici un fel de legi): anticamera neantului!

dacă fecundează tot afiț cât distruge, libidoul e energie de neutralizare, neutrum!

Filoctet și Regele Pescar! idem Rê. Condiția structurală a spiritului – trecerea de la rană la cupă!

în fond, complexul lui Œdip, în plan simbolic, ar trebui să fie numit vectorul œdipian, căci fără să-ți înfrîngi (“ucizi”) părinții nu poți intra

A. A. Şişmanian

în viața adultă! încep să cred că același lucru începe să se aplice și în cazul nevestei (nevestelor) cel puțin începînd cu Strindberg!

căutînd femeia nu poți decît să te găsești pe tine într-un prunc!

timpul ca devenire are o stranie dimensiune feminină!

structura numenală a conștiinței animale sau supraumane: structura numenală “chthoniană” sau “uraniană”

regresiunea ca drum spre sine.

Skylla și Charybda ca pericol spiritual simbolizat de părinți

mitologic, mama e fiica Tatălui; eroul nu-și poate exterioriza, deci *întîlni* mama decît ca fiică a Tatălui, ca iubită și soție; raportul eroului cu mama proprie este prin urmare cel al unei non-întîlniri, al unei apropieri alienante, al unei depărtări regeneratoare.

în basme socrul preia caracterul ostil al Tatălui!

subterane, subiacențe negre! spatele e oglinda absențelor

Rāmāyaṇa și Mahābhārata au aceeași schemă “nevrotică” bazată pe regresiune; blocarea narațiunii de către erou, teoretizarea blocajului.

există un paradox al inconștientului, anume strategia lui. deja faptul în sine al unei strategii a inconștientului, recunoscut anterior de gnostici. or, strategia inconștientului constă în relativizarea valorilor conștiinței, în subminarea conștiinței, altfel spus, în disocierea ei axiologică.

disocierii inconștientului ca moment al conștiinței i se opune deci disocierea conștiinței ca moment al inconștientului. din punct de vedere

Carnet de idei IV

al inconștientului, așa cum îl concepem, toată această chestiune a unei strategii bazate pe disociere n-are sens.

pe de altă parte, inconștientul ca natură funcționează în rețea, astfel că sistemul și rețeaua se vădesc structuri ale inconștientului (ale inconștientului ca intelect) nu ale conștiinței. idem gregaritatea, în planul mai ales al eului (inconștientul complex articulat al Sāṃkhya).

toate aceste indicii tind să probeze că inconștientul ca inconștient nu e decât o mască, o deghizare a unei structuri mai profunde!

“iubita” corespunde ca stadiu regresiv naturii, inconștientului ca vis-à-vis catoptric încă străin, altul. e deci *anterioară paradigmatic* mamei, a cărei anterioritate aparentă e strict sintagmatică.

există deci o anume “ilegitimitate sacră” sau ilegitimitate pur și simplu a structurii materne, a “rangului” ei de totalitate a inconștientului sau de poartă spre el. mama e mai degrabă, cognitiv, o fundătură. v. deficiența mamei la gnostici!

imaginea maternă buddhistă, “alma mater”, arată limpede că sub imaginea mamei se ascunde un porc! dubla față a femeii – maternitatea e o mască de care femeia, dominată de obsesia orgasmului, nu știe cum să scape mai repede și mai fără urme!

lupta cu dublul transcendent – moment al cuceririi sinelui!

le mystère de la mère c'est le fils déifié!

a lupta cu sine pentru a se cuceri pe sine! cumva, “lupta cu îngerul”!

să fii credincios misiunii care nu ți s-a dat dar pe care o simți adânc în tine însuși!

vampirul dionysiac se umple cu sânge și noapte!

A. A. Şişmanian

chiar inundat de glorie și succese nu m-aș simți decît torturat de infernul lumii!

toate experiențele sunt tortură: trupul e tortură pentru suflet, sufletul, pentru spirit, spiritul-i tortură pentru neant iar neantul numit pentru neantul fără nume.

un zeu e o coincidență a opuselor!

8 și ∞ – dublă coincidență a opuselor mediată de o intersecție a opuselor.

spatele ca oglindă a neștiutelor – dublul catoptric, oglinda neagră a spatelui – fără imagine – nu și alte culori

pasărea ca zburătoare slujește nașterii ce e o înălțare; animalele profunzimilor o împiedică

apud Jung femeia e negativul bărbatului, mama, negativul tatălui

oul e busola ocultului

sinele e un ou al cărui albuș e vidul și al cărui gălbenuș e neantul; strălucirea, nitescența acestui ou metafizic e spiritul!

spiritul răului, angoasa ca amenințare a inconștientului

animus și *anima* sînt mai puțin principii distincte cît opoziția internă de deghizări succesive – și simultane – a masculinului și femininului, forma simbolic-mitică, mitologemul unei problematici, întrebarea ca structură de mit. de unde circulația lor prin negativ.

Carnet de idei IV

structura ofidiană a femeii – *kunḍalinī*

și de ce “dragonul” ar trebui să fie cu necesitate doar mama și nu și anume zone psihice obscure – necunoscute și deci “amenințătoare”? mama însăși poate fi un simbol – totul trebuie să convergă spre “oul” sinelui (v. *supra*).

mama devoratoare, de acord, dar de ce nu și tatăl devorator?

sinele e centrul, deci, zona de *interacțiune aprofundată* dintre conștient și inconștient – centrul conștientului și inconștientului ca structură abisală dominată de cunoaștere. căci sinele nu e doar un ens ci și în egală sau chiar superioară măsură cunoaștere – sinele e zona unde cunoașterea și ensitatea sunt structural indiscernabile și asta nu doar la suprafața “oului” (= “graalului”) ci chiar și în miezul lui cel mai profund!

creștinii nu erau eliberați în genere de superstiții însă erau eliberați de superstițiile păgînilor, ceea ce nu-i împiedica să creadă în ale lor. de fapt orice credință ce se pretinde cognitivă e superstițioasă, chiar și știința!

echivalarea lui Cristos ca “Stăpîn” cu inconștientul colectiv id est cu sinele e confuză, absurdă și ridiculă! unica valoare a lui Cristos stă în exemplaritate (în momentele mele cele mai “creștine” îl consideram ca pe un fel de frate mai mare); nimeni nu e Messia pentru că fiecare este Messia sau poate fi, tot așa cum fiecare poate deveni un Iluminat (Buddha). din păcate, exclusivismul mitologiei creștine împiedică asta! pentru Filon “Fiu al lui Dumnezeu” era un rang spiritual, nu o situație “biologică”!

în fond, coincidența dintre viață și moarte nu marchează coincidența unei veritabile opoziții, ambele găsindu-se în același plan existențial!

A. A. Şişmanian

veritabila coincidență a opuselor nu se poate realiza decât pe planul unui decalaj ontologico-axiologic absolut – altminteri avem o banală coincidență a contrariilor!

orice individ – uman dar chiar și animal – e dotat cu o psyché temporală complexă țesută din intuițiile trecutului, prezentului și viitorului. scriitorul, artistul, vizionarul, omul de știință, chiar, sunt dotați cu o dimensiune a trecutului sau viitorului (uneori ambele) asimetrică, excesivă, prezentul nereprezentînd decât un punct de sprijin.

eroul, care e, în genere, un psihopat însărcinat cu o misiune, e un fel de handicapat temporal, pentru care dimensiunea prezentului ocupă aproape tot ecranul conștiinței. reprezentările trecutului sau viitorului fiind sau proiective (personaje divine, demonice etc.) sau complet absente.

în cazul schizofrenului, care e un erou ratat, dimensiunea prezentului e ea însăși fisurată iar elementele proiective recad în autoproiecții.

Siegfriedul wagnerian este, desigur, cel mai bun exemplu de erou în sensul descris mai sus (hipertrofia prezentului în dauna celorlalte dimensiuni temporale, reduse la minim).

femeia nu trebuie posedată ci șlefuită cu tandrețe pînă la neant – de la femeia sălbatică pînă la femeia de lumină și dincolo – pînă la *kaivalya* și dincolo – pînă cînd dispăre în sine adică în tine iar tu te trezești neant aflînd că era somnul tău în care te visai.

de la un punct încolo al progresului spiritual trecerea într-o nouă existență se operează fără soluție de continuitate (moarte și renaștere) – Ahasverus!

cînd vinovăția se scurge dincolo de faptă, dincolo de memorie; cînd impregnînd făptura curge dincolo de ea, cînd inundă făptașul cu fapta dinăuntru și-l îneacă în ea; cînd potopul nestăvilat al faptei se preschimbă, ca un ecou într-o lume a obsesiei substanțiale, autohipnoză

Carnet de idei IV

sau realitate reziduală, atunci insul care trăiește asta poate spune că trăiește în infern.

comunicarea cu lucrurile ca fugă de sine.

nebunia nu e oare o nevoie de *a trăi* metaforele și simbolurile, nevoie ce din inconștientă, adică onirică, devine conștientă și efectivă? sau, mai degrabă, sparge conștiința cu visul – cu avisul!

transferarea modurilor de expresie, trecerea de la modul verbal la cel gestual poate furniza un bun exemplu de alienare, de pildă, enigma sfînxului, transferată în gest, ar putea lesne trece drept manifestarea unei alienări.

structura ofidiană dă infinitului o formă organică – șapele e infinitul – dar și reziduul – *ananta, șeșa...*

aparatul genital masculin sugerează și el simbolul infinitului, infinitul thanatic și infinitul genesisic!

chipul lui nimeni – jumătate arhaică noapte/jumătate abis de lumină.

spiritul e pleoapa neantului!

viața găurită de molii!

în fond, incapacitatea – sau refuzul – lui Purușa de a se recunoaște în propria lui solitudine, iată sursa alienării ori, cel puțin, a vectorializării ei!

somnul conștient, somnul anamnezei – somnul amneziei/somnul anamnezei

A. A. Şişmanian

groaza nu cunoaşte reguli sau legi, nu cunoaşte decît legea groazei!

pentru Tatăl singur nu există reprezentare ci doar intuiţie abisală absolută: “mitul căderii” apare în contextul deficienţelor gnoseologice proprii abisului însuşi! dimpotrivă, omul, neantul, e nodul gnoseologic perfect.

urci suferind! înţelegere şi suferinţă – libertate!

libertatea e suferinţă înţeleasă!

simbolic, şarpele nu e pur şi simplu inconştientul ci fisura dintre conştient şi inconştient, falia avială şi doar așa – abisul!

emoţia eliptică şi totuşi extrem de retorică a japonezilor!

în fond, infernul e pînă la urmă o obsesie în care te îneci!

cine e în permanent progres rămîne invizibil, imperceptibil – nu devine niciodată fenomen – pentru că e veşnic propriul lui viitor!

voinţa de egalare trădează diferenţa: unde e voinţă e diferenţă iar unitatea e absentă; voinţa e în sine monoschizofrenă ca şi obsesia, falie vectorială purtînd dualitatea ca vid!

semnul de întrebare e ultima fumegare exhalată – ultimul suflu – de neantul punctului muribund (ca un tăciune) / ultimul exhalat de neantul muribund

semnul de exclamare e extaz, semnul de întrebare, agonie plină de dubiu.

Carnet de idei IV

abisul trecutului – vidul viitorului – neantul prezentului

vrafulurile vârfulilor zgârie eternul

de fapt, emoțiile, sentimentele, psihismul reprezintă, într-adevăr, cum observă Jung, un ansamblu energetic, însă un complex energetic orientat, vectorial, ce tinde spre originar, spre sinele de dincolo de toate ecranele sufletului, spre expresie – și doar în măsura în care eșuează ia forma sentimentelor și emoțiilor cunoscute nouă, punându-și în scenă ca într-un spectacol, dimensiunea teleologică eșuată!

masa instinctelor și a intuițiilor – iată veritabila *materia prima* și *massa confusa*, care e *psihică*!

toate “cosmogoniile” sunt psihologic schizofrene iar, cum altul nu există decât proiectiv, le putem numi *monoschizofrene*.

înaintăm sărind pe piscurile cele mai înalte ale clipelor.

înfloresc în fulgi labirinturile

păsările urcă asemeni clipelor și dispar într-o îmbrățișare veșnică

în genere, estetica e erotică și etica thanatică; dar putem inversa: estetica thanatică și etica erotică.

ce e plus și ce e minus – moartea sau erosul? ±

în versiunea lui Jung mama e haosul – femeia mai degrabă!

A. A. Şişmanian

conştiinţul e finitudinea, deci alienarea

nu eşti individ cât timp nu-ţi eşti valoare absolută; dar pentru asta trebuie să-ţi înfrîngi finitudinea sau, în orice caz, să nu ți-o accepți!

transgresiunea spirituală totală e eliberare!

nu poți fi individ fără să-ţi accepți solitudinea.

e caraghios să-ţi respingi “mama” ca să accepți “lumea” – eroarea spirituală occidentală.

nu avem oare a face în “nutriție” și “sexualitate” cu niște constante nu doar psihologice ci și parapsihologice?

inconştiinţul colectiv al lui Jung e, mai degrabă, un soi de *subconştiinţ* *colectiv* lipsit de o veritabilă profunzime!

nostalgia ca gnoseologie – “la nostalgie des origines”

arborele ca unitate a masculinului și femininului

nostalgia mamei/ nostalgia originilor

să fie instinctul un caz al interdicției, deci al limitei?! ne-am lovi, încă o dată, de caracterul traumatic și secundar al inconştiinţului, acest fond aperceptiv

energia, nu “materia”, e substratul metamorfozelor, deci al “măyei”!

Carnet de idei IV

șarpele e sângele taurului sacrificat!

de ce seamănă biroul cu un corb – dar de ce, asfaltul cu un denunț!

conștiința ca structură compensativă a instinctului!

conștient și inconștient formează o compensație reciprocă

oricine oferă ceva, orice, chiar și un beneficiu spiritual, prin pact sau prin ceea ce poate avea cât de cât forma sau chiar doar aparența pactului, trebuie considerat ca “diavol”, oricare ar fi forma sub care se prezintă, și respins net!

nodul, în plan simbolic, e o fuziune indecisă de anxietate, abjecție și dezgust – nodul gordian, haosul...

pulsiunea vieții se transformă în pulsiune de moarte când forma exterioară nu-i mai corespunde. această nerecunoaștere împinge pulsiunea de viață să se conserve contra formei ce n-o mai reprezintă, să se conserve, deci, ca pulsiune de moarte!

prea multe corzi rămân necunoscute în instrumentul sufletului pentru a putea spune pînă unde merge omul!

diferența între transferul în timp și cel în dimensiuni paralele e nulă!

Jung: *Comment peut-on trahir ce qu'on ne comprend pas ?*

(Webern) o anume tehnică a succintului nu reprezintă oare un mod de a se menține în pragul nopții alienării, contemplînd-o fără a se lăsa “inundat” de ea?

A. A. Şişmanian

relațiile produc “amprente psihice” și chiar, furtiv, transferuri de personalitate parțiale

oamenii și-au pierdut umanitatea și simțul adevărului și pentru că au devenit doar roluri ajung uneori să se creadă zei! căci numai zeii *sînt* roluri, oamenii, eventual, devin!

lumea nu devine mai autentică prin simplul fapt că e odioasă!

știința nu-i decît un mod de a atinge imaginarul cu mîna!

nedreptatea se întinde ca o pată de ulei dar se va întinde ca o inundație de sânge

seva visurilor – coșmarul – marioneta și dictatorul (clovnul și clonul):
ex. Pinochio și Putin!

insecta – rană sau privire – varsă argint din lună

obama e căcatul pe care puțin strălucește ca o decorație! faptul că a primit premiul Nobel pentru pace din perspectiva genocidului sirian e un scandal, iar din perspectiva de război mondial în care ne lasă, o monstruozitate!

cuvintele soarelui, șoaptele stelelor

faptul că în conștientul post-mortem identitatea nu se conservă decît un timp determinat, nu înseamnă că la nivelul inconștientului datele fundamentale ale respectivei identități (și chiar identitatea ca atare) nu s-ar conserva!

Carnet de idei IV

incestul cu materia

iluzia (dorința) e compensație

unde îl cheamă pe cine – se cheamă în cine – și chemându-se îl inventă pe când; cine-i răspunde contemplându-l și contemplându-l se întoarce și se năruie-n unde. unde se cheamă și cine își răspunde – verb și imagine – funcție indistinctă de esență!

limba învățată e explicativă, limba maternă – expresivă (totuși, uneori situațiile se pot inversa)

muzica pipăie noaptea – realizează tactil mai mult decât auditiv abisul – avisul poate.

descompunerea, fisurarea internă a sunetelor dezvoltă un profund efect vocal (de parcă abisul ar fi un cor ocult).

tot ce se prezintă ca obiectiv ascunde, la modul amnezic, un fin țesut subiectiv

crepusculul ca un crematoriu

pagina, fereastră a capului, gândește luna

Bruce Lee: A true martial artist does not live for. He simply lives.

absolutul nu se poate plictisi; “plictiseala” minelui indică *proximitatea depărtată* a sinelui! și poate și invers!

“plictiseala” e un indiciu de alienare! sau de anamneză!

A. A. Şişmanian

T cu coarde – monoschizofrenia lunară prin individuarea neuronilor
cheia sistemului Sāṃkhya stă în dubla ecuație:

yoga = citta vṛtti nirodha / nāsti – na me – nāham

unde *vṛtti* adică structura vorticală a celor trei *guṇa* constă în trinomul negativ: neființă (*nāsti*) – posesie (*na me*) – non-eu (*nāham*)

conștiința vidă e susceptibilă de o dublă interpretare:

- 1) conștiință pură (*puruṣa*), transcendență imaculată (*kaivalya*);
- 2) inconștient absolut (perfect echilibrat) – *prakṛti*.

puruṣa și *prakṛti* sînt deci cele două fețe (lecturi) ale conștiinței vide, indiscernabile, radical distincte și conjunctiv identice.

problema identității/diferenței indiscernabilelor e tot paradoxul axiologic al dualismului, ce nu se poate poziționa decît ca suprimat!

în ambele cazuri, forma autentică e forma vidă. neantul e, deci, denominatorul comun al problemei, structura lor de profunzime.

femeie înseamnă mulțime, înseamnă gregaritate; e forma gregară a solitudinii.

quid pur – intelect – sfera ontică

eu = eu *aham*

posesie, apartenență, mental

quid determinat – solidaritatea simțuri-elemente

intelect – eu – mental – simțuri – elemente = *vṛtti*

yoga = suprimarea elementelor – simțurilor – mentalului – eului – intelectului

într-un sens, suprimarea femeii! oricum a *femininului imanenței*

Carnet de idei IV

a fi atlant înseamnă, în principal, să devori femeia din tine pentru a-ți realiza transcendența – de unde implacabilitatea granitică atlantă

în genere, să realizezi transcendența devorându-l pe celălalt; într-un sens, devorându-ți minele în favoarea sinelui și sinele pentru neant;

acest tip de devorare, acest tip de suprimare meta-mistică și meta-magică – iată Atlantida! Titanida!

dispreț pentru iluzie (magie) și toate formele ei – suveranitate mistică!

femeile nisipurilor sînt o specie mult mai răspîndită decît s-ar crede, chiar fără nisip!

întoarcerea dintr-o călătorie seamănă cu o convalescență

trăind, deci cunoscînd, închisoarea în care ești prins se uzează

orice entitate înseamnă conflict; iată de ce nu trebuie să “entifici” neantul!

eu iubesc neantul, prin paradox, *eu sunt neantul*; dar personajul neantului nu mă iubește – trebuie, deci, să trec dincolo de el!

orice descoperire oprită la ea însăși se fenomenizează ca un caimac și se alienează astfel de ea însăși. cunoașterea se transformă în ignoranță.

obscuritatea e albă – neagră e numai lumina!

atol anatolian. săniile sânilor. pămîntul, acest imens omnivor. absintul abisului. oglindă – ecou – cavou

luna varsă o paloare umedă ca un sânge al gândurilor

A. A. Şişmanian

poetul e un zeu în parte amnezic

Cioran s-a jucat cu ratarea, eu o trăiesc cu adevărat; nu ratarea pe care
ţi-o cauţi ca pe o artă a vieţii cu publicul îngenuncheat în faţa cărţilor
tale ci aceea care ţi-este impusă de o lume incapabilă să renunţe la
propria ei ratare profundă!

într-un sens, comunismul, comunismul veritabil nu caraghioslicurile
curente, nu este altceva decît o “societate a nisipurilor”.

în fond, ideea fundamentală a platonismului e explicarea cunoaşterii,
deci a naturii umane veritabile, prin memorie.

sau: explicarea naturii umane autentice prin cunoaştere şi a cunoaşterii
prin memorie!

tot restul reprezintă conţinutul cunoaşterii-memorie precum şi un recurs
la metodă

cînd iese din binom cade în abisurile dialectice ale dubiului.

în fond, cunoaşterea pură e vidă ca şi memoria; conţinuturile eidetice
sînt arbitrare şi secundare.

o femeie, bună, rea, e exact asta: o maşină de înşelat

eu nu aparţin – sânt! de fapt, *eu* sunt capătul tunelului!

du-te-n pizda mă-tii, lume!

faptul că putem cuprinde într-o unitate perceptivă ceva, nu înseamnă că
acel ceva e cu adevărat finit.

Carnet de idei IV

G.D. a devenit personajul propriei lui obsesii de a deveni scriitor, mai precis, un *anume* scriitor – Dostoievski, transformînd în abjecție morbidă absența operei veritabile la care aspiră. *abjecția* e opera lui “veritabilă”!!!

e curios că dana a vrut să meargă la mormîntul acestei scolopendre!

aceste “neștiute” ca un pariu în suspensie

în loc de epitaf, cînd va fi timpul: putregaiul vosgianian a murit? cum, nu beneficia de imunitate și contra morții?!!

neantul și invenția negativului

curcubeu în oglindă – ploaia ca o oglindă destrămată

ninsoarea neagră a nopții

cînd pacea e putredă războiu-i aproape!

dreptatea e o sinteză egală de adevăr și de bine; cînd binele debordează, dreptatea se preschimbă în cleioasa iertare, cînd adevărul e în exces, în “teroare”!

iertarea e, în fond, amnezie! aderarea sentimental subiectivă la procesul uitării, o cenzură și un blocaj atît al anamnezei orizontale “autobiografice” – uneori chiar în sensul vieților anterioare – cît și în cel al anamnezei verticale (esențialmente, cunoașterea de sine)

nu există “imunitate” contra morții, orice ai fi, în plan politic!

A. A. Şişmanian

sufletul nu e nimic prin el însuși, exprimă spiritul sau neantul; spiritul nu e nimic prin el însuși, exprimă neantul. sufletul și spiritul sunt *semn*. neantul, **sens**

distincția psihanalitică dintre conștient și inconștient e, oarecum, indefinită, masivă și “holistică”, fără a recunoaște, de pildă, zone structural distincte și fără a specifica din alt punct de vedere decât “psihologic” această distincție.

or, privit mai îndeaproape, conștientul, așa cum e înțeles în genere, constă într-o zonă semiotică bazată pe recunoașterea coerentă și cumva normată a relației dintre semnificant și semnificat. când o perturbare apare în zona acestei recunoașteri, vorbim imediat de anormalitate, depistăm o problemă, o soluție de continuitate a opoziției conștient/inconștient, deci putem spune că frontiera dintre conștient și inconștient este fisurată. or există și alte zone, mai puțin supuse observației, unde frontiera prezintă mari porozități fără a se putea vorbi de anormalitate sau, în orice caz, fără ca o atare perturbație sau anormalitate să fie ca atare recunoscută. mai mult, chiar când e depistată, importanța ei psihologică e ocultată sau camuflată de alte tipuri de interpretări, politice spre exemplu.

una din aceste zone de maximă fluiditate e zona axiologică sau a evaluărilor, valorilor etc. unde, dacă adăugăm parametrul reprezentat de opoziția extrem de fluidă individual/colectiv, distincția dintre conștient și inconștient tinde aproape să dispară.

thanatismul japonezilor e, în același timp, o formă de perversitate sexuală (necrofiliie, sadism, masochism, fetișism etc.) și de pudoare – identitatea indiscernabilelor.

vîrstele se apropie și se depărtează de noi ca vapoarele!

închisoarea sufletului – e ca și cum am trăi în spatele unor gratii fără să ne găsim totuși într-o celulă!

Carnet de idei IV

veritabila omnipotență e în om, însă ocultată; în exterior e manifestă dar iluzorie.

puterea veritabilă e libertatea

Limita e oarecum produsul incestuos adulterin al Intellectului și Tăcerii!
în acest sens, limita pură e lucrul în sine!

identitatea și solitudinea sunt concepte ce răspund, pînă la un punct, aceleiași definiții: alteritate zero; cu diferența că identitatea centrează această definiție, pe cînd solitudinea o circumferențiază.

asemeni centrului și circumferinței, aceste două concepte sunt corolar necesare. identitatea ce nu poate fi imaginată decît ca absolută, nu poate presupune decît o solitudine tot astfel. orice modificare într-un plan antrenează o modificare în celălalt. astfel încît identitatea perfectă nu-și mai poate percepe ca “singurătate” solitudinea perfectă ci ca un aspect al ei înseși. nici măcar un aspect: identitatea și solitudinea sunt structural identice, orice punct de diferență între ele antrenînd o diferențiere în ele și, deci, o distrugere a conceptului.

cercul e cerc simultan, deși poate non-concomitent, atît prin centru cît și prin circumferință. cel mult am putea vorbi de identitatea complexă a ambelor!

să reprezinte plictiseala ca o fisură temporală în solitudine?... e în plictiseală o schiță inchoativă de timp?

identitatea și solitudinea se definesc, cum am văzut, ca devenire zero. altfel spus, solitudinea devine mereu solitudine, identitatea, mereu identitate. în mod curios, devenirea, conceptual identitate zero, devenind mereu, e identică cu ea însăși, mai mult, această identitate, în relativitatea ei fenomenică, trebuie să fie structural absolută sau să dispară ca atare.

dar structura de suprafață nu poate rezista presiunii structurii de profunzime. diferențierea fenomenică a devenirii absolute neoperînd în timp, nici una din formele supuse schimbării nebeneficiind de o durată proprie, nici o formă nu se poate afirma decît ca propria ei suprimare.

A. A. Şişmanian

dar totalitatea suprimată a formelor implică totalitatea suprimată a
devenirii înseşi. regăsim identitatea cu corolarul ei necesar, solitudinea!

dacă zeii sunt roluri, totul e rol, pînă la firul de iarbă şi pînă la pietricica
cea mai infimă, pînă la firul de nisip – deci ca să fii trebuie *să fii* nu
doar să fii distribuit!

observînd senzualitatea japoneză constăţi că thanatismul japonezilor e
o formă de castitate, de puritate chiar: catharsis!

corpul stabileşte bariere pe care sufletul nu le cunoaşte; sufletul
stabileşte bariere pe care spiritul nu le cunoaşte; spiritul stabileşte limite
pe care neantul nu le cunoaşte; inferiorul limitează şi înstrăinează,
superiorul eliberează.

inferiorul nu subzistă decît prin limită, superiorul nu respiră decît
libertate.

iertarea e limita prin care inferiorul încearcă să prindă în capcană
adevărul.

“iubirea” femeilor e fie exhalăţia satisfacţiei sexuale, fie o
“recompensă” tranzitorie nu prea diferită de mirosul picioarelor, al
subţiorilor, al sexului nespălat sau al gurii!

singura linie dreaptă – sau curbă etc. – coerentă nu poate fi generată
decît în abisul punctului.

“iubirea” e armonizarea ciudată şi cumva contradictorie a thymosului
cu epithymia!

obstacolul e energie acumulată şi, pentru că vorbim de energie psihică,
refulată. mai exact, asocierea refulării cu amnezia transformă energia
psihică în obstacol – în obstacol *viu*. într-un obstacol ce poate influenţa
profund activitatea conştiinţei.

Carnet de idei IV

în fond, japonezii copiază tot și-l încarcă de thanatism, singura lor originalitate – sunt niște specialiști ai morții!

există în mine o ferocitate ridiculizată de destin sau de împrejurări. totuși, uneori, nu chiar așa de rar (tot mai des), ferocitatea mea ridiculizează destinul sau împrejurările!

cînd ți se interzice să trăiești, n-ai ce face, trebuie neapărat să exiști!
cît despre existență, ea nu este obiectul unei interdicții ci doar al unei vii repulsii din partea interesaților...

ceea ce e prea permis majorității este, în genere, interzis minorității “alese”, de fapt persecutate! poporul ales nu e etnic ci spiritual – de fapt, nu e un “popor” ci suma indivizilor veritabili ai unei generații! teoretic, “poporul ales” se poate rezuma la un singur individ – vorba scumpei mele mame: “mulți chemați, puțini aleși”! altfel spus, puțini capabili să se aleagă!

cuvintele pronunțate de poet cu gura morții sunt infinite!

cînd un balon se umflă nu ceea ce e desenat pe el se umflă ci balonul; de asemeni, nu cosmosul e în expansiune ci spațiu-timpul!

cît despre găurile negre, ele s-ar putea să reprezinte un fel de nostalgie a originilor!

astfel, originea nu e doar începutul ci și centrul, miezul, sensul procesului!

prima formă de afirmație a fost negația!

A. A. Şişmanian

nu doar spaţiu-timp ci spaţiu-timp-conştiinţă!

acest “mimetism” dinamic al spaţiului e un semn al conştiinţei – spaţiul ca “Solaris”!

spaţiul se contemplă şi interferează cu el însuşi şi cu toate evenimentele observate, modificându-le!

şi dacă “inflaţia” e tot un fel de gravitaţie, dacă procesul e declanşat de două gravitaţii concurente? straniu uroboros!

şi dacă big-bang şi big-crunch aparţin d’emblée unui sistem pe care-l defalcăm arbitrar? dacă procesul e de fapt un sistem, mai mult, şi dacă big crunch precede şi provoacă big-bang, dirijînd întregul sistem (mega-salt cuantic?).

balonul nu se separă, se umflă! sfîrşitul dirijează şi provoacă începutul! îl structurează!

trebuie să concepi vectorialitatea nefiinţilor pentru a sezisa vectorialitatea fiinţilor. big-crunch sau neantul – în toate cazurile, nefiinţa ca sistem! căci cosmosul, oricum am privi lucrurile, e sistemul nefiinţei, nu al fiinţilor!

dumnezeii sînt nodurile în lemnul unificat al conştiinţei – nişte defecte!

decolorată, materia se vădeşte energie, decolorată, energia se vădeşte conştiinţă, decolorată, conştiinţa se vădeşte neant.

alienarea unui geniu nu e, poate, decît transcendenţa lui ce nu-l mai încapă.

semnul minus (–) e treapta unei scări misterioase – negativ invizibile!

Carnet de idei IV

prin parantezele inversate)omul(îmbrățișează și, cumva, zâmbește tot ce îl exclude.

singurătatea ca înstrăinare a în-sinelui, ca devenire, deci, ca timp.

alienarea e “creatoare”.

moartea e forma oarbă, în fond, alienată a cunoașterii ce încearcă să suprime produsele alienării și crează altele.

timpul e determinabil mai ales la suprafața fenomenelor; cu cât analiza se scufundă mai adânc, cu atât timpul și, evident, spațiul par să se dizolve ca o bucată de zahăr în ceai!

am putea identifica în big-bang o formă de entropie! sau o destructurare!

nemurirea nu e decît imaginarul!

“prezentul” e o valoare de continuitate, nu de simultaneitate!

imaginarul nu e decît suprafața singurătății, continuitatea imaginarului – adică a nemuririi

există o temporalitate a figurilor logice?

ignoranța nu e formată din vid ci din prejudecăți – judecăți apodictice!

A. A. Şişmanian

Einstein nu pare să fie perceput atît ca fizician cît ca un fel de bunic al planetei!

puruşa redevine *puruşa* cu fiecare *puruşa* ce se eliberează, astfel încît fiecă experienţă soteriologică e unică deşi nu există decît un singur *puruşa*.

iubirea e coroană sau nod! iubirea înaltă a sufletelor se împlineşte în spirit – cea joasă în timp! *în* sau, mai degrabă, *ca*!

imaginile fosile ale big-bangului ar trebui să poată furniza harta *in nuce* a întregului univers precum şi alte informaţii, dacă vectorul “conştiinţă” e luat în considerare. e posibilă oare detectarea conştiinţei în spectrul luminos fosil? problema paradoxurilor ca indicii!

“dezvoltarea” universului pe schema dezvoltării organismului, *in nuce* în lumina fosilă sau în unda gravitaţională?

des maladies comme l'épilepsie et, même, la schizophrénie sont probablement provoquées par un surfonctionnement sauvage de la kuṇḍalinī : le vrai traitement c'est le yoga.

am să scap din universul-fantomă!

meschinăria ştiinţei ca şi a magiei stă în orizontul banal al aplicaţiilor!

răul originar nu există – răul e o victimă care face victime, victime culpabile la început, victime inocente, mai târziu; e un justiţiar care nu se poate stăpîni să nu devină călău!

în spatele oricărei diacronii perceptibile există, poate, o sincronie ocultă, principiul oricărei teleologii!

Carnet de idei IV

treptele alienării nu dau seamă de scara regăsirilor – nu păzesc drumul spre sine!

pentru reaua credință a lumii spiritul e un alienat, mai mult, principiul chiar al alienării!

orice personalitate determinată e, din punctul de vedere al solitudinii transcendente a spiritului (*puruṣa*), o formă de alienare și de amnezie, de alienare amnezică și de amnezie alienantă.

orice conținut determinat trebuie să fie, prin urmare, suprimat prin și ca *yoga*.

un coup sur le dé abolit le hasard!

în fond, nu armele contează ci voința!

“umanitatea” ca disfuncție “animală”; umanitatea apare din eșec și disfuncție pentru că eșecul și disfuncția apropie animalul de neant!

grraal – grraal – grraal – chișmar – chișmar – chișmar – chișmar (ce-o mai fi și asta! coșmar?)

pentru idioția turbată experiențele spiritului nu pot fi decât boli!

cenzură prin electroșoc – cripto-totalitarismul ospiciilor – tortura psihiatrică – psihiatrie și inchiziție!

pleoapele mâinilor

într-un sens, libertinajul masculin este destul de pudic, pudoarea feminină, libertină!

A. A. Şişmanian

cînd elimini boala, elimini și sănătatea ascunsă în ea! boala e sănătate ocultată! deci vindecarea veritabilă constă în dezocultarea ei!

toate ideile, chiar și ideile “false” au ceva logic!

nebunia e o înțelegere asupra prelungirilor căreia am pierdut controlul, o descentrare tentaculară preschimbată în rădăcină, un leșin al finitudinii îmbrățișate de infinit, ce se organizează, totuși, într-o surdă rezistență sordidă.

lucrurile sînt încercuite de propria lor solitudine!

un demiurg e un ins sau un ens ce suferă de cosmomanie!

simbolurile au întotdeauna dreptate – înșelătoarea politică se înșală veșnic!

obiectele din vis sînt fragmente de personalitate, deci, de destin!
oniricul se ornează cu personaje dar nu suportă persoana
ce e valabil în vis e uneori valabil și în realitate!

nebunia poate fi ca labirintul – o linie dreaptă căreia-i ignori infinitul sau finitudinea! de fapt, nici nu mai știi ce formă are!

minciuna e o formă de agresivitate, în aparență defensivă, legată de instinctul de conservare

la instinctul de conservare ar trebui să adăugăm instinctul de expansiune – minciuna e o disfuncție voluntar-involuntară a interacțiunii lor.

Carnet de idei IV

bunătatea răcită de invidie se transformă în calcul; există ființe ce nu pot iubi decât din invidie, în special femeile! în fond, femeia invidiază independența, solitudinea omului!

drumul concret (geniu, martir, erou) constă în legitimarea omului în nelegiuirea lumii; e un proces între lume și om, adică între om și propria lui înstrăinare – incompatibilitatea nu-i doar o situație ci și o traiectorie.

rochiile de paloare ale lunii!

psihiatria ca inchiziție! tortură legală!

de sub zborul păsării – chiar de sub aripă – se desprinde un chip care-mi intră pe fereastră!

adevărul metaforelor e timp evanescent!

timpul exprimă incapacitatea gândului-ființă de a se contracta la neant.
spațiul exprimă incapacitatea gândului-ființă de a se destinde la infinit.
finitul absolut și infinitul absolut ne scapă!

frunzișul ca o stranie blană verde stropită de-ochi

foșnetul rochiei pentru Svidrigailov – semn al masochismului lui latent?
sado-masochism mai degrabă, cu atât mai mult cu cât S. e o figură a marchizului de Sade, ca și Versilov! în mod curios, Stavroghin, în ciuda eforturilor lui Dostoievski, e mult mai puțin convingător în acest sens!

indivizii sunt tot atât de incompatibili între ei pe cât e omul cu lumea!

finitul nu e altceva decât mentalul – frînge mentalul și vei atinge infinitul infiniturilor!

A. A. Şişmanian

un sistem religios își conține legile; apoi își conține excepțiile, ce au
însă putere de lege de vreme ce sistemul e religios – pe scurt, într-un
sistem religios contradicția e lege!

le brasier du baiser de Dieu – le baiser du brasier divin

creierul e amprenta labirintică a sufletului

în știință contradicția e ierarhizată, deci depășită de progres; în religie,
nu!

dacă fotosinteza e cuantică, ce ne garantează că toate procesele viului
nu sunt astfel?

în care caz, primordialul riscă să fie organic

adevărat și autentic: spontaneitatea e autentică fără să fie adevărată

il y a divers “jours du jugement”

veritabilul sex nu e sufletul, cum crede Artaud, ci spiritul – etern –
erecție de lumină!

cît despre trup, el nu e decît labirintul manifestat al neantului, istoria
unei traiectorii imposibile

demența lumii e alibiul geniului!

un obsedat, un fanatic independent poate fi definit ca monoschizofren

Carnet de idei IV

scindarea e complet resorbită și concentrată în laserul voinței

isus a inventat narcisismul suferinței

evoluția separă

îngerii sunt razele vorbitoare ale Soarelui-Dumnezeu

corupție – perfidie – disperare – fiecare cuprinzându-le pe celelalte două

vîntul plin de stele – fuga beată de cer

rîsul arde ca un foc nervos

aerul / cerul destrămat fin de ploaie

descoperirile nu sunt doar cauzele unei evoluții ci și simptomele ei/
veritabile cauze-simptome!

evaporarea și dilatarea sufletelor (eu – supraeu (dumnezeu) – intelect –
neant) dilatarea în incomprehensibil; coerența finitului se pierde în
incoerența infinită – sufletul e abolit în vastitate

pe măsură ce progresezi existențial existența capătă un aspect oniric
intersectat de paradoxuri contrariante

a gândi cu incomprehensibilul înseamnă a gândi cu vidul absolut!

inteligența determinată e o sintaxă a memoriei

A. A. Şişmanian

nu reveni niciodată sau, dacă nu poţi să eviţi, chiar şi revenirea să-ţi fie
o reînnoire!

flăcările sunt rănilor îngerilor

pianul şi jocul de şah – eşichier – claviatură

insomnie şi vid – insomnia e migrena goală a spaţiului mental – migrena
e schizofrenă, insomnia, monoschizofrenă

trenul întrerupt

ciudate lucruri mi se întrerup pe buze şi cad pe cimentul tăcerii

prin inversiune, neantul se destinde-n infinit, infinitul se contractă în
neant!

inversiunea şi viteza – transferul, timpul, energia, materia

inversiunea de dilatare – inversiunea de contracţie

“timpul” inversiunii: sincron şi diacronic

trebuie distins timpul pur de devenire (“pasagerul” inversiunii)

un zahăr dement – sticlos de furia lunii

oh! tu, nebunie lucioasă

în depărtare, ninsoarea meduzelor

schizofrenia pare să se manifeste printr-un fel de multiplicare
intensificată a vocilor psihice ce antrenează un soi de fărîmare a
limbajului – racursiuri, propoziţii incomplete dar poate, mai interesant,

Carnet de idei IV

o paradoxală fuziune a interogativului și afirmativului și chiar a exclamativului ce dezorientează, probabil, gândirea

“normalitatea” e o iraționalitate consolidată prin număr, eroare colectivă!

femeile vor devora occidentul – de fapt, îl devoră deja!

în fond, nu trebuie să iau în serios *nimic*

frica e forța pe care o oprești sau chiar pe care o încetinești

lacunar/lunar

spiritul nu trebuie să uite că, în fond, e neant!

antropocentric vorbind, lumea nu-i decît un om ratat, omul, o lume împlinită și suprimată prin împlinire

furată de privire sub valul obrazului – o lamă de argint ca o mîngîiere – un pește, fereastră spre tăcere

făpturi ca niște cheaguri de întuneric

sistemul e tot singurătatea însă singurătatea în forma ei cea mai reificată și abstractă, cea mai goală și lipsită de semnificație; atît de goală și insignifiantă încît vidul ei devine opresiune.

totalitatea legilor lumii, mai ales totalitatea legilor structurale sînt convenții, deci iluzie, *māyā*.

A. A. Şişmanian

îți bați singur la ușă și nu-ți răspunzi

sistemul nu e decît un lucru de solitudine

în fond, Dumnezeu e un fel de termen mediu între două premize incompatibile: omul și lumea!

nu există aleatoriu, în termeni stricți aleatoriul e o supraordine, vectorii diacronici fiind cuprinși în structura sincronă

Tratatul wittgensteinian e o formă de *Sāṃkhya*!

orice “particulă” e o schemă de haos sau îi conservă cumva caracteristicile

între haosul paradigmatic și cosmosul sintagmatic există o destul de stranie relație catoptrică, hazardul și teleologia dovedindu-se complementare; complexificarea sintagmei aspiră să exprime “saturat” starea absolută a modelului haotic! sintagma e o paradigmă nesaturată, exprimată în variante.

haosul e suprastructură metasincronă

hazardul e o valoare holistică ce exprimă decalajul variabil (și totuși constant) dintre finitudine (limită) și totalitate, am putea spune dintre probabil și posibilul mereu paradoxal!

în “absolut” hazardul, structură nucleal paradoxală a timpului, exprimă decalajul dintre cosmos și haos – ca și profunda lor afinitate!

Carnet de idei IV

ce e haosul? orice particulă prin comportamentul ei cuantic se prezintă ca o schemă miniaturizată a haosului!

astfel hazardul exprimă diferența dintre timpul pur și devenire, căci, în absolut, paradoxalul hazard *nu devine!*

haosul – hazardul – neantul

il y a toujours une meute après moi!

Big-Bang, Big-Crunch trebuie înțelese ca funcții ale complexificării mimetice cosmos/haos. astfel, în cadrul acestei teleologii a complexificării sfârșitul trebuie văzut ca un moment incomparabil mai complex decît începutul și deci mai aproape de haos prin densitatea lui paradoxală!

ideea însăși a mimetismului comportă un decalaj entropic!

negentropia imită deci situația anterioară entropiei iar entropia, poate, o schematizează

înconjurați de haloul hazardului suntem scufundați în totalitate și vegheați de paradoxul totului cu care ne identificăm – existăm astfel cu toată finitudinea noastră în intimitatea absolută a haosului, adică în neant, ochiul vârtejului haotic!

sîntem hazard-timp și spațiu-haos și identitate-neant

spre deosebire de totalitate ce se definește prin părțile din care este compusă, totul nu-i cantitate ci paradox. totul se definește ca atare tocmai prin absența absolută a părților

mimetismul e cuprins în limită ca imaginea într-o oglindă!

deci, în reificarea solitudinii!

A. A. Şişmanian

în fond, singurătatea e imitație – auto-imitație și auto-erotism
singurătatea e imitația potențial narcisică a sinelui propriu!
limita e schema solidificată a solitudinii

Schreber: structura antropică a “razelor” – “îngeri”?

ce lună stranie! ce lună sanie!

sincronicul domină diacronicul

nu aspir decît la neant, nu la paradisul vostru vremelnic!

“urăsc ce reprezinți, deplîng ce ești” – cu un asemenea tehnician al
ticăloșiei ca V.V. formula, deși veridică, devine imprudentă!

în planul energiei conceptuale “puterea” reprezintă entropia libertății!
toate concepțiile legate de “putere” fiind tributare unei mentalități
totalitare – entropia puterii înseși...

lumea e structurată din scheme entropice multiple (politice, economice,
culturale etc.) ce-i asigură *devenirea de decădere!*

lumea nu e un loc al cunoașterii ci un loc al spectacolului – de unde
importanța succesului!

e straniu cum putem să uităm evidențele!

chiar și capitalismul e mai ales un capitalism-spectacol. în capitalismul-
spectacol individul nu mai e decît fenomenul produsului ce se încarcă

Carnet de idei IV

cu toate valențele soteriologice ce erau cândva ale religiei. religia însăși a devenit religie-produs. produsul apare ca lucrul în sine, graalul tuturor căutărilor; insul închis în solitudinea lui reificată, lumea, nu e nimic, produsul-graal, totul!

teleologia e entropia inevitabilă a hazardului!

singurele lucruri complet imposibile sunt cele complet inutile!

deja impotența mă depilează – e ceva lichid în șopotit

lumea se devoră singură, să se devore e singura ei, autoerotică, ocupație!

numai neantul e perfect

generozitatea, compasiunea ascund o sămînță morbidă, destul de stranie!

de fapt, totalitatea psihologicului e morbidă; normalitatea e statistică și depinde exclusiv de aptitudinea ipocrită de a menține masca socială adică masca statistică; în fond, nu e “normal” decît comportamentul acceptat ca atare!

de unde pericolul “inchiziției” psihiatrice!

demența colectivă e totdeauna “normală” și nu poate fi contrazisă decît de o altă demență colectivă!

kṛta yuga e “vîrsta” perfecțiunii instinctelor, a integralității animale, *treta*, *dvapara* sunt ficțiuni graduale, *kali* e “vîrsta” conștiinței alienate, singura de care omul a fost pînă acum în stare!

A. A. Şişmanian

bachante de bachelită!

tăcerea se dizolvă ca un cub de gheaţă într-un lichid indefinit!

pizda demagogică; bancuri de pre-sinucidere

point ne m'y annule!

tout non-sens s'oppose!

spaţiu – timp – identitate

suprimarea parţială a unuia din primii doi termeni antrenează o contractare non-convenţională a elementelor / componentelor celuilalt; suprimarea totală, o suprimare totală. corespunzător, o extensie relativă sau absolută a termenului trei. extensia absolută a acestuia din urmă mai poate fi definită cosmic şi ca stingere!

în acord cu kant, spaţiul şi timpul apar, prin urmare, ca parametri ai identităţii – sînt fără sens în afara ei!

elasticitatea urletului

nostalgia divinului, nostalgia neantului, nemurirea şi neantul unde moartea îşi soarbe contrarul ce o soarbe.

j'apporte au Rêve l'Évangile du Néant!

pîrţa pîrîitoare a pîrnaielor

bráhmanul e mahat

Carnet de idei IV

totul e tortură, chiar și poezia – sufăr de cuiele silabelor!

totul e fals în gura femeii – femeia încearcă să fure adevărul!

peștele adevărului se zbate pe uscatul minciunii

din paradox și din mister am fost zămislit

femeia încearcă să fure încrederea care îi lipsește!

demonul e lumea, lumea în totalitatea ei; creînd lumea, Dumnezeu s-a autocreat ca demon!

Carnet de idei V

sau

Carnetul roșu

anumite obsesii care consumă omul, împiedicându-l să aibă o veritabilă existență profesională și socială, ba chiar, simplu, să trăiască, pregătesc, poate, scriitorul; reprezintă devorarea realului de fictivul cărui individul îi devine pradă și personaj înainte de a-i putea deveni autor; trezesc în ins, destrămându-i ființa, condiția de miraj în prag de neant.

spiritele profunde duc o existență cosmogonică, unde totul începe, dar și escatologică, unde totul se sfârșește în fiecare zi și, uneori, în fiecare clipă!

la femei – decalajul dintre aparență și contingentă, adică dintre o esență ce le rămâne ascunsă și conținutul aleatoriu al individualității lor alterate – conflict intern prin conflictul extern cu nefericitul care le înțelege!

realul putrezește în spectral – mirajul se descompune în vid – vidul își descoperă inutilitatea și cade-n neant!

frunzele ectoplasmice se preschimbă în brumă și pălesc irespirabile. destrămată, iluzia se presară în insule solitare

îmbrățișată de cerul echivoc, scoarța arborelul se revarsă ca o cascadă

tablourile lui hokusai sunt haikuuri

“malheur à l’homme qui met sa confiance dans l’homme”

A. A. Şişmanian

importanța așteptării e direct proporțională nu cu valoarea umplerii ci
cu adîncimea golului din noi

amînarea e amuleta omului, talismanul lui!

lumea, cu binele și răul ei, e un amestec de singurătate și alienare

urăsc tot ce nu sînt realmente *eu însuși*

prin vulnerabilitatea lui chiar și sufletul îmi este străin

de fapt, femeia care ne respinge cînd iubim, ne ucide – dar aceste crime
nu sînt pedepsite de lege

suferințele, care, în fond, se adaugă indiferent de persoane, sînt un mod
de a ne scădea eul, sînt sustracții, nu simple lovituri

tu tué de silence ou tu de mort

sunt un soldat solitar pe cîmpuri de tristețe

de ce un virtuos nu poate să aibă o viață sexuală liberă?

ca să mă eliberez, trebuie să-mi seduc solitudinea

pielea poate fi uneori de o netezime însetată de senzație – dureroasă –
agreabilă – indiferent!

a scrie nu înseamnă uneori altceva decît a-ți prelungi agonia strigătului!

mass-turbarea e un multiplu al turbării

Carnet de idei V

lumea – materie excrementală – exdemențială

infinitul nu-i poate decît experimentarea dinspre finit a neantului

în neant finitul își apare redundant

infinit – neant / “undă” – “corpuscul”

paradoxurile cantitative (infinit = neant etc.) sînt indisociabile de paradoxurile calitative (identitare etc.); dacă poți oricît, poți orice și invers; cele dintîi par, totuși, mai ușor de conceput! de altfel, “neant”, “infinit” etc. sînt, la urma urmelor, “identități”. cantitățile sînt și ele identități!

vîntul verde al privirilor malefice

în ficțiune, distincția dintre fenomen și înțeles e inexistentă de vreme ce totul e fenomen și totul e sens; cît despre exterioritatea extrafenomenală fără de care fenomenul veritabil e imposibil nu e nici măcar absentă de vreme ce e fictivă

la inșii ce și-au pîrguit deplin fenomenul (celebritățile, oamenii notorietății și ai succesului) miezul nu e tot astfel ci poate fi crud, cînd nu lipsește cu desăvîrșire

situația inversă a insului fără fenomen sau cu un fenomen neglijabil e extrem de penibilă pentru că obligă la relația cu un soi de om invizibil – numai sens

oricît înseamnă orice. cînd toate cantitățile sînt egale toate identitățile sînt egale. la infinit, toate figurile geometrice fiind egale, toate identitățile sînt egale, deci toate metamorfozele posibile. or infinitul nu-i decît o lectură transformistă a neantului

A. A. Şişmanian

finitudinea, în absolut, nu poate fi decît concesivă. în cunoaşterea pură formele nu apar decît ca suprimate; o anume *ondulaţie a cunoaşterii* e deci necesară pentru a face posibilă emergenţa

trecerea de la semioza de ruptură la semioza de inserţie, gnoseologic ondulatorie, suprimă lumea, înlocuind-o prin forme pure

mă umplu de inconştient şi apoi scriu

unde e moarte e şi exterioritate – şi invers

moartea e vectorul semiozei de ruptură

în esenţa ei pură, moartea e valoarea cognitivă originală, mereu identică cu neantul; identică, deci, cu limita, mai exact, cu cenzurile transcendente ce articulează pleroma

transcendenţa e gnoseologic mimetică

această din urmă zonă a semiozei de inserţie e separată în plaje transcendente de limită, adică de valoarea cognitivă pură unde formele nu apar decît ca suprimate – o suprimare, paradoxal, “pozitivă”

valoarea de suprimare, reprimată de extensia semiozei de inserţie e constrînsă să se manifeste ca moarte, adică, în contextul indestructibil al semiozei de inserţie, ca accident, eveniment de ruptură, model semiotic nou

moartea e unitate şi discontinuitate, discontinuitate de inserţie, unitate de ruptură, thanatos şi eros

Carnet de idei V

memoria cuantică a relației metamorfice spirit / natură pură

nu există analiză fără mit

dacă trecînd prin lume am “cîștigat” ceva e aceasta: dezgustul de toate ispitele lumii! de lumea ca atare!

fulg obez de labirint – cărunt de fereastră – limpede și senin de oglindă

timpul stă în ninsoare – se adîncește în fulg

avisul copacului – să albească în fulg • avisul fulgului – topit labirint

cu inima plină de transparențe ca o tăcere de ceai

într-un sens, moartea e instinctul de conservare, crisparea originară, spasmul sălbatic al primei alienări

imposibilul nu există nu pentru că imposibilul n-ar exista ci pentru că imposibilul e cale, nu blocaj

omul e negația lumii

numai neantul iluminează și risipește obstacolele – le revelă ca moduri seminale ocultate

mareele zilei și ale nopții

iubirea, această solitudine infectată

A. A. Şişmanian

“respectul” vostru nu e un gest de recunoaştere al sufletului ci doar o formă atenuată a fricii

irizările cenuşii ale avisului care sunt şi-ale reveriei

bipedia nu e poate decît un căţărat fără copaci – un instinct absurd!
de unde, ciudata analogie a bipediei cu levitaţia – strania aspiraţie de a zbura a omului – în toate sensurile!

destinul meu este eşecul pentru că nu e moartea – nu eşecul înfăptuirii
ci eşecul ecoului meu
cu alte cuvinte, destinul meu e eşecul celorlalţi – eşecul lumii, *en somme*
destinul cassandreii multiplicat cu supliciul lui marsyas

păsări de-aur palid din netezimile obscurului

nitescenţele se ghicesc abia prin luciul negru

şi dacă am vedea timpul ca pe un fel de pandemie virală, o pandemie cosmică

vaginul e poarta spre sufletul femeii – clitorisul e cheia –; şi uneori chiar sufletul!

din iarna umanităţii mele nu înţeleg copilăria marilor asceţi

vampirul de silabe

Carnet de idei V

neantul conține și transcende bogăția posibilului și puritatea imposibilului

în vis sufletul și trupul se dizolvă

cad în fulgi de zăpadă – pașii lui nimeni șterg lumea ca o gumă

distanța comportă cunoașterea – poate că-n fond cunoașterea nu e decât distanță

trupul e folosit ca un martor al sufletului, test, garant sau, pur și simplu, indiciu fie al autenticității reacțiilor, fie al existenței

spiritul e neantul încetinit

ce ne refuză trupul are un aer de variabilă, ce ne refuză visul însă e o constantă ce demască felul în care noi înșine sîntem tratați de tot ce ne rămîne străin

prakṛti e spiritul disociat prin alienarea *kaivalyei* (*tamas* suprimarea corzilor cognitive, *rajas* dinamismul lor, *sattva*, cognitivitatea pură).

disocierea e tot o încetinire, însă o încetinire alterată!

“mai mult decât eu” e o marfă extrem de ieftină

și-apoi n-am vrut să pășesc pe calea urmată de atîți preabășiți prăbușiți în diverse ranguri

numele meu e rolul meu de-absență!

femeile ce n-au fost cunoscute de-un pneumatic se pot lăuda doar cu atît: c-au cunoscut x *godemichet*-uri, de dimensiuni variabile

A. A. Şişmanian

într-un sens, moartea e limita exteriorizată, destinul, limita ce ne traversează şi ne poartă spre suprimare

teoria cuantică e de fapt o fenomenologie a spiritului

spiritul e mereu străin pe acest pământ bestial şi melancolic (bestial de melancolic?)

sinele şi spiritul sînt valori ale neantului – sînt deci neantul încetinit

“natura” e neantul încetinit pînă la disociere; idem timpul

lucrul în sine e pragul de evanescenţă al lucrurilor – *la chose en-soi est la chose en train de s'évanouir*

le regard, ce vide

descoperirea e o solitudine aprofundată

structura finitudinii e solitudinea

orizontul ca o săgeată fugind înspre vid, descuind vidul cu vârful ei infinit

s-ar putea ca iubirea să nu fie decît o moarte încetinită, afectată de disociere

solitudinea, în sine indefinită, e structura finitului şi infinitului, a conştientului şi inconştientului

subiacenţa, însă, e poate mai profundă

orice act cognitiv, chiar şi cel mai banal, constă în suprimare

Carnet de idei V

pas moi! je n'ai pas été nourri par les seins d'une mère; à peine si on m'a donné naissance, plutôt la mort

numai din haos, nu din perfidul cosmos se naște justiția

e oare posibil ca asta să fie o simplă substituție și să nu mi se mai dea plenitudinea meditației pentru că mi se dă poezia? în cazul ăsta, trebuie să mi se redea și filosofia! nu poți să plătești de două ori! viața mea chinuită trebuie reanalizată din acest punct de vedere!

prietenia e pur și simplu expresia parțială și întreruptă a homosexualității! sîntem în prietenie ca într-o relație de cuplu și întîlnim aceleași probleme ca în viața conjugală!

cea mai pură prietenie, cea mai pură iubire e solitudinea

adevărul solitudinii te smulge în întregime din lume sau dizolvă lumea în jurul tău!

je m'écarte donc je souris

il n'y a rien de plus crépusculaire que le miracle

mașina nu e simplul angrenaj orientat spre o funcție, ci o metodă de totalizare cognitivă a unei lumi date, a unei imanențe prealabil definite; într-un sens, mașina e conștientul inconștientului!

de aceea, în afara hibridului cognitiv om-mașină, mașina e incapabilă de inteligență, funcție cognitivă transcendențială, și structural n-are nevoie de ea. inteligența artificială e o formă de calcul, ceea ce e cu totul altceva!

A. A. Şişmanian

sperma care se scurge ca un puroi din anus, de parcă acesta din urmă ar fi un abces spart

valurile urcă spre lună ca nişte morţi – morţii coboară sub lună ca nişte valuri

chiar şi vidul rămîne o iluzie cît timp nu e decît o determinare exterioară

prakṛti înşală femeile instilîndu-le nesinea şi inesenţa ei!

zborul şi labirintul – zborul ca labirint – Icar

lucrul în sine e pragul unde fenomenul e tangent cu dispariţia

dogmă înseamnă cenzură

la fereastră cu departe şi singur

priviri pictate

limitele trebuie să fie combustibilul conştiinţei – nimic altceva

într-o structură absolut compactă limitele coincid cu ansamblul structurii delimitate

pădurea ca amurgul unui soare scufundat şi verde

o femeie care se ascunde după poziţia ei socială ca după o perdea de unde trage cu ochiul!

Carnet de idei V

cu cât e plasată mai sus, cu atât privește mai jos – și invers!

ființa femeii e circumstanța

dingo d'indigo et de iago

viața nu-i poate decît o formă de captivitate ca a lui Gulliver în Lilliput

utopia ca reducere la absurd a realului

iubirea ca scîrbă acceptată

unii își trăiesc singurătatea ca pe o eczemă

le nihilisme: la désagrégation sans but de ce que, de toute manière, n'en avait aucun

la femme vertueuse: elle faisait l'aumône un peu de tout et, surtout, de sa vertu qu'elle avait d'ailleurs en abondance

există inși a căror individualizare nu se realizează decît prin și ca mediu – inși-mediu; și alții, veritabil individualizați

probabil că veritabila solitudine e aceea pe care nici o tristețe, nici o amintire, nici un regret n-o mai bîntuie; altfel spus, singurătatea adevărată nu e psihică ci exclusiv spirituală

uneori visele fac aluzie la un trecut pur oniric – ca al unei existențe paralele!

A. A. Şişmanian

nu percepem textul fiinţelor – în sensul cel mai larg al termenului – decât într-un context prealabil, astfel încât nu citim realmente textul ci contextul. şi totuşi, dacă încercăm să determinăm acest context ca pe un text în sine îl pierdem într-o infinitate de texte parţiale, rămânând cu ce este el de fapt – contextul vid.

astfel, realul e mereu încadrat de un areal, “pînza” lui, cum visele se proiectează pe ecranul avisului.

ceea ce apare ca întrerupt pentru individ e continuu pentru energie

să sărbătoreşti viitorul ca pe un trecut!

hélas! je suis mal aspergé par le destin!

quand tu rencontres le mal, traverse-le!

să înghiţi semne de întrebare ca pe nişte şerpi!

le crépuscule tel un trône d'étrons d'or!

spuma epileptică a unei grădini absorbite de soare

umbrele albe ale luminii negre

întrebarea nu-i oare un mod de a ocoli răspunsul?

ce culoare au numerele?

la fortune c'est l'immortalité projetée de l'être vers l'avoir

Carnet de idei V

libertatea interdicțiilor himerice: să nu mănânci din carnea animalelor fantastice, să nu violezi sirenele – tot restul e permis!

în fond, toți refomatorii religioși fac să semene religia cu ateismul (religia reformată e “ateismul” religiei tradiționale precedente)

în termeni stricți, “omul natural” al filosofilor, departe de a reprezenta o întoarcere la natură, reprezintă culmea perfecționării artificiale a omului!

erau acolo și nu erau acolo ca niște străini ce încep să îmbrace pielea adevărului

legile – eforturile vane ale alienării de a legifera prin miraje omul!

nu trăim în cea mai bună dintre lumile posibile ci în infernul cel mai insignifiant!

adevărul se trădează singur și se preschimbă în minciună

persoana e o valoare de interfață

moartea nu-i decît viața radicalizată: torționară pînă acum, devine, în fine, asasină!

“construim o lume de catastrofe ineluctabile” Fr. Dürrenmatt

imposibilitatea sau chiar numai dificultatea exercitării unui drept elementar se asociază în victimă cu un curios și persistent sentiment de culpabilitate: indignarea cere o mare forță morală!

A. A. Şişmanian

chuter en Dieu – quelle catastrophe!

Dieu – une veille vétuste sur l'abîme...

ce înspăimîntă uneori în agonie și cadavru e lipsa de semnificație ce ascunde, poate, un prea plin de semnificație; subita confruntare cu neantul mediată prin trup

toute la "Recherche" proustienne n'est qu'un lit de sommeil qui s'avère être de plus en plus un lit de mort – une embarcation vers le néant

singurătatea se scutură de toate întâlirile ca de niște simple coji inutile

la sfârșit, eu însumi mă voi scutura de singurătate și ea de mine!

chiar și anxietatea e o singurătate nesaturată!

nu mă detest deloc – dar tocmai pentru că mă respect îmi dăruiesc neantul

apropiindu-se, un chip se transformă-n parfum, depărtându-se, un parfum se preschimbă-n imagine, iar, uneori, de la mari depărtări, imaginea-n sunet – după cum sunetul poate căpăta intimitatea mîngîierii iar, mai profund mușcat, evanescența parfumată a gustului!

lumea încearcă să devore omul, însă capitalul va devora lumea iar tehnologia, capitalul; robotul se va substitui omului și informatica, magiei lumii; entropia va dizolva cosmosul, un cosmos demn doar de a fi vomitat! ce, de la bun început, nu era decît vomă!

Carnet de idei V

quand on se détache de ses parents, on se détache de tout, les feuilles mortes du dégoût tombent au loin et tout vous est mort

singurul mobil psihologic al femeii – în afara interesului și dorinței, mobiluri materiale – e lipsa de respect; din lipsă de respect te bat la cap cu neghiobiile lor delirante și numai din lipsă de respect te pot lăsa în pace!

Moise – Ieșua – stranie suprasinteză!

ideea nici unei țări – cu atât mai puțin vidul vreunui imperiu – nu poate rezista ideii absolute a neantului

în neant împlinirea și obstacolul fuzionează deplin

adevărul n-are nevoie de mărturie – adevărul e adevăr!

în fond, poate că veritabila oroare a violului constă în caracterul lui echivoc – cu cât mai echivoc, cu atât mai oribil, cu cât mai oribil, cu atât mai echivoc! nici o pedeapsă nu poate transcende ori, cu atât mai puțin compensa, asta – nici o vărsare de suferință și sânge! dimpotrivă, într-un sens pedeapsa *aici* agravează ofensa, o face indelebilă și ia măsura josniciei actului ca josnicie a lumii! numai iubirea – oricât ar părea de nedrept și absurd – numai iubirea femeii ce-și găsește într-o formă de iertare natura cea mai profundă, numai iubirea cea mai paradoxală poate înnobila și, cumva, aboli inomabilul! dar există iubirea? există iertarea? numai femeia – nu futilul isus – poate eventual să le zămislească, părăsindu-se pe ea însăși, regăsindu-se pe ea însăși... nu femela ci numai femeia!!!

neantul poartă-n el totalitatea trecutului, tot așa cum vidul exprimă toate posibilitățile viitorului – ale utopiilor viitorului!

A. A. Şişmanian

toate așa-zisele valori ale matematicii sînt simple convenții. idem, dimensiunile geometrice de la 1 la ∞ sînt numai convenții, deși extrem de complexe. tot ce e matematic e convențional, tot ce e fizic e indefinit.

doar metafizica și mistica spun adevărul – metafizica îl spune iar mistica-l experimentează!

singurul “punct fix” e cel al meditației prin care întreaga convenție psiho-ontologică, deci psiho-fizică, se anulează și se resoarbe – se demască, de fapt, așa cum veritabilul compact – cel în care limita și centrul coincid ca unică structură posibilă – anulează și demască convenția geometrică etc.

zîmbetul e unica mea decorație – singurul meu epolet!

există o zonă de ocultare în fiecare religie – cel mai mult însă în creștinism; conceptul de credință coincide funcțional tocmai cu această zonă de ocultare, mai mult, e ocultarea!

eucaristia e o fantasmă bazată pe anamneza participativă platoniciană, locul parademei fiind luat de un individ: Isus!

limita e tautologie – infinitul, contradicție! de fapt, forma maximă a tautologiei e concentratul absolut al limitei – centrul!

finitudinea e domeniul tautologiei

prin teoria cuantică aflăm oare că energia, în structura ei, schematizează cunoașterea, în speță, coincidența opuselor, iar prin binomul particulă-undă se exprimă identitatea finitului și infinitului ca aspecte ale neantului? sau identitatea neantului cu vidul? pe scurt, energia e codul cunoașterii absolute și nu o simplă forță? primordial program teleologic – text – mesaj

Carnet de idei V

energia ca schemă a identității – deci, evident, și a identității spațiu-timp

cosmosul e text – mai ales text structural – memorie vectorială mimetică

numai moartea nu-i ridiculă – și încă

imenși limacși de spumă pe ape nocturne

succesele mele sînt persecuțiile și obstacolele – iubirile, trădările cărora le-am fost victimă

bineînțeles, orice schemă mitică poate duce la o schemă mistică

orbi cu pleoape de cristal mai orbitoare decît soarele pe care-l reflectă

une fresque des frasques

energia pură sau energia absolută e expresia cognitivă a identității vectoriale dintre neant și infinit (v. *supra*) atît imediat cît și mediat de un **q** oarecare.

altfel spus, din perspectiva acestei energii cognitive pure, totalitatea **q**-urilor posibile – lumea – e simultan dar non-concomitent infinită și nulă.

orice altă energie e un transfer schematic

dacă românii suferă de un complex de inferioritate năclăit, francezii suferă de un complex de superioritate fisurat!

A. A. Şişmanian

monstrul nu e poate decît mînia adevărului!

sistemul nu acceptă pe nimeni, de fapt, *sistemul e vid!* nu există veritabili beneficiari

şi dacă ozn-urile – cel puţin sferile plasmatiche luminoase – n-ar fi vehicule ale unei forme de inteligenţă *ci* o formă de inteligenţă; să zicem de inteligenţă cuantică

după vîrsta de aur, de argint, de aramă, după semizei şi vîrsta de fier, după rapida vîrstă de plastic, intrăm în vîrsta de vid – ultima vîrstă a oamenilor

urăşte-ţi aproapele ca pe tine însuşi!

nu lumea trebuie să fie depoluată de om ci omul de lume

şi dacă tot restul n-ar fi decît un jalnic decor!

Biblia n-are valoare cognitivă sincronă sau ştiinţifică; are o foarte limitată valoare cognitivă diacronică, istorică, mă rog!

ce ridiculă apare religia din perspectiva metafizicii neantului!

moartea reflectă neantul în condiţiile exteriorităţii – de unde, dimensiunea ei cognitivă

sunt ce şi cine sunt! nu sunt nimeni Altceineva, ci doar eu însumi în drum spre sinele însuşi

Carnet de idei V

în fond, nu iubim femeile, iubim rănilile pe care ni le provoacă! femeile, cangrenele sufletului! ne iubim pe noi înșine ca răniți – un fel de graal!

în fond, numai neantul, a priori inaccesibil, nu ne poate fi înstrăinat!

dezasimilăm dureros o alteritate aleatorie ce, prin obișnuință, ne-a devenit ființă! problema e însă că orice *a fi* se poate dovedi un simplu *a avea* fără ca perplexitatea noastră chinuitoare să poată discerne o veritabilă limită

a avea ne dezvăluie efemerul lui *a fi*

sufletul este cunoaștere

l'étant est l'être qui s'avère chose – qui est un avoir, un à voire tout au plus;

l'être est l'étant intransformable – gnose ou néant

cu partea din ea care se detestă, *prakṛti* îl întruchipează pe *puruṣa* pentru a-l prinde în capcană! însă tocmai prin această porțiune (auto-) persecutată *prakṛti* poate constata că e *kaivalya* adică, de fapt, *puruṣa*.

structura de profunzime a răului e cunoașterea – răul e o structură cognitivă deviantă sau întreruptă, incompletă, o cunoaștere-obiect (pentru că numai obiectul ca pseudo-saturare temporară poate constitui un obstacol pentru cunoaștere).

altfel spus, actul cognitiv e întrerupt prin faptul că devine parțial creator adică prin faptul că se oprește la o variantă.

actul cognitiv devine prin întrerupere energie – o codificare întreruptă, sincopa unui act de cunoaștere

A. A. Şişmanian

energia e o sincopă cognitivă ce încearcă să se completeze fără succes

de fapt, dincolo apare prin dincoace, exterioritatea e o interioritate
întreruptă (semioză de ruptură)!

factorul de frică – catoptric? subiectiv? memorie cognitivă reziduală?
subiacență

cadavrul e un lucru încărcat de o subiectivitate latentă – un subiect oprit

putem oare interpreta digestia ca un act cognitiv?

distrugerea e o întrerupere a suprimării cognitive ce o menține doar într-
un plan fizic

finitul exterior și finitudinea absolută (tautologia)

iubito! ești prea înghețată în tine și-n dezgustata ta frumusețe!

într-un sens, toate persecuțiile și înșelăciunile cărora le-am fost victimă
– nu mă purifică?

un ac indicator îmi străbate carnea – poate acul unui ceasornic misterios

avioanele ca niște obuze – mai degrabă, ca niște misile!

frica e expresia infinitului nostru (ubicuitate, pancronie) *uitat* – frica e
reziduul amneziei noastre structurale.

Carnet de idei V

veritabila structură a răului nu e morală ci cognitivă; moral, nu putem descoperi nicăieri răul pur! răul pur e indiferent la “rău” ca și la “bine”...

*le malheur de celui qui ne s'intègre pas, désintègre tout ce qui l'exclut!
la révolution de l'échec!*

binecuvântarea e solitudine distribuită; blestemul nu e altceva – diferența stă în concentrație!

orice nimicire, distrugere are un fond cognitiv – cunoașterea nu e altceva decât distrugerea absolută.

eram plin de fulgere – sînt plin de neant!

neantul e și sumumul Răului și cel al Binelui; în el “piscurile gemene” se identifică!

peste tot unde există o voce, există o adresare!

emisie-undă / recepție-corpusul – polii comunicării se transformă în comunicare

suprimarea nu e doar cunoaștere ci și comunicare. codificarea cuantică a proceselor; prin comunicare, suprimarea devine biunivocă

poezia/sacrul e o comunicare absolut incomunicantă, o comunicare ce comunică exclusiv prin incomunicare iradiantă.

negația e nitescența pură a neantului

A. A. Şişmanian

cele două fețe ale lui Sem: narcisismul depresiv evreu / narcisimul
paranoic arab! toate celelalte popoare combină, în diverse proporții,
aceste două caracteristici – *twin peaks!* dar atlantii???

țările sînt propunerile cu care încercăm să ispitim pămîntul

se unifică, pierzîndu-se și înstrăinîndu-se într-o dezamăgitoare
convergență alienantă

la feuillée des neiges

cum poate îmbătrîni cine nu trăiește de fapt

resorb, pe drumul de surîs al indiferenței, tot ce separă lumea de decor

cazi în abis fără fund țară nevrednică!
lumea “reală” e singurătatea contrariată

*limitele sînt **suprimări inerte***

lumea-i fură omului singurătatea spirituală

limitele sînt suprimări cognitive inerte, avînd ca funcție tocmai inerția
cognitivă (a nu se confunda cu simpla ignoranță)

plexiglas perplex

unitatea de loc în timpul dizolvat

Carnet de idei V

il faut absolument que, pour l'épuiser, j'épouse mon angoisse – il n'y a qu'elle qui puisse me guérir d'elle-même

eu însumi sînt miraj în miraj – purtăm în noi toată noaptea obstacolelor și aurora nașterilor iluzorii

on n'aime que la déception, la perplexité de l'orgueil blessé

iubești când spui “nu înțeleg!”, înțelegerea, însă, neutralizează sentimentele

sentimentul e totdeauna subiacent cogniției – e parazitul ei colateral

omul definit de interdicții e guvernat de statul-animal pentru care aceste interdicții încetează să se aplice; sau omul își deleagă animalitatea statului care-l guvernează!

erotismul suflului prelungește și anulează erotismul sexului

la conversation des souffles

intimitatea mea cu mine însumi începe să ia locul tuturor conceptelor – intimitatea ce nu e o soluție ci doar atît – o levitație!

răul e peste tot binele la putere!

oroarea pe care-o inspiră și pe care și-o inspiră lumea trebuie să fie imensă pentru ca adevărul să devină cît de cît audibil!

même l'enfer peut devenir une utopie!

A. A. Şişmanian

gelozia e consecinţa unei anume insuficienţe erotice determinate de relaţiile univoce sau insuficient polivoce

femeile sînt, mai ales, oglinzile narcisismului nostru psihologic; problema e că, spre deosebire de Narcis, noi nu ne îndrăgostim de imagine, adică de noi înşine, *ci de oglinzi!*

minusculul puțin dilatat de imperiu – avorton al umanului – clon al sistemului

momentul cînd un fel de moleşală sultanică mă împinge spre felaţiune, spre o poruncă ce e, de fapt, o slăbiciune, e momentul optim cînd aş putea să-mi sublimez energiile!

nu poţi decît să intuieşti minciuna, nu poţi decît să ştii adevărul

o excesivă dezvoltare a memoriei e de natura amneziei

frunze ofilite de lumină din toamna somptuoasă a crepusculului

on devient la pute de ses vainqueurs, bien plus que de ses sauveurs (sauf lorsque les derniers sont identiques aux premiers); cela s'applique un peu aux individus, énormément aux états!

privirile, aceste culoare ale conştiinţei

cunoaşterea e semnul egal dintre fiinţă şi neant, e spiritul sfînt prin care cele două persoane divine există şi se identifică

dimpotrivă, rupte, private de această reciprocitate a cunoaşterii, cele două se înstrăinează, fiinţa cade în lume, neantul în transcendenţa goală.

Carnet de idei V

même pour la pire canaille, il y a toujours le moment de pureté de la victime...

în fond, în spatele oricărui viciu se ascunde o experiență ratată a solitudinii

la mère europe est une salope!

cît despre exercițiul autoerotic al virtuții – căci există întotdeauna în virtute un narcisism onanic – el se rezumă, cel mai adesea, la o experiență ratată a solidarității

“toate slăbiciunile mele s-au întors contra mea ca niște nave ale furtunii” – strigă Prospero

bătrînețea nu-i oare, în fond, o formă a solitudinii?

orbirea ca o corupție reciprocă

la infinit, toate traiectoriile teleologice sunt structural identice (aceeași traiectorie)

astfel, infinitul cognitiv întemeiază, teleologic, neantul mistic

teleologic, lumea reprezintă încetinirea și “încurcarea” tuturor traiectoriilor teleologice › textura de miraje!

suprimarea prin neant a lumii reprezintă, simetric, împlinirea teleologică a tuturor ființelor țesute-n *māyā*; a tuturor traiectoriilor încetinite și sistematic deviate prin moarte și reîncarnare.

A. A. Șișmanian

neantul nu reprezintă doar suprimarea fizicală a lumii ci împlinirea teleologică a tuturor entităților care o compun – ce compun această plasă de păianjen carcerală, penitenciarul arahneic al iluziei!

iată sensul restrâns și cel generalizat al lui *citta vṛtti nirodha*

evanescenta cognitivă este transcendența și transcendența, evanescenta

infernul intern al fiecăruia e, bineînțeles, invizibil; pe această ignoranță se bizuie invidia

a se dizolva în lucrurile timpului

toată cultura română a timpului o dizolv în absența mea

să capturezi volatilitatea într-un labirint fastuos al memoriei

e stranie importanța lui a avea din a iubi; am putea aproape spune că a iubi e chipul cel mai subtil de a-l substitui pe a fi prin a avea!

le verbe “aimer” c’est la façon la plus subtile de substituer le verbe “être” par le verbe “avoir”

maturizarea corespunde cu identificarea cu un model – social pentru cei mai mulți – daimonic, pentru unii, ce pot cunoaște, astfel, mai multe maturizări!

într-un sens, iubirea e rîia singurătății pe care, îndrăgostiți, o scărpinăm la sânge!

Carnet de idei V

timpul nu se definește decît prin încetinirea teleologică a capacității noastre de cunoaștere: *timpul e conștiință încetinită!*

singurătatea e pragul dintre a fi și a avea; dintre neant (ființa pură) și tot ce debordează; dar este și prima limită, prima suprimare cognitivă atinsă de inerție

umbra pură, subsecventă limitei, nu e o privație de lumină ci de cunoaștere, forma cea mai subtilă a ignoranței subiacente, anamneză și amnezie, suflet paradigmatic, indeterminate primă și, poate, forma originară a avisului.

în labirintul unei femei se coace totalitatea ezitărilor culese în momentul proxim lontan al despărțirii și plecării. astfel, magia își livrează evanescența în trepte

durerea nesfârșită, toxică, albastră a ploilor lente – de metan

hlamida somptuoasă de pete, clipe și singurătate a bătrîneții – hermina hivernală a timpului

omul fără trecut – sînt învăluit doar de circumstanțe (adesea contrariante) nu de timp!

fiind fără trecut sînt și fără viitor – doar un prezent al conștiinței

evanescența surîsului e ea însăși un labirint – l'ivoire de l'avoir!

fiordurile anotimpurilor – labirinturile florii

optimismul e ceva între ipocrizie și schizofrenie, iar în plan cognitiv – un obstacol!

A. A. Şişmanian

spiritul învelit în oglinzi / duhul încotoşmănat în oglinzi

titanul de melancolie albastră

amnezii de iarnă

ceea ce numim “hermeneutică” asociază inteligenţa şi intuiţia cu o anume *putere de irizare* ce nu poate fi apropiată, în plan cognitiv, decât de ceea ce Eliade numea “nostalgia originilor”

pe de altă parte, inteligenţa nu trebuie identificată cu simpla comprehensiune, cu, deci, simpla capacitate de cuprindere, ci comportă o dimensiune auto-transgresivă, ce o obligă să se proiecteze mult dincolo de ea însăşi, să cunoască cu chiar această profundă şi totală ignoranţă, cât mai departe de parametrii comuni ori de analogie, ideal să cunoască incomprehensibilul cu incomprehensibilul însuşi!

cînd încerci să cunoşti neantul, de la un punct încolo nu mai utilizezi intelectul, ci cunoşti neantul numai cu neantul!

femeile îşi utilizează esenţa ca să-şi dezvolte aparenţa cu care evadează din ele însele

există fiinţe a căror formă aparentă pluteşte pe trupul lor deja mort, pe stadiul lor de cadavru viu, ca un simplu camuflaj navigant; aspectul thanatic propriu femeii frivole, consumate de propriile dorinţe – sau al bărbatului

există nu doar Hadesul spaţial al infernului ci şi multiple hadesuri temporale, legate de anumite segmente ale viitorului sau trecutului

în termeni stricţi, prezentul nu există altfel decât relaţional. dacă în noi simţul prezentului a slăbit în favoarea trecutului şi viitorului, explicaţia e că legătura cu prezentul în animal e mai ales de tip olfactiv, în noi gîndirea înlocuind olfacţia!

Carnet de idei V

memoria proustiană e expresia unui imens narcisism psihologic

senzația realului e onirică și probează, cel mult, că “viața e vis”

trezia realizată dar nu asumată din unele vise

pages d'anges/d'âges

supernovele memoriei; geologia și arheologia eului

E. nu-l iubea cu adevărat pe V. (id est A.) – era doar o implozie a umanului ce-i consolida egoismul; traumatismul crează nu doar simplu narcisism ci fapte egoerotice!

oglindea de litere!

tarantule polidemente – inspirând pariuri tiberiene cu partuziometrul dereglat!

dezintegrări fantomatice gigantice

les causes sont choses de l'expérience; les choses sont causes des phénomènes

suferința e în fond memorie – un element de continuitate al personalității

suferința, mai ales suferința brutală și bruscă, se transformă, prin compensație în nevoia sultanică de a domina – deci într-o formă sau alta

A. A. Şişmanian

de act sexual; astfel e scurtcircuitată nevoia de castitate prin viclenii
ciudate ce se ţes în noi înşine, cu complicitatea exteriorului, sau invers!

ţesut de şerpi dispare-n vid!

trecerea de la semioza compactă la semioza de inserţie diluează neantul

neantul nu poate cunoaşte direct semioză de ruptură – big bang!

cu timpul ne îmbrăcăm în bătrîneţe, ştiind, cum eram îmbrăcaţi în
tinereţe, ignorîndu-ne; totuşi, dincolo de mizeriile fizice – un transfer!
– bătrîni suferim din ce în ce mai puţin – deşi la sfîrşit murim!

sistemul francez e un sistem de caste care nu-şi spune numele!

templele antichităţii nu sînt în spaţiu ci sînt temple de timp

treptat, în funcţie de vocaţie, creierul nostru devine o simfonie, o operă
plastică ori, mai ales, o carte

îngerii sînt idei gravate în evanescenţa cuvintelor

umbrele de argint tremurător ale evanescenţelor

deschideri claustrate – luminişurile heideggeriene

ne temem de singurătate ca de un secret ce ne-ar dezvălui definitiv nouă
înşine

Carnet de idei V

unghiul cerului schimbă sensul lucrurilor apropiindu-ne privirile de semn

vine un moment cînd, lumea își dezvăluie insuficiența – deficiența! la vest nu mai contemplăm decît moartea – la est, doar neantul!

în simbolul veritabil planul expresiei și planul conținutului fuzionează, formînd un plan paradoxal de remanență evanescentă – de evanescentă iradiantă și astfel remanentă

somnul e refugiul mincinoșilor ce, nemaitrebuind să pară, se mulțumesc să viseze!

homosexualitatea nu-i doar afacere de înclinație ci, de multe ori, pur și simplu de vîrstă!

cu avionul între crepuscul și noapte

rotundul profund tapisat de lună

orice labirint e o scară care-și distruge treptele, un centru ce-și nimicește culoarele circumferente

vitalitatea pesimismului etern activ

trebuie să accelerezi valoarea de ruptură a cunoașterii

labirinturi întrerupte cu culoarele culorilor suspendate

să dispari în semne și sensuri – viața = dispariție, moartea = plenitudine

A. A. Şişmanian

pentru animale destinul ia forma instinctului

realitatea cedează pentru a pregăti triumful memoriei

obraji de fată îmbobociți de lacrimi – îndobitociți de hohote de râs

efemerul reflectă eternitatea neantului subiacent

iarna s-ar zice că luna s-a etalat pe pământ

cioburi de peisaj

privirile negre și verzi ale pământului ocultate de pleoape selenare;
razele solidificate de frig pe labirintul ocult al zăpezii

Să renunți la anxietate precum creștinul la Satana!!!

hai singurătate, intră în mine ca să mă trezesc, în fine, din lume!!!

lumea aceasta e a basmelor inversate; în basm săruți o broască și te trezești cu o prințesă; în lume, săruți o prințesă și te pomenești pe neașteptate cu o broască!

sau, pentru ca egalitatea sexelor să nu fie afectată: în basm prințesa sărută un porc și se pomenește cu un prinț; în lume, sărută un prinț și se preschimbă ambii: ea în broască și el în porc / el în porc, iar ea, ei da, în broască!

estetica paradoxală a distrugerii

Carnet de idei V

moartea este trecerea de la un mod de reprezentare la altul sau de la un mod de reprezentare la un mod de non-reprezentare!

geniul nu are complici iară eu sunt geniul adevărului – geniu prin excelență – **exterminator!**

omul în lume e prins între bestialitatea naturii și pandemonium

minciuna e ultima rămășiță a virtuții într-o curvă

prozatorii, în fond, sînt niște poeți incompleți, atinși de gregaritate; niște “poeți” ce necrezînd exclusiv în calitatea metaforei o compensează prin cantitatea “umanității”, “patriotismului” etc.

dacă lumea te recunoaște întreabă-te unde ai greșit!

intervalul (vid, abis, avis...) nu e real și nu-i ireal – e real-ireal și ireal-real!

nu poate fi parcurs, poate fi doar cuprins ca fenomen al decalajului dintre mine și sine, mască fizicală a necunoașterii de sine!!!

instrumentăm necesarul. a utiliza un anume tip de instrument înseamnă a stabili un anume tip de raport cu realul, raport pe care-l numim îndeobște “muncă”. munca e instrumentul, realul, sfera instrumentului. și totuși, atît munca qua instrument cît și realul ca domeniu de aplicare nu sînt altceva decît iluzie; ceea ce înseamnă că necesarul nu e altceva decît miraj!!!

il n'y a d'autre espèce que l'espace

defectul lui Proust constă în relativul realism al memoriei – mai mult, în naturalismul ei; prea multe amintiri, prea puține fantasme!

A. A. Şişmanian

da, sînt lacrimi toate aceste, lacrimile care mi se tîrăsc pe creier.

succesul e fisură destinală – eroarea ascunsă care te orbeşte!

copilul nu e o chestie așa de debilă și fragilă – copilul e o orbire prin care vezi!

la femei absurdul – de multe ori absurdul lacrimilor – justifică eroarea

lucruri și semne; chiar și “instinctul” e idee, în fond, anamneză

soarele ca o albină uriașă

lucrurile de care-ți poți aminti te umplu pe tine însuși de substanța sau vidul amintirii – de utopia și ucronia amintirii

ceea ce Proust interpretează ca “viață” e lumina ce străbate destrămarea intermitentă – neantul-lumină ce ne apropie nu de existență ci de neantul însuși. nitescența ce pregătește neantescența!

drumul scurtcircuitează adesea obstacolul – pasul se transformă în silabă

sîntem înstrăinați – întodeauna crisalida altei realități

apropierea morții ne face buni ca și cum răul s-ar concentra numai în viață; dar și de parcă bunătatea ar fi o formă de cădere (decădere)

plictiseala e cea mai subtilă formă a orgoliului – sau cea dintîi și cea de pe urmă formă a singurătății

Carnet de idei V

drumul concret al fiecăruia e identic cu legitimitatea personală și se prezintă fiecărui individ ca normă generală, de vreme ce e *norma lui*; astfel, pentru corupt norma existențială e corupția, pentru criminal, crima pe care le vor descoperi peste tot, nu fără un anume succes.

mai mult, pentru monstru norma existențială e monstruozițate pe care, de n-o va putea defini ca normă, o va defini ca anti-normă mai legitimă decît norma; și-asta pentru că dinăuntru drumului său concret adică din interiorul propriului spațiu de legitimitate – deci de reproș universal – monstrul nici nu-și apare ca monstru. în fond, toți monștrii sunt narcisici! mai mult, se poate vorbi de un narcisism ontologic fundamental – de un narcisism intrinsec al ființei!!!

pentru Hitler, Hitler nu era “Hitler” decît, poate, în momentele publice, altminteri prezentîndu-se ca un segment psiho-fizic sau psiho-noetic plin de echivocuri și contradicții, ca o panglică de memorie suferitoare – și, evident, intens narcisică!

așa cum un copil bagă totul în gură, transformînd gustul în mijloc de cunoaștere, o curvă bagă totul în pizdă, cu același entuziasm infantil; curvenia veritabilă e o formă de curiozitate situată mai ales în sex, dar și în alte părți ale corpului.

să renunți la speranță!!!

de altfel, sentimentele par alcătuite dintr-o singură substanță psihică – ele care, în fond, par să nu fie altceva decît *senzațiile sufletului!*

scriitorul trăiește într-o substanță a memoriei ce nu-i accesibilă tuturor

reamintirea cea mai profundă a solitudinii e încă amnezie!

A. A. Şişmanian

toate sentimentele: anxietatea, speranţa, ura, iubirea, ca şi, în felul lor, toate visele, au ca o singură substanţă negativă şi pozitivă, continuă şi indeterminată, dar susceptibilă de toate discontinuităţile specificării. această substanţă, total inomabilă în puritatea ei, se apropie cel mai mult, când se apropie de specificare, de ceea ce am putea defini ca *singurătate*.

singurătatea, printre sentimentele determinate, e sentimentul de fond al tuturor celorlalte şi cel ce se apropie cel mai mult de indeterminarea pură, de inomabil.

evanescenta pozitivă a sentimentelor opusă evanescentei cognitive a ideilor. evident, cea din urmă e *negativă!*

ideile pure sînt simple evanescente; dimpotrivă, ideile determinate pot fi interpretate ca nişte sentimente cognitive sau “valori”. valori încetinite, cu slabă putere cognitivă, prin evanescenta lor pozitivă, sentimentele au nevoie de un “purtător” care să le legitimeze şi să le explice, în afara purtătorului vizat de ele sentimentele dovedindu-se pure non-sensuri. acest purtător este *subiectul* ce se prezintă ca un cocon vid, ţesut de sentimentele înseşi combinate cu unele valori atenuate.

sentimentul de fond al subiectului, forma lui, e singurătatea; setea de variaţie, de diversitate a subiectului e exprimată de plictiseală prin care subiectul îşi percepe, în chip periculos pentru subzistenţa lui, vidul intern. altfel spus, plictiseala indică setea de material psihic a subiectului, nevoia lui de a se simţi umplut de un suflet potenţial divers. căci subiectul, în starea lui pură, e încă o formă destul de abstractă!

suferinţa sfîşie temporar coconul de sentimente al subiectului, îl scurtcircuitează, permiţînd accelerarea ideilor – însă ideile nu sunt un succedaneu. suferinţa, accelerînd sentimentele, le deschide dincolo de ele însele, transformîndu-le în idei.

femeile sînt în jurul nostru ca un somn greu de vise, somnul în care ne zbatem, încercîndu-ne în neştiinţa din care încercăm, de cele mai multe ori în van, să ne trezim!

Carnet de idei V

prinși în labirinturi de oglinzi, uităm că mai există și lumea; prinși în lume, uităm că mai există și spiritul!

putem oare spune că timpul însuși e un sentiment – forma de devenire a evanescenței pozitive?! după cum spațiul ar fi forma fizicală a comprehensiunii, sentimentul devenirii și sentimentul înțelegerii, deci!

eu sunt drumul drumului meu sau drumețul?

or, caracteristica subiectului, acest cocon vid țesut de sentimente și umplut de conținuturi psihice interactive ce specifică sentimentele constitutive și le dezvoltă, constă în alienare. alienarea reprezintă de fapt mecanismul profund de producere a sentimentelor și tot ea e “țesătorul” subiectului, factorul de coerență și dezvoltare al sentimentelor constitutive.

în special, alienarea stă la baza singurătății și plictiselii dar se și explică prin interacțiunea lor, plictiseala fiind principiul multiplului și singurătatea, al unului subiectiv.

cu vârsta, inșii își pierd magia obnubilantă, ce le adăpostește chipul veritabil ca o mască.

or, prin alienare, subiectul se descoperă ca obiect, alienarea se dezvăluie ca teme al reificării și ceea ce pare pur suflet nu e altceva decât un lucru, un lucru psihic în care se ascunde, ca într-o sămânță, lucrul fizic!

putem vorbi deja de un lucru pneumatic și de o reificare eidetică?

în acest caz, binomul alienare-reificare domină toate formele, chiar și cele mai evanescente – respectiv, transcendente!

un cocon de evanescență cognitivă acoperă și țese neantul, înstrăinându-l lui însuși!

A. A. Şişmanian

sinele însuşi e un lucru; binomul alienare-reificare constituie textura profundă a subiacenţei ca forţă de substituţie inversivă!

paradisul încarcă sinele cu timp, primul infern!

fericirea e deja alienare!

principiul reificării e deci mult anterior lucrului fizic şi pătrunde orice îndrăzneşte să se afirme ca distinct de neant. numai neantul trans-subiectiv este şi trans-obiectiv.

căci dacă orice obiect e obiectul unui subiect, orice subiect e subiectul unui obiect ce este el însuşi! nu există subiect care să nu se adeverească obiect, după cum nu există obiect care să nu se adeverească subiect!

trăsăturile speciei înving în individul prea slab

îmbătrânirea ne transpune din pozitivul fotografiei în negativul ei!

cei mai mulţi “oameni” trăiesc printr-un permanent exil din sine

valorile opuse ale identicului

memoria pare să depindă nu numai de o capacitate de înregistrare mecanică, asemănătoare celei a unui ordinator, ci şi de un ansamblu de vectori psihologici fără nici o legătură cu memoria însăşi.

majoritatea autorilor nu scriu cărţi ce exprimă şi dau sens unei căutări, oricât de absurde în aparenţă, ci fabrică *obiecte sociale*.

ce mă interesează pe mine nu e să-mi amintesc pur şi simplu, prin analogie sau altfel, ci să-mi distrug amintirile-n fantasme şi fantasmemele în sensuri, să convertesc memoria în imaginaţie şi imaginaţia, într-o metafizică mistică!

Carnet de idei V

flori parfumate de priviri – privirile prezentului și privirile memoriei
firele și brizele aerului

pentru mine trecutul nu-i în lume ci-n origini mult mai profunde ce
zîmbesc distant cosmogonia!

*la vie c'est la mort, la mort c'est la vie – c'est une Pénélope que cette
vie-mort qui tisse de jour ce qu'elle détruira la nuit!*

scriitura e un alt timp, mai profund, după cum, bine citit, timpul nu e
decît o scriitură

materia e hazardul; sau poate invers: hazardul e materia!

paradisul este părăsirea

*le sceau du secret c'est une grande bouche béante – c'est le seau de
toutes les indiscretions!*

nivelul cunoașterii noastre depinde de calitatea solitudinii la care avem
acces iar solitudinea se manifestă de multe ori, din păcate, prin femeia
cu care trăim!

în același timp amnezie și parțială anamneză.

solitudinea pură e evident preferabilă.

toate reîntoarcerile sînt răzbunări

monoschizofren hipernarcisic

A. A. Şişmanian

labirintul falselor treziri

conştiinţa intră în lume ca zeu şi iese ca om

singurătatea învinge lumea

suferinţa lumii-i nesfârşită şi trebuie stinsă cu neantul căci numai
neantul poate stinge infinitul

je pense donc je rêve

je sais donc je suis

car je suis ce que je sais

si tu broies du noir fais-en de l'encre!

vis: un mare savant indianist de care încerc să mă apropii îmi reproşează
“hegemonia” – urmează un delir de bîrfe în mediu academic pe care
încerc să-l manipulez ironic pentru a-l calma.

în fond, corespunde destul de bine cu realitatea, încă şi mai delirantă

“ai fi fost prea mult dacă ai fi fost complet”

pe lângă *tamas – rajas – sattva prakṛti* a reuşit să şi-l creeze şi pe falsul
puruṣa pe care să-l opună celui autentic

fiorii mă sărută poruncindu-mi să tac

teleologia internă, intrinsecă, a conceptelor

este subiacenţa modală sau esenţială? sau o dialectică a ambelor?

Carnet de idei V

polaritatea subiect–obiect – semnificația ca direcție

destinul lui Sisif, de pildă, e asimptota – poate pentru că nu se recunoaște în bolovan!

nu există numai trădarea luptătorului ci și aceea, mai gravă poate, a martorului

religia apare când contemplarea morților se transformă în contemplarea morții

idem filosofia

materia este ce înțelegem ca atare sau materia este cum e cazul

spațialul (spațiul e un caz) se definește ca simultaneitatea non-concomitentă a unei totalități, forma ei ideală și deci tendențial asimptotică

asimptota existențială a conceptului

spațiul nu poate fi realizat fără concept, valoarea conceptului furnizează realitatea; tinzînd spre obiect, gîndirea tinde spre o realitate trans-obiectuală

sînt un dogmatic transgresiv! îmi impun transgresiunile ca pe niște dogme!

spațiul și comprehensiunea au o schemă comună dar un domeniu de aplicație distinct

A. A. Şişmanian

două forme conceptuale: conceptul intrinsec obiectului, fără de care acesta nu poate să existe; conceptul extrinsec, descriptiv-judicativ sau semiotico-axiologic

vreau să-mi descopăr evanescența!

identitatea pură e modul propriu de dispariție mistico-semiotică al unui **q** – evanescența lui paradigmatică (lucrul-în-sine sau pragul arhetipal)

le néant est la conscience absolue qui se réalisant toujours pleinement dans son infinie suppression de soi, n'arrive à se saisir jamais.

se réalisant toujours pleinement en-soi, de par sa structure exhaustivement suppressive, le néant n'arrive jamais à se saisir pour-soi; et inversement: se réalisant toujours pleinement pour-soi, de par sa structure exhaustivement suppressive, le néant n'arrive jamais à se saisir en-soi!

există, deci, un decalaj structural, o relație de simultaneitate non-concomitentă între în-sine și pentru-sine – din perspectiva neantului. acest decalaj structural e indicat de subiacență.

într-un sens, materia pură, *massa confusa* n-ar fi decât această conștiință vidă, fără repere intenționale și din care totul poate să germineze – Enthymesis

totul se opune pentru că totul trebuie să se anuleze – altfel nu s-ar putea manifesta.

totalitatea valorii manifestate și a celei nemanifestate e identică.

schemele generative sînt proiecțiile ulterioare ale unui tip relațional compact.

emergențele sînt simultaneități non-concomitente ce se distribuie apoi generativ.

valoarea euristică a neantului

Carnet de idei V

singura realitate a lumii e obstacolul; obiectul nu-i altceva decât obstacol; obiectul în sine, obstacolul pur e incomprehensibilul!

neantul se scindează în egalități opuse – indiferent de valoare, de semn opus!

cu fiecare pas inventăm noi praguri!

perfectiunea tinde să dezvolte exigențe care o transcend – sau o descend, poate. conștiința absolută simte nevoia unei conștiințe subiective, în-sinele aspiră la pentru-sinele subiacent!

subiacența este un proces generic de descendență transcendentă, nu o substanță.

într-adevăr, prezentul pur e în afara timpului

prezentul e zero, trecutul – axa negativă, viitorul, axa pozitivă – sau invers!

cu diferența că pe axa timpului toate valorile sînt mobile fără să se modifice (cu excepția lui ∞).

într-un sens, prezentul-zero traversează o axă negativă infinită, pozitivitatea fiind doar o nitescență temporală ce înconjură neantul mereu actual

plin de eternitate și înconjurat de vid

demersul ce constă în a nega realitatea experiențelor, oricît de paradoxal ar părea, conține întotdeauna o doză imensă de adevăr

structura articulată a înțelegerii e o insuficiență, oricît de subtilă ar fi!

A. A. Şişmanian

articularea cea mai perfectă e, deja, un început de dezarticulare...

Sabbatai Tsevi p. 50: delocalizarea și exilul

în clipa în care exilul parțial încetează, exilul total începe; istoria e exilul, e răul, tăul, e delocalizarea – omul trebuie să se elibereze de istorie

cenzura noțiunilor blochează adevărul conceptelor! noțiunile nu pot fi decât precise dar niciodată adevărate – conceptele poartă adevăr în nebuloasă!

nevoia latentă a acestei cunoașteri *pentru sine*, setea cumva larvară și aproape alienantă a acestei sezișări de sine, iată forma cea mai subtilă a subiicenței. subiicența nu e, deci, pur și simplu, decalajul gnoseologic subtil dintre cunoașterea în-sine și pentru-sine a neantului, ci principiul și pre-vectorul acestui decalaj, al acestei simultaneități non-concomitente.

încă o dată: subiicența apare în subtilul decalaj dintre cunoașterea în-sine și *inutila* cunoaștere pentru-sine a neantului. cunoașterea în-sine a neantului, absolută fiind, e simultan în-sine și pentru-sine; prin ea neantul cunoaște și se cunoaște, cunoaște abolind orice cunoștință ca străină de el și se cunoaște astfel ca superior oricărui *quid*.

ispita unei cunoașteri pentru-sine distincte de cunoașterea în-sine (deja structural pentru-sine) și subtil exterioră ei, introduce ca sămînța unei alienări.

în realitate, cunoscîndu-se cumva din exterior *ca obiect* neantul pentru-sine se cunoaște, de fapt, *ca pentru altul!*

într-adevăr, această cunoaștere “secundă” ca exterioră și, deci, opusă cunoașterii intrinsec negative și numai ca atare auto-afirmative a neantului, îl neagă, conferindu-i *du même coup* o identitate, identitatea subtil alienantă ce-i permite a se defini ca ființă sau lucru-în-sine – în realitate, ca lucru-în-sine pentru-altul iar nu pentru-sine, bază, cu alte cuvinte, a fenomenelor deocamdată prezente doar ca absente, prezente ca absente însemnînd însă deja prezente într-o negativitate suprimată.

Carnet de idei V

căci cunoașterea aceasta pentru-sine secundă, subtil pentru-altul de vreme ce nu se poate afirma decît ca simultaneitate non-concomitentă a cunoașterii în-sine și, prin urmare, ca incipient relativă, este o *me-cunoaștere dublă* ce nu doar pune neantul ca sine învăluit în sine și deci ca ființă dotată cu o identitate (cu toate atributele interior-exterioare care decurg din asta – latent, pînă la cosmogonie), prin urmare, neantul ca negat de propria lui alteritate obiectivată (potențial cu un loc – transcendența și virtual cu o temporalitate – eternitatea – deocamdată) dar neagă și conținuturile negate prin care neantul se confirmă și se afirmă, punînd bazele meontologice ale dialecticii și afirmînd conținuturile negate ca latent pozitive, cu alte cuvinte, ca fenomene negative, afirmate ca suprimate de ontologia negativă ce se eliberează astfel; subiacența e, prin urmare, simultaneitatea non-concomitentă ce traversează întregul proces, etajîndu-l, pînă la o ființă pentru care doar alteritatea ca regim mai e posibilă, neantul afirmîndu-și doar imposibilitatea și, în curînd, absurditatea.

structura simultaneității non-concomitente, deci a subiacenței ca valoare de pliu logic implicit, derivînd din caracterul ei artificial-superfluu!

putem defini acest pentru-sine-pentru-altul sau pentru-sine secund – ce nu e decît o *imagine* – ca principiul metafizic al narcisismului, posibilitatea acestuia fiind asigurată de subiacență (“nimfa echo”!) cu toate paradoxurile primordialului pe care această situație le comportă.

a fi erudit, în practică, nu înseamnă a avea o cultură extrem de întinsă, sau nu în primul rînd, ci a asimila “la perfecție” convențiile unei culturi (“valorile” ei cu alte cuvinte). a fi specialist aplică același tip de “metabolism” la un segment cultural!

înțeleptul veritabil își dezvoltă veșnic “vîrsta înțelegerii”!

păstrează-ți ignoranța proaspătă!

realul e etajul dintre două nebuloase ale iluziei

îngerul cu pagini

raze – litere (labirinturi) – îngeri – profeții

A. A. Şişmanian

cărţi de raze cu pagini de înger – răsfoiesc îngerul
soarele-carte

Dumnezeu refuză să *mai* mîntuie! se asumă ca apostat al propriei religii, recurgînd la paradoxul absolut al ateismului, îşi asumă scandalul abdicării la destinul ce-l defineşte ca rege al lumii (de unde, “dumnezeul mort”), prezent se declară ascuns, iar înscenărilor mistico-escatologice ale Adversarului (în speţă Nathan din Gaza) pare să răspundă: “fie, dar numai tu vei fi mîntuit!” Or, Adversarul e Diavolul! Astfel Dumnezeu respinge lumea care l-a respins şi ameninţă cu nefiinţa, deşi duhul nefiinţei însuşi s-a rugat pentru fiinţă. Invers, Diavolul a făcut să vorbească Dumnezeu din el, căci *psihic* entităţile lor sînt împletite! aplicarea la hermeneutica istorică nu modifică fondul problemei – deşi probabil în acest messianism vid avem sensul sionismului

în fond, platonismul afirmă că inteligenţa are o natură diacronică, nu sincronă, sintagmatică, nu paradigmatică – chiar dacă depinde de contemplarea unei paradigme – idee care poate fi eventual separată de reprezentările transcendente. inteligenţa ar fi un fel de memorie inconştientă, proiectînd analogic informaţiile obnubilate, analiza însăşi nefiind altceva decît proiecţia structurii tot mai abstractizate a analogiei dependente de amnezie.

Tabla de materii

UN JURNAL DE IDEI SAU „ȘI DACĂ TIMPUL NU E DECÎT O SCRITURĂ”.....	5
CUVÎNT ÎNAINTE	11
CARNET DE IDEI I.....	15
CARNET DE IDEI II.....	71
CARNET DE IDEI III	91
CARNET DE IDEI IV.....	135
CARNET DE IDEI V	175
TABLA DE MATERII.....	221